TIGROAICA

Loveswept

CHARLOTTE HUGHES

Loveswept

Charlotte Hughes

Tigroaica

Traducere de Anca Gabriela Marin

Editura MIRON
București

Tigress
by Charlotte Hughes

© copyright 1994 by
Charlotte Hughes

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1995 by Editura MIRON

ISBN 973-95057-0-1

Capitolul 1

Avea să moară, şi nu putea face absolut nimic să se salveze. Ar fi trebuit să rămînă în maşină. Orice idiot ar fi stat în maşină!

Natalie Courtland scoase un oftat de disperare, iar răsuflarea ei se prefăcu într-un abur gri atunci cînd îi părăsi buzele îngheţate. Zăpada se rotea în jurul ei, ca un imens titirez, ca şi cum ar fi

vrut s-o atragă în ochiul furtunii, iar apoi s-o arunce cît mai departe. Tremurase atît de tare, şi de atît de mult timp, încît o dureau oasele şi muşchii. Pleoapele, îngheţate, i se apropiaseră, mîinile şi picioarele îi înţepeniseră. Căzuse de atîtea ori, încercînd să-şi facă drum printre arbori, încît se obişnuise cu asta. Se rătăcise de şosea şi i se părea că se mişcă în cerc. Nu mai ştia de cît timp era afară, în furtună. Era sigură de un singur lucru: dorea să moară, să scape.

Preţ de-o clipă, lui Natalie i se păru că vede o lumină licărind printre copaci. Îi juca oare vederea feste? Numai dacă nu s-ar fi abătut de la şoseaua interstatală în căutarea unei benzinării. Dacă n-ar fi nimerit într-un şanţ... Dacă n-ar fi plecat spre Carolina de Nord ca să ia parte la căsătoria prietenei ei... Dacă s-ar fi întîlnit şi ea cu unul din acei cîini Saint-Bernard care patrulează prin ţinuturile acoperite de zăpadă... Iar îi treceau prin cap gînduri nebuneşti, îşi dădu ea seama. Şi-ar fi dat haina de vulpe pe o cană de cafea fierbinte băută în faţa unui foc.

Nu putea ajunge la acea lumină, era prea îndepărtată, ca şi cum ar fi vrut să ajungă la o stea. Se auzea tînguindu-se, cerînd ajutor, dar nu

părea deloc vocea ei. Îşi simţea corzile vocale mai slăbite cu fiecare ţipăt.

Nick Jordan se sculă brusc de pe scaunul din bucătărie, avînd un singur motiv: simţea că nu era în regulă ceva. Se uită la căţeluşa sa, care-şi lingea puiul abia născut.

– Eşti bine, Daisy? întrebă el.

Setter-ul îşi încetă o clipă îndeletnicirea şi îşi ridică o ureche. Era clar că şi ea auzise ceva. Nick se uită pe fereastră. Zăpada cădea din beleşug, cu repeziciune. Nu mai văzuse pînă atunci o furtună de zăpadă, dar nu asta îl intriga. *Simţea* că nu era în regulă ceva. Iar el era omul care-şi urma instinctele. Doar instinctul îi salvase viaţa, de nenumărate ori.

Nick se îndreptă spre uşa din dos şi o deschise pentru a arunca o privire afară. Cine zice că în Sud nu ninge? se gîndi el. Apoi auzi un zgomot. Să fi fost vîntul? O voce lăuntrică îl îndemna să cerceteze. Luă din cuier o haină lungă, îmblănită, şi o îmbrăcă. Apoi îşi înfăşură un

fular în jurul gîtului şi îşi acoperi mîinile mari cu o pereche de mănuşi din piele neagră. Aruncă o privire înapoi, să se asigure că Daisy era bine, înainte de a ieşi pe uşa din dos. Nu mersese mai mult de cîţiva paşi, cînd şi-a dat seama că-şi uitase lanterna. Se întoarse s-o ia, dar un sunet venit din apropierea hambarului l-a făcut să se oprească. Un geamăt? Zăpada îi scîrţia sub paşi în timp ce înainta.

Natalie se ridică din zăpadă şi încercă să-şi elibereze faţa de fulgii grei. Nici nu mai vedea bine; lacrimile din ochi îi îngheţaseră. Se încordă la auzul unui zgomot. Chiar şi în acel urlet al vîntului, ea putu auzi ceva. Surprinse chiar o mişcare cu colţul ochiului. Drace, numai de-ar fi putut vedea! Cu vîrfurile mănuşilor, se frecă la ochi.

Dăduse ocol hambarului şi stătea acolo, mare, furios şi oribil. Un urs? Înghiţi în sec. Nu va putea supravieţui atacului unui urs. Cu o mişcare înceată, fiinţa se apropie de ea. O cuprinse frica.

Strigătul lui Natalie străpunse aerul înghețat înainte ca întunericul s-o înghită.

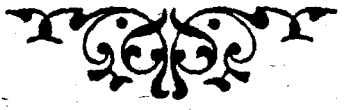

Nick se holba la făptura înghețată din zăpadă. Mai văzuse corpuri omenești zăcînd pe cîmpuri de luptă, dar, pentru moment, fu copleșit de viziunea din fața ochilor săi. Părea atît de fragilă, prea gingașă pentru lupta cu furtuna. Fără să mai piardă o clipă, o ridică în brațe și porni grăbit spre casă.

Odată ajunși înăuntru, Nick deschise ușa unui dormitor apropiat de bucătărie și o așeză ușor pe pat. Își scoase haina grea și o aruncă pe podea, împreună cu fularul și mănușile. Îi atinse fruntea și obrajii și o compară în gînd cu o figurină de porțelan. Haina ei de blană avea o crustă de gheață, iar îmbrăcămintea îi era umedă și rece. Suferea fără îndoială de degerături.

Ce-ar fi putut face? La naiba, gîndește! își spuse.

Era sigur de un lucru – trebuia s-o dezbrace de hainele acelea. Îi scoase întîi haina volumi-

noasă. Gheaţa o îngreunase, dar şi aşa, numai haina o ajutase să rămînă în viaţă. *Dacă* mai era în viaţă. Urmară apoi jacheta şi o bluză multicoloră. Parc-ar fi dezbăcat o marionetă rigidă. Nick nu avea nevoie să se uite la etichete ca să-şi dea seama că hainele ei erau din cele mai scumpe. Făcu o scurtă pauză înainte să-i desfacă nasturii bluzei.

Nimic din anii săi de experienţă cu femeile nu-l pregătise pentru vederea dessus-urilor sale. Sutienul şi dresul erau de culoarea şampaniei. Nu mai văzuse un astfel de material. Era de prima calsă şi al naibii de sexi. Trupul ei era parcă desenat anume pentru un bărbat, gîndi el. Ea tresări deodată, iar Nick ridică capul. Privirea sa întîlni o pereche de ochi albaştri adînci.

– Cine eşti? Vocea ei joasă era greu de înţeles.

– Nick. Nick Jordan. Te-am găsit în zăpadă.

Natalie era vag conştientă de faptul că nu era îmbrăcată. Cu toate acestea, nu părea prea important, cel puţin pentru moment. Era prea obosită.

– Ai de gînd să mă violezi? N-ar fi fost în stare să se apere.

Întrebarea îl luă pe nepregătite. Ultimul lucru pe care îl dorea era să o sperie. Îi zîmbi şi o înveli

cu o pătură:

– Nu. Nu de la prima întîlnire.

Ea nu răspunse. Pleoapele i se închiseră. Nick respiră adînc şi, încercînd să rămînă detaşat, îi atinse mîinile şi picioarele. Erau delicate, cu unghii de culoarea coralului. Din cîte se pricepea el, culoarea pielii era apropiată de cea normală. Părea sănătoasă.

Nick îşi trase un scaun în apropierea patului şi o veghe mult timp, corpul rămînîndu-i rigid din cauza tensiunii. Respiraţia ei era abia perceptibilă. Dacă moare? Gîndul îl îngrozea. Văzuse destulă moarte cît să-i ajungă pentru o viaţă. Încearcă-i pulsul – îşi spuse. Şi, surprinzător, îl găsi imediat. Scoase un oftat de uşurare. „S-ar putea să scapi, frumoasă doamnă."

Nick intră în bucătărie şi scoase o sticlă de Southern Comfort dintr-unul din dulapuri. Mîinile îi tremurau. Nu se mai osteni să pună gheaţă. Îşi turnă o porţie zdravănă pe care o bău pe nerăsuflate.

Natalie era conştientă cînd şi cînd. Auzea zgomote, dar era prea obosită pentru a deschide ochii. Nu mai conta nimic în afara faptului că îi era cald.

Cînd deschise în sfîrşit ochii, privirea îi era înceţoşată. Încercă să-şi dea seama unde se afla. Era în pat. Soarele pătrundea printr-o pereche de jaluzele veneţiene agăţate de-o fereastră care părea goală fără perdele.

Goală?

Natalie se uită sub pătură, iar gura i se rotunji într-o exclamaţie de mirare. Toate obiectele de îmbrăcăminte îi fuseseră scoase. Chiar şi sutienul şi chiloţii!

Amintiri din noaptea precedentă îi reveniră treptat, solicitîndu-i puterea de concentrare. Era ca şi cum ar fi încercat să revadă evenimentele printr-un rîu învolburat. Ninsese. Îşi amintea cum rătăcea prin zăpadă. Apoi... ursul. Mare, urît şi furios, se îndreptase spre ea. Era ultima imagine pe care o putea reconstitui.

Dar ce căuta într-un dormitor pe care nu-l mai văzuse pînă atunci? Se uită de jur-împrejurul dormitorului, la patul demodat de fier şi la mobilierul învechit. Ceasul ei cu diamante *Lucian Piccard*

era aşezat pe noptiera de lîngă pat. Văzu două uşi, dintre care una era, spera ea, un dulap cu hainele ei.

Trase cuvertura de pe pat şi se înfăşură în ea. Se opri să-şi tragă sufletul. Nu se mai simţise niciodată atît de slăbită. Aproape că o lăsau picioarele. Sprijinindu-se de bara de metal, aşteptă pînă ce-i trecu senzaţia de slăbiciune. Camera se balansa ca un vapor pe o mare agitată. Se simţea confuză. Trebuia să se oprească şi să gîndească cu mai multă grijă fiecare mişcare pe care urma s-o facă.

Inspirînd adînc, Natalie se îndreptă încet spre cele două uşi. Cînd ajunse la cea mai apropiată şi apăsă pe clanţă, fu surprinsă să constate că, din exterior, cineva apăsa, la rîndul său, încercînd să intre.

Era cineva acolo.

Uşa se deschise şi creatura îmblănită intră! Încă sub şoc, Natalie îşi acoperi ochii cu mîinile şi ţipă atît de tare încît pereţii răsunară. Cuvertura aproape că îi alunecă. Nu-i mai păsa nici dacă ar fi rămas absolut goală.

– La naiba, doamnă, încetează cu ţipătul acesta infernal. Nick îşi ridică mîinile. Era mahmur

şi se simţea de parcă un ciocan îi bătea în creier. Respiră adînc la vedera goliciunii ei.

Natalie tresări. Nu era nici un urs. Era un bărbat, îmbrăcat într-o haină mare, de blană – cea mai urîtă haină pe care o văzuse vreodată. Muşchii i se destinseră. Cu stupoare, îşi dădu seama că era pe jumătate goală şi îşi trase pe ea cuvertura. Putea simţi privirea bărbatului aţintită asupra ei în timp ce se înfăşura ca într-un sarong destul de înalt încît să-i acopere sînii.

– Oh, slavă Domnului că eşti un om! exclamă Natalie, în timp ce obrajii i se înroşeau de ruşine

– La cine te aşteptai, la Omul Zăpezilor? o întrebă el. Nick nu-şi putea dezlipi ochii de la ea. Privirea lui era atrasă spre ea precum frunzele veştede de foc. Îşi mai aducea aminte de semnul pe care-l avea deasupra genunchiului.

Natalie începu să rîdă cu nervozitate, ţinînd încă strîns cuvertura în jurul ei.

– Am avut un coşmar groaznic azi-noapte. Se făcea că eram atacată de un urs.

El o asculta, dar ochii îi rămăseseră aţintiţi asupra umerilor ei graţioşi.

– Ştiu că sună prostesc, murmură ea. Dintr-o dată, ea deveni conştientă de faptul că era

complet goală sub cuvèrtura uzată. Ridică ochii spre el. Ochii lui erau întunecaţi, ca şi părul. Nu-i de mirare că arătase atît de sălbatic cu o noapte înainte. Bărbatul avea aproape doi metri. Umerii lui se încadrau perfect în deschizătura uşii, iar haina de blană îl făcea să arate şi mai masiv. Cuta din bărbie sugera încăpăţînare, iar faţa aspră avea o tărie înnăscută. Putea să nu fie luat drept un bărbat bine, dar cu siguranţă putea suci capul unei fete. Gura lui era senzuală, iar obrajii neraşi îl făceau să pară imoral.

– Să-ţi spun drept, zise Natalie, aruncîndu-i o privire lungă, nu-mi mai amintesc mare lucru.

– Din cauză că delirai. M-ai speriat de moarte. Cît timp ai rătăcit prin furtună?

Ea ridică din umeri.

– Am pierdut noţiunea timpului.

– Păreai pe moarte.

– Îmi pare rău pentru toate necazurile pe care ţi le-am pricinuit, spuse ea. Îi întinse mîna, ezitînd. Sînt Natalie Courtland, din Atlanta.

– Nick Jordan. Îi strînse mîna o secundă, apoi îi dădu drumul. Pulsul i se accelerase nebuneşte cînd alunecase cuvertura, dezvelind parţial corpul perfect pe care-l acoperea. Nu că nu l-ar mai fi

văzut pînă atunci, dar cu o noapte înainte fusese mai preocupat de viaţa, decît de chipul ei. E adevărat că prefera femeile minione, cu părul lung, negru. Dar şi ea arăta destul de bine, în ciuda părului blond, tuns scurt. Era înaltă şi zveltă. Buzele îi erau moi şi umede, ca o piersică coaptă în lumina dimineţii.

– Eşti încă palidă. Treci în pat, ca să-ţi pot controla picioarele.

– Picioarele? Privirea lui aţintită asupra ei o făcea să se simtă prost. Susţinuse privirile multor oameni la tribunal, inclusiv ale unor judecători, dar îi venea tare greu să-l privească în ochi pe acest bărbat.

Se îndreptă spre pat, iar Natalie făcu ce i se spusese. Nick îşi dădu jos mănuşile, îşi scoase haina şi-şi frecă puţin palmele, ca să le încălzească.

– Vreau numai să fiu sigur că nu te-ai ales cu vreo degerătură azi-noapte, în timp ce hoinăreai prin pădure, ca Scufiţa Roşie.

– Încercam să găsesc ajutor.

– N-ar fi trebuit să-ţi laşi maşina în centrul furtunii de zăpadă. Îi luă un picior în mîini şi i-l scutură uşor. Simţi? Încercă să nu se holbeze la

lungimea piciorului şi la pielea mătăsoasă ce i se dezvăluia.

Ea dădu din cap.

– Picioarele şi mîinile mele sînt bine, cu excepţia faptului că-mi tremură puţin. Era uluită de mărimea mîinilor lui. Erau acoperite cu păr negru şi moi ca pielea de căprioară. Bătăturile din palmă arătau că era obişnuit cu munca grea. Chiar şi aşa, mîinile sale erau blînde şi-i provocau o multitudine de senzaţii.

– Eşti norocoasă că ai rămas în viaţă.

– Domnule Jordan... zise ea retrăgîndu-şi piciorul.

– Nick.

– Vrei te rog să-mi spui unde mă aflu şi de ce sînt... mă rog, goală?

– Eşti într-o livadă de piersici din Cowpens, Carolina de Sud, şi eşti goală pentru că te-am dezbrăcat eu, zise el cu un ton ferm, fără a-i oferi alte explicaţii.

– Oh? Stomacul lui Natalie se strînse la gîndul că aceste mîini îi atinseseră trupul. Bărbatul avea probabil o explicaţie absolut rezonabilă. Sau era un pervers. Vrei să-mi spui te rog *de ce* m-ai dezbrăcat? Avea senzaţia că el se distra pe

seama ei.

Lui nu-i scăpa faptul că obrajii ei se înroşiseră. Aproape că era tentat s-o lase să creadă ce-i mai rău, dar biata femeie trecuse deja prin destule.

– Cînd te-am găsit în zăpadă, hainele tale erau ude şi îngheţate. *Cineva* trebuia s-o facă, spuse el cu aerul că ar fi făcut un sacrificiu enorm. Dar nu te teme, nu mi-a făcut prea mare plăcere. Erai inconştientă şi rece ca un sloi de gheaţă. Cînd dezbrac o femeie, îmi place să fie caldă şi dornică.

Natalie nu luă în seamă comentariul din final. Tipul era evident lipsit de maniere. E adevărat că, trăind în sălbăticie, nu prea avea nevoie de ele. Faţa i se lumină cu un zîmbet.

– Mi-ai salvat viaţa, domnule Jordan. Sper să nu te simţi jignit dacă mă ofer să-ţi plătesc pentru osteneală.

Remarca ei părea să-l amuze.

– Cam cît crezi că valorezi?

Ştia că el încerca s-o intimideze, dar era obişnuită cu astfel de tactici. Asemenea lucruri se petreceau în tribunal zi de zi. Zîmbi senină.

– Nu cred că cineva îşi poate preţui viaţa, spuse ea, dar n-aş vrea să par nerecunoscă-

toare. Poate-ţi pot mulţumi în alt mod.

– Oh? se încruntă el. „Începe să devină interesant", se gîndi. Ai ceva în minte?

– Da, zise ea frămîntînd cu nervozitatre cuvertura. Începuse s-o domine şi asta o deranja. Probabil din cauza ochilor, presupuse ea, sau a atitudinii pe care o adopta. Înţeleg că eşti fermier.

El dădu din cap.

– Atunci probabil ai nevoie de vreo maşină, ceva.

Nick fu mai întîi dezamăgit. Dezamăgirea i se transformă în furie. Dacă avea de gînd să-l ia drept un fermier amărît, n-avea decît. Nu-şi dăduse aere niciodată, şi nu avea de gînd să înceapă acum, cu o primadonă din Atlanta. Încercase întotdeauna să se ţină departe de femei ca ea, dar să se culce cu ea şi să o placă erau două lucruri diferite.

– Maşinile mele îmi sînt suficiente, mulţumesc, răspunse Nick scurt. Şi aş fi procedat la fel pentru oricine. Dacă nu poţi veni cu o ofertă mai interesantă, nu te mai osteni.

Aerele ei de indiferenţă se văzură clar în privirea pe care i-o aruncă. Era evident că veneau din lumi diferite. El nu arăta prea rău, dar, dacă

i-ar fi plăcut bărbaţii cu înfăţişare aspră, care nu era însă genul ei. Dacă şi-ar fi scos haina aceea oribilă, secretara ei i-ar fi sărit de gît imediat.

– Dacă încerci să mă şochezi sau să mă intimidezi cu limbajul sau cu aluziile tale, domnule Jordan, să ştii că n-o să-ţi meargă. Sînt avocat specializat în divorţuri. Am văzut şi auzit destule.

El suspină.

– Ei, acum pot să stau liniştit, spuse el sarcastic, dar şi amuzat în acelaşi timp. Măcar n-o să trebuiască să respectăm convenienţele cît timp vom sta împreună.

Capitolul 2

Natalie clipi. Să stea împreună? Oare bărbatul acesta înnebunise?

– Nu rămîn aici, zise ea hotărîtă, ca şi cum numai gîndul acesta era curată nebunie. Trebuie să ajung la o nuntă în Gastonia, Carolina de Nord, mîine seară. De cum îmi scot maşina din şanţ...

– Doamnă, nu pleci nicăieri. În timp ce tu ai

dormit aproape toată ziua, zăpada s-a troienit. Tipul de la meteo a zis că e ca în Siberia. Patru sute de automobilişti sînt blocaţi pe şoseaua I-85, iar guvernatorul a decretat stare de urgenţă. Vorbea rar, ca ea să-l poată pricepe în caz că nu-şi revenise complet. Au chemat şi Garda Naţională. Întregul sud-est este în impas. Nick chicoti văzînd că ea nu-l credea. Nu ştiu cum de-ai reuşit să ajungi la o asemenea depărtare de civilizaţie, dar nu ţi-ai fi putut găsi un loc mai nepotrivit unde să eşuezi.

Natalie simţea că i se face rău de la stomac.

– Cînd or să fie curăţate drumurile?

El dădu din umeri.

– Ţinînd cont de faptul că se lucrează cu echipament insuficient şi că nu sînt destui oameni, o să dureze cîteva zile pînă vor elibera şoseaua interstatală. Dar locul acesta este la cîteva mile depărtare de drumurile principale. O să dureze cel puţin o săptămînă pînă să ajungă la noi primul plug.

– O săptămînă! exclamă Natalie aproape ţipînd. Biroul ei era înţesat de dosare pe care trebuia să le susţină în tribunal, şi mai avea cîţiva clienţi care urmau să vină săptămîna viitoare. Oh,

Doamne, murmură ea, ce-o să mă fac?

Cînd îi văzu expresia de şoc şi disperare întipărită pe faţă, el clătină din cap:

– Nu te uiţi niciodată la ştiri? Au tot anunţat furtuna asta de cîteva zile.

– N-am timp să mă uit la televizor.

Nick nici nu şi-o putea imagina stînd picior peste picior pe canapea, uitîndu-se la *Ruletă,* de exemplu.

Natalie traversă încăperea şi ridică un stor ca să se uite afară, fără să-şi dea seama că privirea lui Nick era aţintită asupra ei. Cuvertura îi alunecase de pe spate, abia acoperindu-i şoldurile.

– Să fiu sincer, cred că o să ne simţim foarte bine, spuse el.

Natalie întoarse capul. Nu ştia ce anume o făcea să se simtă încurcată: privirea mulţumită care arăta că nu-i păsa de situaţia ei, accentul senzual care răzbătuse în tonul lui, sau felul în care se uita la ea, ca şi cum ar fi putut vedea prin cuvertură.

– Ce vrea asta să însemne *exact?* întrebă ea. Era destul de stînjenitor faptul că o dezbrăcase cu o noapte înainte. Nu voia să înrăută-

ţească lucrurile flirtînd. Şi nici nu putea să ştie cît timp trecuse de cînd nu mai avusese de-a face cu o femeie în carne şi oase, trăind în sălbăticie.

Cum el nu-i răspunse, Natalie continuă:

– Mai locuieşte cineva cu tine?

– Numai Daisy. Pe faţa ei se putea citi uşurarea. Daisy este setterul meu irlandez, adăugă el.

– Oh, zise Natalie cu vocea pierită.

– Acum cred că ar fi mai bine să te întorci în pat. Nu eşti suficient de refăcută ca să te învîrţi de colo-colo.

– Nu pot să zac aici pînă se topeşte zăpada, spuse ea. Am să ajung să mă urc pe pereţi.

Nick îşi trecu o mînă prin păr şi oftă. Ea îşi împinsese înainte bărbia delicată, ca şi cum se pregătea de luptă.

– Uite ce e, doamnă, am şi eu problemele mele. Dacă vremea se menţine aşa, sînt în pericol de a pierde întreaga recoltă de piersici. Aşa că dacă par preocupat... şi nu mai continuă fraza. Cînd voi termina de adus lemnele, am să fac focul şi vei putea sta pe canapea. Am să-ţi fac chiar şi

o cafea.

– Ar fi drăguţ din partea ta, spuse ea, gîndind că nu era chiar atît de rău precum părea. Nu era vina lui că afară era ca în Groenlanda. Crezi că ai vreun halat pe care să mi-l poţi împrumuta? Nu-mi place să mă plimb înfăşurată în cuvertură, precum Cleopatra.

Nick dădu din cap, cu toate că prefera s-o vadă aşa.

– Poţi folosi halatul meu, dacă vrei. Era plăcut să-şi imagineze trupul ei gol ascuns de cutele halatului său.

– Îţi mulţumesc, spuse ea în timp ce el ieşea pe uşă. Cînd se întoarse, îi aduse un halat albastru de catifea.

– Poţi să-mi spui unde-mi sînt hainele?

– Ţi-am pus la uscat rochia şi haina de blană. Restul lucrurilor ţi le-am spălat.

Natalie păli.

– Vrei să spui...

– Dresurile, sutienul şi slipul. Acum ştiu şi eu ce înseamnă înscrisul „spălare delicată" de pe maşină. M-am gîndit că o să ai nevoie de ele cînd te trezeşti. Sînt agăţate în baie. Cum sînt foarte subţiri, cred că s-au uscat. Îi întinse halatul.

Probabil o să-ţi fie mare, apoi ieşi.

Natalie rămase holbîndu-se la uşă. Îi atinsese lenjeria. Un străin o dezbrăcase, şi apoi îi spălase lucrurile. Da, dar erau ude şi îngheţate, îşi spuse. Încă mai roşea în timp ce îmbrăca halatul. Mare nu era cuvîntul cel mai potrivit, descoperi Natalie. Mînecile erau mai lungi cu aproape douăzeci de centimetri, iar tivul îi ajungea mult peste genunchi. Îşi suflecă mînecile pînă la încheieturi şi-şi legă strîns cordonul. Parfumul lui era impregnat în ţesătură, amintindu-i de un boboc de trandafir înrourat. Îşi putea lesne imagina trupul lui masiv înfăşurat în halat. Îşi îndepărtă această imagine din gînd. Trebuia să găsească baia.

Natalie deschise uşa dormitorului şi aruncă o privire scurtă în bucătăria mare, de modă veche. Auzi un mîrîit şi văzu o cutie aşezată lîngă perete. Setter-ul o privea cu suspiciune, stînd lîngă pui.

– E în regulă, fetiţo, spuse Natalie cu o voce blîndă. N-am să le fac rău puilor tăi. Cîinele răspunse cu alt mîrîit. Natalie se dădu înapoi, găsi baia şi intră grăbită înăuntru. Încercă să încuie uşa, dar descoperi că închizătoarea era blocată. Avea oare şi găuri în pereţi? Îşi găsi lucrurile şi le

înşfăcă furioasă. Tipul avea tupeu, hotărî ea.

Imaginea ei din oglindă o făcu să se încrunte. Doamne, cum arăta! Fardul i se întinsese, iar părul era ciufulit. Avea nevoie de un duş. O s-o facă să se simtă mai bine, îşi spuse.

Natalie găsi un prosop şi un burete. Dădu drumul la robinet şi-l reglă pînă cînd apa ajunse la temperatura potrivită, înainte de a da drumul la duş. Se dezbrăcă şi intră în cadă, închizînd după ea uşile de sticlă. Apa fierbinte o făcea să se simtă minunat. Îşi şamponă părul de două ori, apoi se săpuni din cap pînă în picioare. Cînd să se limpezească, se auzi un zgomot dinsrpe ţevi, şi apa deveni imediat rece ca gheaţa. În graba ei de a scăpa, aproape că alunecă în cadă. Se apucă de bara pentru prosoape de pe uşa duşului, dar se lovi tare la cot. Geamurile zornăiră cumplit, ca şi cum erau gata să se spargă. Dar uşa se blocase.

Nick se năpusti pe uşă de cum auzi lovitura. Nu mai aşteptă răspuns ca să intre. Geamurile aburite o ascundeau pe Natalie privirii lui.

– Ce dracu' se întîmplă aici?

– Dă-mi te rog prosopul, spuse Natalie cu vocea scăzută, recunoscătoare geamurilor care o

ascundeau. Nu că i-ar fi scăpat lui Nick vreun centimetru din trupul ei.

Nick apucă prosopul şi încercă să deschidă uşa. Nu se clintea. O zgîlţîi.

– A ieşit din balamale, zise el. Ce i-ai făcut?

– M-am sprijinit ca să nu alunec în cadă, spuse ea, clănţănind din dinţi. Îmi făceam un duş, şi, dintr-o dată, apa s-a răcit.

– Dacă mai aşteptai puţin, te-aş fi prevenit eu. Opreşte apa.

Cum ea nu răspunse imediat, o strigă:

– M-ai auzit, doamnă?

– Da, la naiba, te-am auzit. Natalie încercă să treacă prin jetul de apă rece ca să ajungă la robinete. Le închise rapid pe amîndouă. Nick îi dădu prosopul pe deasupra uşii. Mulţumesc, spuse ea tremurînd. Încercă să-şi acopere goliciunea şi în acelaşi timp să se şi încălzească. Avea pielea ca de găină.

Murmurînd înjurături în barbă, Nick se chinui cu uşa cîteva minute înainte să o poată reaşeza. Cînd în final a reuşit, a fost nevoit să-şi înăbuşe dorinţa de a rîde. Ea arăta ca un şoricel ud, cu părul prelingîndu-i-se pe faţă.

– Întotdeauna ai atîtea necazuri, doamnă, sau

te-am prins eu într-un moment nepotrivit? Ea nu răspunse şi, pentru moment, el rămase cu privirea aţintită asupra ei. Unul din sîni îi era parţial vizibil, în ciuda eforturilor ei de a-l acoperi. Pelicula de săpun de pe trupul ei făcu să i se usuce gura.

Natalie ţinea strîns prosopul, dar îi era prea frig ca să mai fie preocupată de goliciunea ei.

– Ai putea să mă ajuţi să ies de aici, te rog? întrebă ea, clănţănind din dinţi. Ultimul lucru pe care îl mai dorea acum ar fi fost să alunece şi să cadă, chiar în faţa lui. Întinse mîna.

Nick regretă momentul în care o găsise zăcînd în zăpadă. Putea fi luată drept model pentru coperta unei reviste, stînd aşa, cu prosopul care nu reuşea să ascundă prea multe, cu ochii ei vulnerabili şi expresia de stînjeneală care i se putea citi pe faţă. Ar fi fost greu să surprinzi asta pe film. Îi ignoră mîna întinsă şi o ridică cu uşurinţă din cadă.

– Nu la asta mă gîndeam cînd te-am rugat să mă ajuţi, zise ea încurcată.

– Voiam numai să te împiedic să cazi. Îi simţea corpul alunecîndu-i printre degete. Natalie încercă

să-şi acopere sînii cu prosopul, dar imaginea lor era deja întipărită în mintea lui. Părul ei scurt se încreţise şi îi încadra faţa, sporind expresia de inocenţă ce i se putea citi în ochi.

Inima ei bătea cu putere. Se strînse lîngă Nick, căutîndu-i căldura trupului. Părul de pe braţele lui îi gîdila pulpele, răspîndind căldură în corpul ei. Senzaţia era deopotrivă plăcută şi stînjenitoare. Privirea lui pătrunzătoare o întîlni pe a ei. Tremură din nou.

Nick o strînse lîngă el. Oricît de nebunesc ar fi părut gîndul, dorea s-o apere, s-o mîngîie. Dar nu voia să se oprească aici. O dorea. Dorea s-o atingă, să-i guste fiecare centimetru din pielea pe care-o dezgolise cu o noapte înainte. Dorea să... la naiba! Gura lui o acoperi flămîndă pe a ei. O simţi cum se încordează şi-şi blestemă lipsa de autocontrol. Dar era de ajuns numai s-o atingă şi ştiuse asta de la început. O dorise din clipa în care o ţinuse în braţe pentru prima dată, cînd o găsise în zăpadă.

Buzele lui Nick le mîngîiau cu tandreţe pe cele ale lui Natalie. Cu o mînă îi mîngîia faţa, îndemnînd-o să-i răspundă.

Natalie îi simţi limba încercînd să-şi facă drum

printre buzele ei, şi se simţi incapabilă s-o împiedice. Avea un gust minunat. Mirosea a aer curat, a fum de la şemineu şi a trup bărbătesc. Mirosul acesta era mai pătrunzător decît o colonie scumpă.

Nick încetă s-o sărute şi amîndoi îşi traseră sufletul. Buzele lui coborau spre gît, plăcut surprinse de dulceaţa acestuia. Se opriră apoi la lobul unei urechi, cu care se jucară pînă cînd Natalie începu din nou să tremure. Mintea ei se limpezi brusc. Ce făcea oare?

Simţea respiraţia fierbinte a lui Nick mîngîindu-i urechea. Îi şopti:

– Ştii al naibii de bine cum să faci ca sîngele unui bărbat să fiarbă, doamnă.

– Domnule Jordan... Vocea ei părea sigură, în ciuda a ceea ce simţea, adînc în suflet.

– Încetează să îmi mai spui „domnule".

– N-am să-ţi mai spun „domnule" cînd ai să încetezi să-mi mai zici „doamnă". Acum dacă vrei să-mi dai drumul...

N-o luă în seamă şi o duse în braţe pînă în dormitor, dîndu-i drumul pe pat.

– Mă întorc imediat cu halatul. Dispăru pentru o clipă şi se întoarse cu el şi cu lenjeria.

Mirosi halatul: Deja miroase a tine. Ce parfum foloseşti?

– Giorgio.

– Drăguţ.

Natalie aşteptă răbdătoare ca el să plece. Se simţea vulnerabilă aşa, înfăşurată în prosop. La fel de bine, însă, putea fi îmbrăcată complet, căci bărbatul acesta era în stare s-o dezbrace din priviri. Ochilor lui iscoditori nu le scăpa nimic.

– Ar fi trebuit să te previn în legătură cu apa, spuse Nick, încercînd să caute un pretext pentru a mai rămîne în preajma ei. Nu poţi zăbovi prea mult sub duş, altfel o să te trezeşti din nou cu apă ca gheaţa. Am tot vrut să-l repar, dar... Privirea lui se fixă pe genunchii şi pe coapsele ei, coborînd apoi încet spre gleznele subţiri şi spre tălpile delicate.

Natalie roşise în ultimele ore mai mult decît în întreaga ei viaţă. Se comporta aşa din cauză că nu-şi recăpătase stăpînirea de sine. Altfel, şi-ar fi controlat mai bine gîndurile şi reacţiile. Din cauza sărutului, îşi spuse. O dăduse peste cap. Probabil că-i dădea prea mare importanţă. Fusese un impuls de moment şi atît. Era mai bine să se prefacă că nu s-a întîmplat nimic.

– Trebuie să văd ce mai e cu mîncarea, zise Nick, ştiind că era cazul să plece.

– Vreau să te ajut, spuse Natalie, acoperindu-se în grabă cu halatul. Dîndu-şi seama că el avea de gînd să protesteze, insistă:

– Nu sînt invalidă, Nick, şi nu-mi place să fiu dădăcită. Şi apoi, mă simt mult mai bine. Ai fi surprins să vezi cît de repede îmi revin după o răceală sau după o gripă.

Îi spusese Nick, nu „domnule Jordan". Îi plăcea cum suna numele lui, rostit de buzele ei: dulce, feminin. Se întreba cum ar fi sunat dacă i l-ar fi şoptit la ureche, arzînd de pasiune. La naiba!

– Dacă crezi că eşti în stare, e în regulă, murmură el şi dispăru înainte ca ea să-i mai poată răspunde.

Nick intră în bucătărie, unde începu să întoarcă carnea ce se frigea la foc mic. Pregăti cafea proaspătă, apoi începu să cureţe cartofii, morcovii şi ceapa pentru garnitură. Natalie intră îmbrăcată în halatul lui. Daisy scoase un mîrîit înfundat.

– Daisy! o mustră Nick, iar aceasta se reîntoarse la cutia ei. N-o lua în seamă, e nervoasă

din cauza puilor. O să se liniştească într-o zi, două.

– Puii sînt tare drăgălaşi. Lasă-mă să te ajut, zise Natalie cînd îl văzu curăţînd legumele, dar el n-o luă în seamă. Îşi spălă mîinile şi începu şi ea să cureţe cartofi.

– Ai locuit dintotdeauna singur aici? îl întrebă.

– Nu.

Natalie se încruntă. Expresia feţei sale îi scăpă lui Nick. Evident, tipul nu era prea vorbăreţ. Cînd cafeaua fu gata, ea turnă fiecăruia cîte o ceaşcă.

– Nu te plictiseşti singur?

– Găsesc companie cînd am nevoie de ea.

Natalie nu s-ar fi îndoit niciodată de aceasta.

– Ai familie? o întrebă el, aşteptîndu-se ca ea să-i pomenească de soţul sau prietenul ei.

– Numai pe tata.

– Deci eşti avocat specializat în divorţuri. Părea impresionat. Eşti bună?

Întrebarea o luă prin surprindeere.

– De ce? Ai nevoie de un avocat bun? îl întrebă, sperînd să-l atragă astfel într-o conversaţie.

El părea obşinuit cu liniştea, pe cînd viaţa ei era plină de zgomote.

Nick deveni deodată foarte serios.

– În nici un caz. Sînt un burlac convins. Femeile sînt drăguţe, dar nu mi-ar plăcea să trăiesc cu vreuna.

– Înţeleg, zise Natalie. Vocea ei era plină de sarcasm. Se concentră asupra unui morcov, curăţîndu-l pînă cînd nu mai rămase nici o urmă de coajă. De ce s-o fi frămîntînd atît? se întreba. În cîteva zile, zăpada se va topi şi totul va ţine de domeniul trecutului. Nu-i va fi uşor cu el. Nick era totuşi bărbat, chiar atrăgător, admise ea cu greu. Putea fi un avocat echilibrat atunci cînd se afla în tribunal, dar era totuşi femeie. Iar Nick o făcuse să fie conştientă de aceasta din clipa în care îl văzuse.

Va trebui să fie foarte atentă.

Nick se întreba de ce tăcuse Natalie aşa, deodată. Probabil că spusese ce nu trebuia. Sau poate din cauza sărutului. La acest gînd, îl străbătu o senzaţie plăcută, de căldură, ca şi cum ar fi luat o înghiţitură de coniac bun. Era o femeie a naibii de sexy. Dacă s-ar fi gîndit pentru o clipă că şi ea ar fi simţit la fel, ar fi dus-o în dormitor

atît de repede, încît nu i-ar mai fi rămas timp de gîndire.

Natalie puse legumele în vasul cu carne şi se şterse pe mîini cu un prosop.

– Gata, zise ea, bucuroasă că a terminat. Măcar nu mai trebuia să facă treabă în timp ce Nick stătea în spatele ei, fixînd-o cu ochii lui pătrunzători. Se va coace în cîteva ore.

– Ce-ai vrea să faci pînă atunci? Regretă cele spuse din momentul în care le rosti. Intenţia fusese inocentă, dar descoperi că cele cîteva cuvinte sunau total diferit. Tăcerea umplu încăperea. Privirile li se întîlniră. Să încerce să lămurească lucrurile n-ar fi putut decît să le înrăutăţească.

Natalie simţi că se topeşte sub privirile lui. Ce făcea un bărbat ca Nick în timpul său liber? se întrebă, apoi alungă gîndul cu repeziciune. Privirea lui îi readucea în minte sărutul lor, puterea braţelor lui, felul în care o strînsese la piept în timp ce o ducea spre dormitor. Îi putea simţi căldura trupului. Ce avea oare deosebit acest bărbat? Niciodată nu se simţise atrasă de genul în blugi şi tricou. Chiar şi pentru întîlnirile neprotocolare, prietenii ei se îmbrăcau în pantaloni lejeri, dar

scumpi şi cămăşi executate de designeri. Şi-l imaginã, un moment, pe Nick la Atlanta Club, dar probabil cã fermierii nu prea aveau timp de golf.

O privea încă întrebător.

– Cred că am să mă odihnesc puţin, zise ea, în timp ce fierbe mîncarea. Sînt mai slăbită decît credeam. O obosise, într-adevăr şi pregătitul mîncării, dar, de fapt, avea nevoie să stea departe de Nick Jordan.

– E o idee bună, o aprobă el. Înainte să pleci, ai putea să-mi spui unde îţi este maşina? Cred că aveai haine cu tine.

Întrebarea lui îi reaminti că avea de dat cîteva telefoane. Trebuia s-o sune pe prietena ei, s-o anunţe că nu va putea ajunge la nuntă. Apoi trebuia să-l sune pe tatăl ei. Se întreba dacă era îngrijorat. Îi spusese la plecare:

„ Du-te la căsătoria prietenei tale. Biroul tău va fi încă în picioare cînd te vei întoarce. Şi încearcă să prinzi buchetul miresei, pentru numele lui Dumnezeu! Jumătate din fostele tale colege sînt deja la a doua căsătorie, iar tu nu ai serbat-o nici pe prima."

Să se mărite era ultimul lucru de care avea

nevoie. După ce văzuse atîtea căsătorii eşuînd în toţi anii ei de avocatură, ca să n-o mai pună la socoteală pe cea a părinţilor ei, nu era prea dornică să facă aceeaşi greşeală. Mai mult decît atît, majoritatea clienţilor ei erau foarte înstăriţi, iar cazurile sale îi asigurau un trai îmbelşugat. N-avea de ce să-şi complice viaţa.

– Revino pe pămînt, Natalie.

Ea clipi.

– Poftim?

Nick o studia.

– Păreai pe o altă planetă. Să chem un doctor? întrebă el mai mult din politeţe, căci ştia că nici unul nu va putea străbate pînă aici.

– Nu, mulţumesc, mă simt bine. Mă gîndeam cui ar trebui să telefonez.

Ar fi pariat pe ultimul dolar că unul din telefoane ar fi fost adresat unui tip numit Bobby. Îl chemase într-una în timp ce delira, cu o noapte în urmă.

– Vorbeam despre maşină, îi reaminti el.

Ridică din umeri.

– N-am nici cea mai vagă idee unde ar putea fi. Trebuie să fie la cîţiva kilometri de aici. Am rătăcit prin zăpadă ore întregi.

El clătină din cap.

– Am să mă uit puţin prin jur. Poate o găsesc.

– Ar fi bine. Singurul lucru pe care-l luase cu ea era geanta de umăr. Cred că vrei să-ţi recapeţi halatul.

– Nu-l folosesc, zise el ridicînd din umeri.

– Oh. Mintea ei începu să rătăcească. Probabil că dormea gol şi tot aşa se plimba şi prin casă cînd era singur. Oh, Doamne, dac-ar fi putut să nu se mai gîndească la trupul acestui bărbat!

– Ce maşină este?

– Un Jaguar argintiu, nou-nouţ.

– Ar fi trebuit să ghicesc.

– Ce înseamnă asta? întrebă ea, defensiv.

– Eşti genul, asta-i tot. Îşi îmbrăcă haina de blană, îşi puse fularul în jurul gîtului şi mănuşile în mîini. Ezită cînd ajunse la uşă. Ascultă, poţi da cîte telefoane doreşti, dar te rog nu răspunde la telefon cît lipsesc eu.

– Ai vreun motiv special?

– O fată. O cheamă Irma. E ca o pisică sălbatică. Dacă află că o femeie frumoasă stă la mine, e în stare să-mi scoată ochii.

Ieşi şi închise uşa în urma lui. Natalie rămase

cu privirea aţintită spre uşă cîteva minute. S-ar putea ca Irma să nu reuşească să-i scoată ochii. Pentru că ar lua-o *ea* la bătaie.

Capitolul 3

Dimineaţa următoare, Natalie îşi bea deja cafeaua cînd Nick coborî, într-o pereche de pantaloni de pijama. Se opri cînd o văzu pe canapea, mîngîind-o pe Daisy.

– Nu te-am auzit cînd te-ai sculat, zise Nick. Ai dormit bine?

Natalie, care era pe punctul de a înghiţi, se înecă. Privirea ei rămăsese aţintită pe trupul tentant, bărbătesc. Pieptul lui era puternic, acoperit

de păr închis la culoare care cobora spre stomac şi se încolăcea în jurul buricului într-un mod fascinant.

Îşi dădu seama deodată că se holba la el şi-şi îndepărtă privirea.

– Am dormit foarte bine, mulţumesc.

Părul ei blond îi încadra faţa. Capotul de satin de culoarea piersicii părea la fel de moale ca şi pielea ei.

Îi găsise Jaguarul cu o zi în urmă, la aproape un kilometru de casă. Cum de reuşise ea să rătăcească atît de mult, nu îşi putea da seama. Îi fusese foarte rău, desigur. O găsise îngheţată, cu pielea vineţie. Acum, că-şi recăpătase culoarea normală şi părea să se simtă bine, tînjea s-o mai ţină o dată în braţe. Era sigur că sînii ei păreau de alabastru.

Nick se întoarse scurt şi intră în bucătărie, unde-şi turnă o cană de cafea fierbinte. La naiba! Nu era nici măcar ora şapte şi se simţea clocotind de dorinţă. Înghiţi cafeaua fără să gîndească şi se opări. Murmură o înjurătură. Femeia asta îl înnebunea. Ar fi trebuit să se gîndească la recolta lui de piersici în loc să soarbă din ochi o femeie, pe care, probabil, nu avea s-o mai vadă

niciodată, după ce drumul va fi eliberat. Nu părea deloc avocat de divorţuri dintr-un oraş mare, se gîndi. Aşa lungită pe canapea, cu faţa încă îmbujorată din cauza somnului, părea ca şi cum ar fi trebuit să se afle în dormitorul unui bărbat. În dormitorul *lui.*

– Cred că am să fac un duş, zise Natalie, intrînd şi ea în bucătărie. Îi privi umerii laţi şi-şi înăbuşi dorinţa de a-şi trece mîinile peste ei într-o blîndă mîngîiere. Arăta de parcă ar fi putut urni un munte. Bicepşii i se umflaseră din cauza muncilor grele. Cunoştea bărbaţi care exersau zi de zi ca să dobîndească ceea ce la Nick părea natural. Apoi îi zări tatuajul de pe braţ.

– Ce semnifică tatuajul? întrebă curioasă.

– Ce anume? Nick se întoarse încet, simţind că-şi recăpătase controlul asupra corpului său. Privirea lui urmă direcţia în care privea ea, întîlnind tatuajul albastru.

– Scrie *Me Lin,* răspunse cu simplitate, dîndu-şi seama că, acum, după atîţia ani, numele-i suna ciudat pe buze.

– E un nume neobişnuit.

– Nu şi dacă ai fost în sudul Vietnamului.

Natalie îi privi faţa, lipsită acum de orice

expresie.

– Ai luptat în război? Cînd el aprobă din cap, zise: A fost greu, nu?

– Al naibii de greu.

Natalie dădu din cap aprobator, apoi se strădui să zîmbească.

– Şi această Me Lin. Era prietena ta?

– Ai spus bine. *Era.* Îşi bău restul de cafea şi apoi îşi turnă alta.

Natalie înţelese că intrase pe un teren nepermis. Ca să uşureze situaţia, rîse.

– Cum se face că majoritatea soldaţilor s-au întors acasă cu tatuaje pe tot corpul?

El zîmbi dezarmant.

– Pentru că, primul lucru pe care-l faci cînd ai permisie este să te duci în oraş şi să te îmbeţi, apoi te duci la primul tip care se ocupă cu tatuajele. Cînd ieşi de acolo, te simţi cu adevărat bărbat.

Amîndoi surîseră. Era greu să-ţi imaginezi cum arăta el, înainte să i se întipărească pe frunte cutele datorate durerii sau furiei.

– Să nu uiţi de apă. Era evident că voia să încheie discuţia.

– Am înţeles. N-am să lenevesc. Apropo, am

hrănit-o deja pe Daisy. Am găsit-o lîngă uşa cămării unde îi ţii mîncarea. Sînt sigură că i-a crescut pofta de mîncare acum, de cînd alăptează.

Privirea lui Nick se opri pe sînii lui Natalie şi fiecare din muşchii lui se tensionă. Oare de ce doar gîndul că setter-ul îşi alăpta puii îl făcea să se gîndească la Natalie, făcînd acelaşi lucru cu copilul ei? Îi putea vedea sînii grei de lapte, cu ochii minţii. Încercase să îngroape adînc aceste gînduri, odată cu camarazii lui, cu mult timp înainte. De ce şi le reamintea oare acum?

Natalie se uita la bărbatul din faţa ei. Oare ce anume spusese, ce anume îl făcuse pe Nick să afişeze acea privire disperată?

– Nick, te simţi bine? Îi atinse braţul gol, iar el tresări, ca şi cum ar fi fost supus unui şoc electric. Îşi trecu o mînă prin păr, iar Natalie putea vedea cum i se contractau muşchii pieptului în mişcare.

Nick zări expresia de nedumerire de pe faţa ei. Se forţă să zîmbească.

– Mă simt bine, spuse el. Cred că încep să sufăr de claustrofobie. Nu ştiu cît vom fi prinşi aici. Gîndul acesta îl speria. Erau împreună de o

zi, de-abia. Ce se va întîmpla în trei sau patru zile? Va mai putea oare să judece corect?

Natalie se simţea iritată de privirea aspră din ochii lui. Deci, se considera prins. Ei bine, nu era singurul; şi ea avea responsabilităţile ei. Îi era probabil dor de Irma, se gîndi ea, strîngînd din buze, ţîfnoasă.

– Crede-mă, nimic nu mi-ar face plăcere mai mare, decît să ies pe uşa aceasta chiar acum. Nu sînt pustnică ca tine. Prefer civilizaţia. Se întoarse pe călcîie şi intră în baie, trîntind uşa.

Nick rămase uitîndu-se uimit la uşa băii. Oare ce o fi deranjat-o? se întrebă el, încruntîndu-se. Cîntări situaţia. Probabil îi era dor de prietenul ei, Bobby. Cel pe care-l tot chema în somn. Ultimul lucru cu care ar fi vrut să aibă de-a face era să o vadă tînjind după un bărbat. Cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît devenea mai nervos. Îi venea să lovească tot ce întîlnea în cale. Dar, la naiba, nu era treaba lui.

Pînă la prînz, Natalie reuşise să facă curat în living şi în sufragerie. Fuseseră pline de praf şi de pînze de păianjen. Apoi intră în bucătărie. Prefera să facă orice decît să stea degeaba. Nick dispăruse la puţin timp după micul dejun; ea îl văzuse pe fereastră cum intrase într-una din clădirile alăturate; de atunci nu mai ieşise de acolo. Puţină singurătate era binevenită. Felul în care o urmărea în permanenţă o călca pe nervi. Nici măcar nu ştia dacă o plăcea sau o dispreţuia. Probabil a doua variantă, hotărî ea. Dar oare ce făcuse pentru asta, pentru numele lui Dumnezeu?

Era un tip ciudat. Natalie era sigură că viaţa lui era bîntuită de fantome şi, cu toate că-l compătimea, nu voia să se implice. Într-o zi sau două va pleca, iar Nick Jordan va ieşi din vaţa ei pentru totdeauna.

Natalie spălă dulapurile albe din bucătărie pînă cînd dispăru şi ultima urmă de praf şi de murdărie. Era recunoscătoare şorţului vechi pe care-l găsise atîrnat în cămară. O ferise să-şi murdărească pantalonii scumpi din lînă şi bluza din mătase. Stomacul îi reaminti că sărise peste masa de prînz, dar fusese prea ocupată cu

curăţenia ca să facă o pauză. Lîngă chiuvetă era un pachet cu carne pentru hamburgeri, din care avea să prepare chili pentru cină.

Uşa din spate se deschise şi Nick intră scuturîndu-şi zăpada de pe cizme. Prezenţa lui umplu încăperea. Natalie văzu că purta iar haina urîtă, din blană, şi se surprinse zîmbind.

– Vrei un sandviş? îl întrebă.

Nick se holbă la ea, în timp ce-şi dădea jos haina. Recunoscuse şorţul vechi care îi aparţinuse odată mamei lui.

– Ce faci aici?

– Fac curat. Mă plictiseam stînd, îi răspunse Natalie, zîmbind cu satisfacţie. Făcu o pauză. Şi apoi, este cel mai mic lucru pe care-l pot face în schimbul ospitalităţii tale.

Nick clătină din cap, privind-o cu neîncredere. S-o vadă pe Natalie Courtland murdărindu-şi mîinile era ultimul lucru la care se aştepta. Fără un cuvînt, se îndreptă spre frigider. Deschizîndu-l, rămase uimit. Strălucea de curăţenie.

– Cred că a trecut *ceva timp* de cînd n-am mai făcut curat, mărturisi el.

– S-a întîmplat înainte sau după Vietnam? îl tachină ea.

Privirile li se întîlniră şi îşi zîmbiră.

– Nu, pe atunci trăiau părinţii mei. Mama păstra totul exemplar. Cred că am lăsat totul în paragină de la moartea ei. Singurul lucru de care îmi mai păsa era livada. Luă o înghiţitură de lapte, apoi îl puse înapoi în frigider. Dar nu trebuie să te simţi obligată să faci curat. Eşti binevenită aici, cît timp vei dori să rămîi.

Natalie izbucni în rîs.

– Nu cred că Irma tigroaica va fi prea încîntată.

– Pisica sălbatică, o corectă el. E o diferenţă mare între o tigroaică şi o pisică sălbatică.

– Da?

– Sigur. Pisica este sălbatică şi gata să răspundă celei mai mici provocări. Pe cînd tigroaica, şi un zîmbet cald îi lumină ochii, este în acelaşi timp seducătoare. Te ademeneşte în cursă şi te duci de bună voie, în ciuda pericolului. Îi aruncă o privire de cunoscător. Chiar şi aşa, poate fi îmblînzită de bărbatul potrivit. Natalie nu avea nici cea mai vagă idee ce anume voia să spună, dar îl asculta cu atenţie, hipnotizată de tonul răguşit al vocii lui. Expresia lui rămînea de nepătruns.

Ea îşi simţi palmele umede. Nick reuşise s-o dezarmeze de data aceasta, dar i-ar fi făcut bucuroasă un căluş din şorţul vechi, înainte ca el să-şi poată da seama.

– De ce nu stai jos pînă-ţi pregătesc un sandviş? Am făcut şi cafea proaspătă. Ţi-ar prinde bine după ce ai stat atîta în frig. N-ai îngheţat?

Nick clătină din cap. Îşi trase un scaun aproape de masa de arţar. Se uita la Natalie cum prepara masa. De ani de zile, nimănui nu-i mai păsase de nevoile lui şi se simţea stingherit. Sigur, sora lui îi telefona cînd şi cînd din Dakota de Sud, să vadă ce mai face, dar îşi avea propria ei familie de care să aibă grijă.

Era evident că o judecase greşit pe Natalie Courtland. Din cauza maşinii de cincizeci de mii de dolari şi a garderobei de prinţesă, o considerase un copil bogat şi răsfăţat. Bănuise că un tătic înstărit îi oferea toate acestea. Acum, că-şi dădea seama că ea îşi cîştiga existenţa, nu se putea împiedica s-o admire şi s-o respecte.

Ar fi fost interesant s-o urmărească la lucru, la tribunal, se gîndi el. O văzuse deja aproape moartă, fragilă, şi acum părînd domestică, cu

şorţul înfăşurat în jurul taliei, dar ar fi dat orice s-o vadă ca „doamna avocat". Instinctul îi spunea că-şi croise drumul ei într-o profesie dominată de bărbaţi, în acelaşi fel în care îl tratase pe el, pe picior de egalitate. Nu se lăsa uşor intimidată, era prea îndrăzneaţă. Totuşi, nu voia ca ea să-l aştepte făcînd curat, cu toate că ştia că o făcea din nevoia înnăscută de a se dovedi utilă. Adevărul era că nu voia să se bizuie pe ea. Nu voia să se obişnuiască să depindă de cineva.

Natalie îi puse în faţă un castron cu supă fierbinte şi un sandviş cu şuncă şi brînză. El mormăi un „mulţumesc" în timp ce ea se întoarse cu o cană cu cafea.

– Este modern? întrebă el, arătînd spre şorţ.

– Ultimul strigăt al modei din Atlanta, zise ea rîzînd, prefăcîndu-se că i-l prezintă. Mişcările îi erau graţioase.

– Te prefer în prosop, zise el, întorcîndu-se spre masă.

Natalie îşi simţi pulsul accelerîndu-i-se la auzul remarcii lui. Îşi turnă o cafea şi-şi văzu de treabă, cu toate că nu-i mai stătea mintea la asta. De fapt, se simţea măgulită că Nick Jordan o găsea drăguţă. Şi el îi atrăsese atenţia de dimineaţă,

coborînd numai în pantalonii de pijama. Dacă arăta aşa bine de la brîu în sus, îşi putea imagina cum trebuia să arate de la brîu în jos. Obrajii i se îmbujorară. Ce-o făcea oare să gîndească astfel? Probabil asta se întîmpla frecvent cînd doi oameni, străini pînă atunci, se găseau într-o situaţie limită. Era recunoscătoare că Nick ieşea din casă cîteva ore pe zi.

– Am un frate care locuieşte în Atlanta, zise Nick. Este o persoană influentă, conduce o firmă de investiţii. Face bani buni. E divorţat. Ţi-aş putea da numărul lui de telefon.

Natalie sări ca arsă:

– Pot să-mi fac şi singură prieteni, mulţumesc.

– Iartă-mă. Mă gîndeam numai că voi doi v-aţi potrivi. Ar fi vrut să reuşească să înăbuşe sentimentul surprinzător, posesiv, pe care-l simţea înmugurind. N-ar fi mers.

Adînc în suflet, Natalie se simţi jignită că Nick încerca să-i prezinte un alt bărbat. Mai ales că deja cunoştea destule persoane importante. Se întîlnise de cîteva ori cu un tip care avusese îndrăzneala să-şi trimită şoferul s-o ia din apartamentul ei. A treia oară, îl trimisese înapoi cu un

bilet pe care scria că este ocupată pentru tot restul vieţii. Nu, nu mai avea nevoie de nici o persoană influentă, cu toate că, din nefericire le întîlnea peste tot.

Natalie observă că Nick îşi terminase cafeaua şi se pregăti să-i umple ceaşca din nou. Mîinile îi tremurau. În timp ce punea ceaşca pe masă, genunchiul i se lovi de coapsa lui şi cafeau fierbinte i se vărsă pe mînă. Scoase un ţipăt scurt. În clipa următoare, Nick era în picioare, lîngă ea.

– Te-ai ars, zise el, constatînd evidenţa.

– Nu-i nimic, răspunse ea, frecîndu-şi mîna de şorţ.

– Lasă-mă să mă uit. Îi luă mîna. Am nişte alifie. Miroase înfiorător, dar o să ajute.

– Nu-i nevoie. Sînt bine. Îşi trase mîna şi se îndreptă spre bufet, unde lăsă ibricul.

Nick era în spatele ei.

– Tremuri. Îi cuprinse umerii cu braţele.

Probabil avea o recidivă, se gîndi el. Se sculase prea devreme din pat.

– Ar fi trebuit să chem un doctor, zise el, vinovat. Ştiam însă că, din pricina furtunii, n-ai fi reuşit să ajungi la spital. Faţa lui era marcată de

îngrijorare. Se uită la el cu neîncredere.

– De ce să chemi doctorul? Pentru că am vărsat cafeaua pe mine?

Atmosfera era tensionată. Nick părea pregătit să-i răspundă, dar se răzgîndi. Ea se simţea ca un vulcan în pragul erupţiei; se temea să-l privească în ochii negri, adînci. Apropierea dintre ei o deranja şi o excita în acelaşi timp.

Nick îi dezlegă şorţul:

– Gata cu treaba pe ziua de zi, Donna Reed. Ai să stai pe canapea, în faţa focului. Natalie, uită-te la mine. Îi ridică bărbia cu un deget. Ea îl privi cu teamă, ca şi cînd ar fi încercat să-şi păstreze gîndurile numai pentru ea.

Natalie încercă fără succes să-şi ferească privirea de a lui. În mai puţin de două zile, bărbatul acesta reuşise să-i schimbe viaţa. Gata cu avocata încrezătoare. Era numai o femeie vulnerabilă, pe care privirile lui o hipnotizau. Trupul lui iradia căldură, umplînd-o de dorinţă.

Nick o strînse uşor de bărbie. Pielea ei era mai moale decît îşi închipuise el. Nu fusese în stare de nimic toată dimineaţa. Se gîndise la ea. Îi atinse buzele cu degetul. Voia s-o sărute, şi nimic nu-l putea împiedica. Îi ţinu faţa cu ambele mîini. O

privea precaut în timp ce-şi apropie buzele de ale ei.

Natalie îi simţi gura acoperind-o pe a ei într-un sărut surprinzător de blînd. O strînse mai aproape de el. Se simţea dezorientată şi încurcată, ca în prima zi, cînd se trezise. Dar, chiar şi în această stare, corpul ei îi răspundea. Braţele i se încolăciră în jurul gîtului lui, iar gura îi deveni mai receptivă. Cînd el încercă să pătrundă cu limba, îşi desfăcu dornică buzele. El îi mîngîia cu blîndeţe spatele, iar Natalie gemu încet, simţind cum partea de jos a pîntecului e cuprinsă de o căldură plăcută.

Nick întrerupse sărutul şi amîndoi respirară cu nesaţ. El o săruta acum pe gît, iar mîinile lui îi acopereau posesiv sînii. Simţea cum palmele lui o ard prin bluză. Degetele lui îi atingeau pielea moale, iar ea simţea cum curenţi de dorinţă îi străbăteau trupul. Se arcui spre el.

Nick ridică capul şi o privi în ochi. Buzele ei erau umede şi umflate din cauza sărutului. Răsuflarea îi era întretăiată.

– Începem să ne pierdem controlul, zise el cu o voce joasă, de parcă ar fi băut. Ne oprim acum

sau te iau în braţe şi te duc în dormitor?

Suna tentant. Natalie ştia deja ce însemnau sărutările lui Nick. Cum ar fi fost oare să stea goală în braţele lui, să le simtă forţa? Şi apoi? Ar fi făcut dragoste şi apoi ar fi uitat de existenţa ei, iar ea s-ar fi întors în Atlanta? Iar Irma şi-ar revendica drepturile asupra vieţii lui Nick, asupra dormitorului lui?

Nick îi văzu nesiguranţa din priviri.

– Nu-ţi pot promite nimic, Natalie. Cum nici tu n-o poţi face. Vieţile noastre sînt mult prea diferite.

Ştia că el spunea adevărul. La fel de bine, dacă l-ar fi lăsat pe Nick s-o iubească, ştia că ar fi vrut mult mai mult decît o simplă aventură. O promisiune, un angajament, care nu erau posibile în situaţia lor. Cum de-i scăpaseră toate de sub control în numai două zile?

– Cred c-ar trebui să renunţăm, zise ea desprinzîndu-se de el fizic, dar nu şi emoţional.

Lui Nick îi trebui toată stăpînirea de sine ca să-i dea drumul. Fusese tentat s-o mintă, să-i promită orice. Dar n-o putea face, oricît de mult ar fi dorit-o.

– Am s-o scot pe Daisy afară, zise el, simţind

nevoia unei guri de aer proaspăt.

– Natalie? O zgîlţîii. Scoală-te, Natalie. Natalie se întoarse şi se înveli mai bine. Nick o scutură din nou, şi, ca prin vis, ea sesiză tonul imperios din glasul lui. Deschise ochii mirată că în cameră era întuneric. Ce căuta Nick în camera ei?

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea, nedumerită că se simţea îngheţată.

– Trebuie să te scoli. Coşul nu mai funcţionează. Nu-l pot repara acum. Am făcut focul în birou. Vom dormi acolo.

Natalie clipi, încercînd să se dezmeticească. Îl visase pe Bobby. Faţa lui îi era vie în minte.

– Ce s-a întîmplat cu coşul?

Nick dădu din umeri, nerăbdător. De data aceasta era îmbrăcat şi cu bluza de pijama.

– Nu ştiu. Va trebui să chem pe cineva să se uite la el. Nu vreau să mă ating. Soba e cu gaz. Dacă greşesc ceva, putem sări în aer. Hai, vino, altfel o să îngheţi.

Natalie se dădu jos din pat şi ieşi din dormitor.

– Se pare că, zilele astea, nu fac altceva decît să caut un loc călduros, murmură. Cred că am să-mi deschid un birou în Bahamas. Oricum, tatălui ei nu i-ar fi păsat. El plănuise ca Bobby să-i devină asociat la firmă, nu ea. Natalie îi cerşise o slujbă, pur şi simplu. Faptul că-şi făcuse un nume în breaslă, nu conta pentru el. Oh, la ce-i folosea dacă se gîndea la toate acestea acum, se întrebă. Simplul fapt că-i era frig şi era obosită nu-i dădea dreptul să înceapă să se autocompătimească.

Intrară în birou. În şemineu, focul ardea mocnit. Natalie se apropie. Văzu că Nick improvizase un pat din saci de dormit şi pături.

– Intră sub pături, îi zise el. Să ştii că e foarte confortabil. Am pus trei saci de dormit pe jos.

– O să dormim împreună? îl întrebă. Tonul ei sugera că el plănuise pe ascuns cine ştie ce orgie.

– Dacă vrei să-ţi fie cald. Temperatura a mai scăzut cu zece grade. Nu te mai uita aşa la mine. În clipa aceasta, sînt preocupat de soarta recoltei

mele de piersici. N-am chef să mă prostesc, cum n-ai nici tu.

Lui Natalie îi era prea frig şi era prea somnoroasă ca să se mai certe. Se strecură sub pături, lîngă Nick. Spre surprinderea ei, el o cuprinse de talie şi o strînse lîngă el.

– Ce faci?

– Ai auzit de căldura trupului? Hai, închide ochii şi culcă-te la loc.

Să adoarmă? se gîndi ea. Cum putea oare o femeie să stea lipită de un bărbat ca Nick Jordan şi să adoarmă imediat?

Nick gemu, simţindu-i fundul obraznic. Braţul lui o înlănţuia, odihnindu-i-se chiar sub sîni. Cămaşa de noapte din satin îi reliefa contururile trupului; parfumul ei îl tulbura. Recolta de piersici fusese dată uitării. Focul trosnind în şemineu sporea intimitatea, făcînd să-i crească dorinţa. Ar fi dat orice, numai s-o vadă goală în lumina focului.

– *Trebuie neapărat* să faci asta? zise Natalie, iritată. Mă deranjează. „Deranj", nu era chiar cuvîntul potrivit, se gîndi ea, încercînd să-şi controleze respiraţia.

– Te mai suceşti mult? Parc-ai avea furnici în

pantaloni. El izbucni, incapabil să-şi mai înfrîneze dorinţa.

– Încercam numai să stau cît mai comod.

– Ei bine, ai produs o frecare suficientă pentru a aprinde un foc în pădure.

Natalie se întoarse spre el şi se sprijini într-un cot. Nick scoase un geamăt înfundat. Din decolteul halatului lui Natalie se întrezărea un sîn delicat.

– Crezi c-o fac intenţionat? întrebă ea. Urmări privirea lui Nick şi roşi dîndu-şi seama unde se uita. Îşi strînse cămaşa de noapte. Nici măcar nu m-ai lăsat să-mi pun halatul.

Nick îşi ridică privirea.

– Ştiu eu o metodă bună de a pune capăt acestei stări.

Ea îl privi uimită.

Zîmbetul lui era în acelaşi timp, bărbătesc şi imoral.

– Am putea s-o facem chiar aici, în faţa şemineului.

Natalie pufni nervoasă, dar trupul o trăda. I-au trebuit cîteva secunde bune pînă să poată vorbi.

– Ăsta-i termenul tău pentru „a face dragoste",

Nick? îl întrebă sarcastică. Vreau să spun că ai făcut o propunere atît de romantică, încît orice fată şi-ar pierde capul.

– Spune-i cum vrei, dar tot aia înseamnă, nu-i aşa? Amîndoi vrem. De ce să ne chinuim? Şi apoi, ce-ai avea de pierdut?

– Respectul de sine. N-am să devin intimă cu un bărbat care nu e mai manierat decît un ţap şi nu are nici măcar bunul simţ să-mi spună pe nume. Cînd mă culc cu un bărbat, o fac în condiţiile *mele;* trebuie să existe neapărat un sentiment, lucru care ţie îţi este probabil străin. Îi întoarse spatele şi-şi trase păturile deasupra.

– Iartă-mă că sînt o fiinţă omenească, prinţesă de gheaţă. Se întoarse şi el cu spatele, trăgînd cu putere de pături. Rămase aşa, în semiîntuneric, timp îndelungat.

– Ai pe altcineva, nu-i aşa?

– Nu e treaba ta.

Dar Nick n-avea de gînd să renunţe.

– Poţi să-mi spui cine este Bobby?

Natalie îngheţă.

– De unde ştii de Bobby? îl întrebă cu o voce la fel de rece ca vremea de afară.

Nick îşi dădu seama că atinsese un punct sensibil.

– L-ai tot chemat în noaptea în care te-am găsit. M-am gîndit că este iubitul tău. Şi m-am mai gîndit că trebuie să fie al naibii de prost să te lase să conduci singură pe o vreme ca asta.

Cum Natalie nu i-a răspuns imediat, Nick continuă:

– N-ai încercat să-l suni, din cîte ştiu eu, şi el nu te-a căutat, ştiu cu siguranţă. Mă întreb dacă nu cumva te întîlneşti cu un bărbat însurat.

Natalie încercă să nu se lase copleşită de emoţie.

– Bobby era fratele meu geamăn, spuse ea atît de încet, încît Nick de-abia o auzi. A murit într-un accident de maşină, cînd avea şaptesprezece ani. Îl mai visez încă, atunci cînd sînt foarte obosită sau cînd nu mă simt bine. Nu mă mir că l-am chemat noaptea trecută, cînd deliram. Acum, dacă nu te superi, aş vrea să dorm.

Nick se ura pentru ceea ce gîndise. Voia să-şi ceară scuze, dar nu-şi găsea cuvintele. Ştia ce înseamnă să pierzi pe cineva drag. Tatăl lui

murise pe cînd el lupta în Vietnam. Nu putuse să obţină o permisie pentru înmormîntare. Cu toate astea, se purtase ca un bărbat.

Pierderea lui Me Lin şi a copilului fusese însă altceva. Plînsese. Îşi amintea încă privirea din ochii ei cînd se îmbarcase în avionul ce avea să-l ducă acasă. Fiul lui moştenise părul întunecat al mamei. Mirosea a săpun cînd Nick l-a sărutat de rămas-bun.

– Am să încerc să vă aduc cît pot de repede, îi promisese el femeii micuţe, cu ochii plini de lacrimi. Ai să ajungi în America cît de curînd. Restul i-l spusese în şoaptă: Ţine banii ascunşi şi fă în aşa fel încît să-ţi ajungă pentru mîncare. Am să-ţi mai trimit de îndată ce am să pot.

A aflat la scurt timp după aceasta că satul lui Me Lin fusese distrus cînd căzuse Saigonul. Me Lin şi fiul lor erau printre cei ucişi. Simţise cum lumea lui se prăbuşea.

Nick o auzi pe Natalie gemînd în somn. Absorbit de propria durere, uitase că şi alţi oameni sufereau. Mîinile îndemînatice ale Irmei îl alinaseră peste ani, dar amîndoi ştiau că relaţia dintre ei nu va duce nicăieri.

Cine-o alinase însă pe Natalie Courtland? se

întrebă. Îl speria faptul că ea îl interesa atît. Învăţase că a ţine la cineva înseamnă a-ţi asuma un mare risc. Iar el ar fi riscat orice pe lume cu excepţia inimii lui.

Capitolul 4

Cînd Natalie deschise ochii, în dimineaţa următoare, descoperi că se afla în braţele lui Nick. Un sforăit uşor îi spuse că el încă dormea, şi profită de ocazie să i se desprindă din îmbrăţişare.

Nick deschise ochii şi-i dădu drumul din braţe. Arăta sexy aşa, cu părul ciufulit şi cu un zîmbet larg pe faţă.

– Ai fost minunată azi-noapte, draga mea. Ţi-a

fost bine şi ţie?

– N-ai decît să continui să visezi, zise ea morocănoasă, aruncîndu-i o privire de gheaţă. Ieşi dintre pături. Un tremur îi cuprinse corpul. E groaznic de frig!

– Sub pătură e cald, îi răspunse Nick, cu privirea aţintită pe sfîrcurile ei întărite. Din cauza electricităţii statice, cămaşa i se lipise de trup, şerpuind senzual pe coapse şi pe gambe. Persoana care crease cămaşa trebuie să fi fost foarte voluptuoasă, se gîndi el. La naiba, era deja excitat şi nu se trezise nici de cinci minute.

Natalie încercă fără succes să-şi îndepărteze cămaşa de corp. Ar fi trebuit să-şi pună halatul.

– Trebuie să beau o cană de cafea de cum mă scol, explică ea, îndreptîndu-se spre bucătărie, stînjenită de felul în care o privea Nick. Intră în dormitor şi-şi luă halatul, îl îmbrăcă şi se încălţă cu o pereche de papuci asortaţi.

– Hai, întoarce-te sub pături. Am să fac eu cafeaua, mormăi el cînd ea intră în bucătărie. Nu m-ai auzit? N-am ce face cu tine îngheţată. Hai, du-te!

Natalie făcu ce i se spunea, fără să comenteze. Se strecură în locul unde dormise Nick,

care era încă delicios de cald. Îşi trase păturile pînă sub bărbie. Din cearşafuri răzbătea mirosul lui bărbătesc. Se abţinu din rîs: Nick se îmbrăcase cu haina de blană. Era în picioarele goale. Chicoti cînd îl văzu mergînd în vîrful picioarelor, ca şi cum podeaua bucătăriei era plină dé pioneze. Probabil că linoleumul era îngheţat bocnă.

– Cînd termin de făcut cafeaua, am să aprind focul. M-am trezit de două ori în timpul nopţii şi am mai pus lemne, dar au ars în întregime. Nu avea de gînd să-i mărturisească că rămăsese treaz mult timp, uitîndu-se la ea în lumina flăcărilor.

În foc nu mai rămăseseră decît cîţiva tăciuni aprinşi, care nu mai dădeau căldură. Natalie se gîndi mulţumită că Nick adusese lemne cu o seară înainte. Aşa, nu mai trebuia să înfrunte acum gerul de afară. Daisy şi puii ei fuseseră mutaţi lîngă sobă, iar zgomotele care veneau dinspre cutia lor o anunţară pe Natalie că venise vremea micului dejun. Se afundă mai tare în aşternuturi şi-şi închise ochii, lenevind.

– Trebuie să ţi-o beau tot eu?

Natalie deschise ochii şi-l văzu pe Nick stînd în faţa ei, cu două ceşti aburinde. Se ridică imediat.

– Dumnezeu să te binecuvînteze, îi zise ea, luînd una din ele. Nick o puse pe a lui deoparte şi aruncă cîţiva buşteni în foc. În numai cîteva minute, flăcările se înteţiră. Dezbrăcîndu-şi haina, el se strecură în pat, în locul unde dormise Natalie.

– Ai fi putut să-mi ţii locul cald, mormăi.

Cafeaua era tare şi fierbinte. Natalie sorbi cu grijă.

– Ce-ai de gînd să faci?

– Cu ce?

– Cu soba, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ah, soba! Cred că va trebui să ne îmbrăcăm gros azi.

Se cutremură la gîndul că va fi nevoită să petreacă întreaga zi într-o cameră îngheţată.

– Vrei să spui că nu chemi pe nimeni s-o repare?

– Pe cine? Pe Moş Crăciun? E singurul care are sanie.

– Deci nu poţi chema pe *nimeni?* întrebă ea neîncrezătoare.

– Oh, pot chema o mulţime de oameni, dar nu văd cum ar putea ajunge aici. Nu ţi-am spus că afară e furtună? Am auzit aseară la ştiri că n-a mai

nins atît din 1939.

Natalie n-avea chef de statistici.

– Nu putem sta în pat toată ziua.

– Am putea, dac-aï fi mai cooperantă.

– Termină cu glumele. Te-ai gîndit că am putea muri? Cum el se uită întrebător, ea continuă. Dacă rămînem fără mîncare? Sau fără lemne?

El sorbi din cafea.

– Dacă-mi îngheaţă recolta de piersici?

– Numai la asta te gîndeşti? La nenorocita aia de recoltă? E vorba de viaţă şi de moarte! Natalie nu-şi dădu seama că ridicase vocea.

Nick era vrăjit de sînii ei, de sfîrcurile ce se zăreau prin ţesătura cămăşii de noapte. Gîndurile lui o luau razna, în timp ce ea îşi bea cafeaua, uitîndu-se fix spre focul din şemineu şi încercînd să găsească o cale de ieşire.

– N-are să ţi se întîmple nimic, Natalie, zise el cu blîndeţe. Am să am eu grijă. Am trecut prin situaţii şi mai grele. Îmi aduc aminte odată, în Vietnam...

– Nu vreau să aud. Sînt femeie, nu luptător de gherilă.

Faţa lui se lumină de un surîs.

– Am observat. Dar cred că te subestimezi.

Eşti mai puternică decît crezi. Am să-ţi împrumut cîteva pulovere. Or să ne ţină cald.

Natalie îşi termină cafeaua în linişte. De ce tot dădea vina pe Nick? Nu era vina lui că se stricase soba. Şi n-ar fi vrut ca el s-o repare, era prea periculos.

– N-am vrut să te jignesc, se scuză ea.

– Uite, hai să încercăm să facem o plimbare, după-amiază. Natalie se uita la el ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile, dar el continuă: E mai frig aici decît afară. Am să-ţi dau o pereche de cizme. Pînă se încălzeşte puţin aici, o să bem cafea fierbinte. O să închidem cîteva camere, ca să menţinem căldura în această parte a casei. Pentru moment, o să stăm în bucătărie şi în birou. Iar la baie există un boiler mic. O să ne descurcăm noi. Gîndeşte-te că e temporar.

Asta însemna oare că vor împărţi în continuare acelaşi pat? se întrebă Natalie. Dacă vor continua să trăiască aşa, să fie atît de apropiaţi, inevitabilul se va produce. Ar fi dat orice să afle la ce se gîndea el. Forţa lui îi atrăgea feminitatea, dar bunul simţ îi spunea că erau prea diferiţi pentru a se gîndi numai la o relaţie. Să-l ia naiba! Ştia foarte bine ce-i face, şi savura fiecare clipă. N-ar fi

mirat-o deloc să afle că oprise intenţionat soba, ca s-o aducă în patul lui. Nu avea de loc încredere în Nick Jordan.

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, Nick se apropie de ea şi-i atinse obrajii. Contactul cu degetele lui senzuale o făcu să tremure. Păru mirat.

– Ţi-e frig?

– Nu, nu. Îşi trecu nervoasă mîna prin părul scurt, încercînd să nu-i privească profilul. Barba care-i crescuse peste noapte îi dădea un aer sexy. Îşi dădea el oare seama că ea era atrasă de el, în ciuda eforturilor pe care le făcea? Oftă. Nu era momentul să se implice romantic. Avea responsabilităţi, oameni care o aşteptau în Atlanta. Cu cît se întorcea mai curînd, cu atît era mai bine.

Nick se întreba la ce se gîndea ea. În sufletul ei se dădea o bătălie, o ştia. Instinctul îi spunea că era în legătură cu el. Îi luă ceaşca goală din mînă şi o puse alături. Îi sărută întîi vîrful nasului, fără să ia în seamă încercarea ei de a protesta. Cînd ea închise ochii, el îi sărută uşor pleoapele, înainte ca buzele lui să coboare spre ale ei. Sărutul lui fierbinte o surprinse la început şi fu mirată să constate că-i răspundea. O mîngîia uşor

pe spate, iar gura lui răspîndea în ea curenţi de pasiune. Buzele lui Natalie se desfăcură lacome să-i primească limba. Cu una din mîini exploră pe sub pături pînă îi găsi un sîn, jucîndu-se cu sfîrcul pînă ce acesta se întări. Se opri din sărut şi-şi apăsă buzele pe gîtul ei, alunecînd spre decolteul cămăşii de noapte.

Cînd Natalie îi simţi buzele pe sîni, se topi de plăcere. Căldura i se răspîndea în tot corpul, în pîntece, între coapse. Ţesătura cămăşii se umezi. Gura lui lacomă se juca cu sfîrcurile sînilor. Nick părea să cunoască toate zonele ei erogene, totul era excitant. Braţele ei i se încolăcirăă în jurul gîtului. Trupul ei se lipi intim de al lui. Oare ce putere stranie avea asupra ei?

Natalie parcă plutea. În timp ce Nick îi săruta adîncitura dintre sîni, gîndurile ei începură să prindă contur. Ce făcea? Mintea încerca să raţioneze ceea ce trupul nu putea. Se săruta cu bărbatul care-i salvase viaţa. Era o femeie matură şi sexul nu-i era străin. Şi atunci, mintea ei se răzvrăti. Nu dorea numai sex. Voia mai mult de la Nick Jordan. Mai mult decît ar putea el să-i ofere vreodată.

Oricum, o avea pe Irma. Fără complicaţii.

Ce-ar mai putea dori un bărbat?

Nick simţi cum trupul lui Natalie se încordează. Era caldă şi docilă în braţele lui, pentru ca, în minutul următor, să devină rece ca o statuie. Încetă să o mai sărute şi se uită în ochii ei albaştri. O privea mirat, dar ea se întoarse, încercînd să-şi păstreze calmul, acum fragil precum cristalul. După un moment, respiraţia lor reveni la normal.

Nick încerca să-i descifreze expresia feţei. Oare nu-i răspunsese la fiecare atingere? Corpul ei era într-un acord perfect cu al lui. Era ca un instrument muzical, un flaut sau o harpă. Ştia că putea scoate sunete minunate.

– Am făcut ceva rău? întrebă el, simţindu-se la fel de neîndemînatic cum se mai simţise numai în liceu.

– N-ai făcut nimic rău. E vina mea.

Nick îşi ridică o sprînceană. O privi intens.

– Vrei să vorbim despre asta?

Ea nu avu nevoie să se gîndească prea mult ca să-i răspundă.

– Nu.

Dezamăgirea lui Nick se prefăcu brusc în furie.

– Bine, zise el sec, ieşind dintre pături. Era

evident excitat, iar Natalie se simţi vinovată pentru că oprise totul atît de abrupt.

– Fac eu cafeaua de data asta, zise ea.

După-amiază, soarele începu să strălucească. Natalie de-abia se mişca, din cauza hainelor pe care le purta. Nick mergea lîngă ea, înfăşurat în haina care-i devenise familiară. Făcuse ghem o pereche de şosete şi le îndesase în vîrful unei perechi de ghete, ca să i se potrivească. Ghetele-i ajungeau pînă la genunchi.

– Mă legăn ca o raţă, zise ea, încercînd să se facă auzită din şalul gros care-i acoperea faţa. Numai ideea de a se înfăşura ca o mumie ca să meargă prin zăpada care-i depăşea genunchii, părea absurdă. Dar începuse să sufere de claustrofobie de atîta stat în casă.

– Cam aşa ceva, o aprobă Nick. Acum ştii şi tu cum se simte o femeie însărcinată, în ultimile două luni.

– N-am de gînd să am copii, zise ea hotărîtă.

– Oh, nu ştii. Ai fi o mamă bine. Oricum, hazul

nu e să fii însărcinată, ci să rămîi. I se citea amuzamentul în ochi. Natalie era fericită că el n-o putea vedea roşind.

– N-ai nimic sfînt, Nick Jordan.

Se opri brusc şi se întoarse spre ea. O atinse uşor pe obraz.

– Unele lucruri sînt.

Natalie fusese luată prin surprindere. Se trase înapoi.

– Ce ştii tu despre toate astea? îl întrebă.

– Mai multe decît tine, oricum.

– Vrei cumva să-mi spui că jumătate din copiii din împrejurimi sînt ai tăi?

– Nu, draga mea. Sînt un om prevăzător, îi răspunse el zîmbind.

Natalie se opri din mers. Ramurile copacilor se lăsaseră spre pămînt din cauza greutăţii zăpezii.

– E minunat! zise. În spatele acareturilor, începea livada. Părea să se întindă pe kilometri întregi. Cît pămînt ai?

Îi răspunse evaziv.

– Destul ca să pot obţine un profit bun dacă nu-mi îngheaţă recolta.

– Chiar crezi că o să îngheţe?

– Nu ştiu. S-ar putea, dacă temperatura continuă să scadă. Am plantat un soi bun. Piersicile sînt destul de rezistente. Trebuie să ştii o grămadă de lucruri despre creşterea piersicilor: climă, boli, orice. Mergeau în tăcere. Am auzit buletinul meteo azi-dimineaţă. Se pare că vremea se va încălzi.

– Într-adevăr?

Nick nu-i spusese intenţionat. Ştia că era nerăbdătoare să se întoarcă la societatea *aleasă* din Atlanta, şi asta îl irita.

– Nu se încălzeşte prea tare, aşa că nu te grăbi să împachetezi. Drumurile sînt încă impracticabile. Ce le va spune, oare, prietenilor ei despre el, cînd se va întoarce?

– E un semn bun, nu-i aşa? E vreo şansă ca temperatura să crească într-atît încît să topească zăpada?

– Nu imediat. Nu cred că vei putea pleca de aici pînă nu sosesc plugurile. Au eliberat mai toată şoseaua interstatală. Urmărise ştirile în timp ce ea era sub duş.

Văzînd că Natalie începuse să tremure, Nick hotărî că era vremea să se întoarcă în casă. Cu toate că ar fi vrut să mai rămînă afară, să admire

împrejurimile, bunul-simţ îi spunea că e timpul să intre la căldură. Însă după cîteva ore se plictisise.

– N-am chiar nimic de făcut? Să spăl podeaua sau tocăria?

Lui Nick îi veni o idee. Ar fi putut să se dezbrace şi... s-o spună cu voce tare nu părea însă o idee bună. Şi-o putea închipui însemnîndu-l cu vătraiul încins, terminînd astfel definitiv cu viaţa sexuală. Oftă adînc. Nu-şi amintea să mai fi trăit o asemenea experienţă frustrantă.

– Nu, Hazel, îi răspunse. Podelele mele sînt bine aşa cum sînt. După cum probabil ai observat, nu pretind ca această casă să fie lună. De ce nu stai liniştită? În cîteva zile te vei întoarce la lucru şi-ţi vei dori puţin timp liber. Ştiu cîteva jocuri pe care le păstrez special pentru asemenea situaţii.

– Pun pariu că ştii, zise ea dispreţuitoare.

– Vorbesc serios. Vrei să jucăm?

Se uită la el neîncrezătoare.

– Ai Monopoly?

– De ce? Te pricepi?

– Mă descurc.

Nick se ridică de pe canapea şi intră într-o altă

cameră. Pe un raft erau aşezate mai multe jocuri. Luă jocul şi şterse capacul de praf. Probabil nu mai fusese atins de la moartea părinţilor lui. O găsi pe Natalie în bucătărie.

– Aranjează tu jocul, îi zise ea. În timpul ăsta, eu pregătesc cîte o cacao fierbinte.

Nick începu să aşeze jocul pe podea, în faţa şemineului. Păturile fuseseră strînse de pe jos şi îngrămădite într-un colţ. În cameră era cald, confortabil. Natalie îi adusese această căldură în noaptea furtunii, numai că el fusese prea îngrijorat să bage de seamă. Sentimentul acesta îl speria. Nu voia să se obişnuiască cu asemenea seri, pentru ca apoi totul să se sfîrşească.

– Ce vrei să fii? o strigă.

– Poftim?

– Ce piesă îţi alegi? Cîine, maşină, fier de călcat sau dansatoare din buric? o întrebă el.

– Ştii bine că nu există o asemenea piesă. O să iau cîinele. La auzul cuvîntului, Nick se uită la Daisy, care-şi alinta puii. O scosese pe Daisy afară de două ori, iar Natalie profitase de prilej ca să se joace cu puii. Cînd se întorsese în casă, îl anunţase că-i ia cu ea, la întoarcere. Dar Nick se îndoia că ar fi reuşit să ajungă mai departe de

uşă.

Natalie intră în cameră cu două ceşti aburinde. Le puse pe podea, apoi se aşeză şi ea în faţa lui Nick, cu picioarele încrucişate sub ea.

– Cine începe?

– Ştii, nu mi te-aş fi închipuit niciodată stînd pe podea şi jucînd Monopoly. Şi nici mîncînd friptură cu chili.

Pentru un motiv oarecare, părerea lui însemna foarte mult pentru ea.

– Dar ce gen sînt?

– La început, am crezut că eşti o puştoaică răsfăţată, care o să se plîngă mereu.

Ea roşi.

– Trebuie să recunosc că m-am mai plîns.

– Oricine în locul tău ar fi făcut-o. Dar n-ai luat lucrurile în tragic. Te-ai comportat bine, adăugă el.

– Îţi mulţumesc. Iar tu ai fost o gazdă desăvîrşită.

– Asta înseamnă că diseară te culci cu mine? o întrebă, plin de speranţă, bucurîndu-se ca un copil mare.

– Nu. Îşi simţea faţa arzînd. Ştia că el nu se referea numai la împărţitul aceluiaşi sac de

dormit. Mai jucăm Monopoly sau nu?

– De ce n-am avut şi eu parte să mă înzăpezesc alături de o femeie uşoară? oftă el.

Două ore mai tîrziu se recunoscu învins.

Dar Natalie nu-i dădu atenţie.

– Ai ajuns la Boardwalk, iar eu am trei hoteluri. Deci, îmi datorezi...

– Mi-ai luat toţi banii. Cum să-ţi mai plătesc?

– Abandonezi?

– Nu prea am încotro, nu-i aşa?

– Nu, n-ai.

– Cred că eşti dată naibii la tribunal. O adevărată tigroaică. Ce te-a determinat să devii avocat?

Ea dădu din umeri, iar apoi începu să strîngă piesele jocului.

– Tata este avocat. Bobby şi cu mine ne doream de mici să-l urmăm. Bobby însă voia să devină criminalist. Ne tot gîndeam cît de palpitant va fi.

Nick îi putea citi durerea în privire. Se întreba

dacă pierderea lui Bobby nu i-a afectat relaţiile cu ceilalţi oameni, cu bărbaţii în special. Era aproape sigur că aşa s-a întîmplat. Dar tatăl ei? Mai mult ca sigur că el i-a oferit sprijinul de care a avut nevoie.

– Ştiu că sună prostesc, dar cred că am ales divorţurile ca să mă răzbun pe mama.

– Dar ce-a făcut?

– Ne-a părăsit. Natalie încerca să pară indiferentă. Eu şi Bobby nu aveam decît opt ani pe atunci. După asta, tata şi-a chemat sora care era nemăritată, să aibă grijă de noi. O poreclisem „faţă de prună", pentru că întotdeauna îşi ţuguia buzele dezaprobator. Oricum, cred că acesta a fost unul din motivele pentru care noi doi am fost foarte apropiaţi.

– Îţi urăşti mama?

Natalie se gîndi înainte să răspundă.

– Am urît-o. Dar apoi mi-am dat seama că nici eu n-aş fi rezistat dacă aş fi fost măritată cu tata.

Ca din senin, Nick o trase spre el şi o aşeză în poală. Nu-i luă în seamă încercările de a protesta.

– Stai liniştită. Nu vreau decît să te ţin în braţe.

Ea încetă să se mai zbată. După cîteva momente, îşi lăsă capul pe umărul lui. Mirosea

bine, iar puloverul moale îi mîngîia obrazul. Niciunul din ei nu scoase vreun cuvînt. Rămaseră aşa, privind focul din şemineu.

– La ce te gîndeşti, Natalie? Vocea lui răsună în liniştea camerei.

– Mă gîndeam ce bărbat drăguţ eşti. Ştiu că sîntem diferiţi, dar aceste trei zile mi-au dezvăluit o latură a vieţii pe care nu mi-aşi fi imaginat-o.

Nick o mîngîie uşor pe obraz.

– Cum se desfăşoară viaţa ta?

– Bine, cred. Locuiesc într-un apartament mare. Şi destul de şic, ar zice decoratorul meu. Dar nu prea stau pe acasă.

– Şi întîlnirile?

– Lucrez pînă seara tîrziu. Ridic receptorul din furcă, şi nu mă mai deranjează nimeni. Apoi mă duc acasă, îmi încălzesc ceva de mîncare, după care mă culc. O viaţă palpitantă, nu? îl întrebă zîmbind.

– Aş vrea să te sărut.

– Şi ceva înlăuntrul tău îţi spune că n-o să mă opun.

Parcă aştepta de-o eternitate s-o sărute şi să facă dragoste cu ea. Dar era mai important să o cunoască mai întîi. În trei zile, aflase multe despre

ea. Toate făceau ca sărutul să i se pară şi mai dulce. O strînse în braţe.

Natalie se lipi de el, dornică să-i simtă puterea braţelor. Buzele lui nu aveau astîmpăr. Cu mîna îi mîngîia unul din sîni, jucîndu-se cu sfîrcul prin cupa de dantelă. Natalie tresări de plăcere. De jos, din pîntece, o senzaţie delicioasă, caldă, o copleşi.

Nick îi luă mîna şi i-o conduse spre blugi, unde umflătura era mai mult decît evidentă. Natalie îşi ţinu respiraţia. Era un gest atît de intim.

– Vezi ce-mi faci? Ochii îi străluceau de pasiune. Te doresc, Natalie.

– Nick.

– Nu sîntem copii. Ştii foarte bine că, diseară, vom dormi din nou în acelaşi pat, în faţa focului. Din ce crezi că sînt făcut? Din piatră?

– E prea curînd.

– Cine spune asta?

– Ai spus-o chiar tu. Nu ne cunoaştem decît de trei zile.

– Ştiu totul despre tine. Cînd ea încercă să protesteze, o opri, punîndu-i un deget pe buze. De ce ţi-e teamă?

Natalie respiră adînc.

– Vrei să ştii adevărul? Mi-e teamă că, dacă vom face dragoste, am să mă îndrăgostesc de tine, mărturisi ea.

Lui Nick nu-i venea să creadă. Avu nevoie de cîteva momente pînă să poată vorbi.

– Şi ar fi chiar atît de rău?

– Pentru mine, da. Numai dacă n-ai de gînd să-ţi muţi plantaţia de piersici la Atlanta.

– Ai putea să te muţi tu aici, zise el cu simplitate.

– La Cowpens? Natalie îi sări din braţe. Nici nu se discută. De-abia ne-am cunoscut. Cred că nu eşti sănătos la cap.

– Există un mod să afli.

– Cum?

– Te dezbraci şi vii încoace.

Natalie simţi c-o podidesc lacrimile.

– Nu eşti amuzant deloc, să ştii.

Nick încercă s-o prindă, dar ea îi scăpă.

– Plîngi? Uită ce-am spus, da? Întinse mîna spre obrazul ei şi-i atinse cu degetul o lacrimă. Fără vreun cuvînt, o luă în braţe şi o ţinu strîns. N-am vrut să te fac să plîngi, îi zise el cu blîndeţe. Însă eşti atît de frumoasă, încît nu m-am mai putut gîndi la altceva.

Natalie oftă.

– Nick, sînt o proastă că plîng, ştiu. Şi totuşi...

– Ce? El se trase înapoi şi o privi în ochi.

Ea îşi şterse o lacrimă.

– I-am pierdut pe toţi cei pe care i-am iubit. Şi nu cred că am să mai pot suporta încă o lovitură.

Nick se uită lung la ea, înainte de a-i da drumul. Îi spuse cu asprime:

– În privinţa inimilor frînte, să ştii că n-ai prea nimerit-o.

Capitolul 5

– Ce înseamnă asta? întrebă Natalie temîndu-se că el va insista să facă lumină în problema ei.

– Înseamnă că nu trebuie să-ţi petreci restul zilelor lingîndu-ţi rănile şi compătimindu-te singură.

Natalie simţi că obrajii îi iau foc de furie. Vorbi rar, controlîndu-se.

– Despre mine vorbeşti, Nick?

Nick se ridică în picioare şi-şi puse mîinile în buzunare. Ceea ce-i spusese ei i se aplica şi lui, o ştia. Chiar şi după atîţia ani, încă mai rememora rănile care-l făcuseră să-şi piardă întreg curajul. Şi da, din timp în timp se copătimea singur. Devenise acru. Se blama penru că nu fusese mai puternic. Iar acum dădea vina pe Natalie, numai pentru că fusese în stare să-l citească cu atîtea uşurinţă.

– Nick?

– Da? Ridică privirea şi o văzu pe Natalie uitîndu-se la el, puţin ciudat.

– Îmi pare rău. Se pare că ne certăm tot timpul. Ştiu că vei fi mulţumit să mă vezi plecînd.

Gîndul îl înmărmuri. Să plece Natalie? La început, mintea lui păru să refuze ideea.

– Nu. Chiar mi-a făcut plăcere compania ta. N-ar fi avut farmec dac-aş fi rămas singur; să nu fi avut cu cine schimba o vorbă. Poate mai vorbim la telefon, cînd te vei întoarce în Atlanta. Numai ca să văd ce mai faci, adăugă el repede, ştiind că, pentru el, era mai bine dacă n-ar fi făcut-o.

– Ar fi frumos, zise ea, sigură că n-ar suna-o.

– Atlanta nu e prea departe de aici. Aş putea ajunge, cu maşina, cam în două ore.

Inima lui Natalie tresări de bucurie. Nick dorea s-o revadă. Zîmbetul îi dispăru însă. Probabil el încerca numai să fie politicos. Odată plecată, era sigură că n-avea să-l mai revadă vreodată. Irma se va întoarce, îşi va revendica locul din viaţa lui,iar Natalie va deveni o simplă amintire.

Ciudat, dar nu-i purta pică lui Irma. Nick îi povestise probabil despre viaţa lui în Vietnam. Iar dacă Irma fusese în stare să-i şteargă din minte amintirile urîte, Natalie era recunoscătoare.

– Poate că nu doreşti să te vizitez, zise el, luînd tăcerea ei drept un refuz.

– Bineînţeles, că vreau. Încerca să pară entuziasmată, dar totul îi aducea aminte de vacanţele ei – prietenele apropiate îi promiteau că o vor vizita, dar n-o făceau niciodată. Natalie învăţase să nu se mai bazeze pe ele. „Obişnuieşte-te cu gîndul – îşi zise Natalie – n-ai să-l mai vezi niciodată".

– Ţi-e foame? o întrebă Nick uitînd-se la ceas.

– Puţin. Nu se gîndea la mîncare, dar ştia că Nick ar fi observat imediat. Şi ar fi întrebat-o pe loc ce s-a întîmplat. El nu putea fi minţit. Probabil că în Vietnam se ocupase cu interogarea

prizonierilor.

– Mă gîndeam să mîncăm friptură făcută la focul din şemineu. E plăcerea mea, iarna.

Cu cine o pregăteşti, se gîndi ea să-l întrebe, dar n-o făcu.

– Pun nişte cartofi la fiert, zise ea, ridicîndu-se. Fac şi o salată.

Într-o jumătate de oră, Natalie făcuse deja puire-ul şi pregătise salata. Nick deschise o sticlă de vin.

– Văd că luăm masa în oraş, zise Natalie, amuzată.

El zîmbi, lucru care i se întîmplă destul de rar.

– Mi-am pus în gînd să te seduc. Am văzut în filme.

– Dar aici nu-i Hollywood, iar eu nu beau decît foarte rar. Iar cînd o fac, îmi cunosc limitele.

El îi întinse un pahar şi îşi turnă şi lui unul.

– E bun, îi spuse ea, după ce luă cîteva înghiţituri.

– Şi cum te distrezi tu, Natalie Courtland?

– Îmi place să citesc şi să dezleg cuvinte încrucişate. Cîteodată, mai ies la cinema, cu un prieten. Tocmai am început să iau lecţii de golf.

Mi-ar place să fac o grămadă de lucruri. Îmi lipseşte însă timpul.

Nick izbucni în rîs, vinul ţîşnindu-i din gură.

– Iartă-mă, îi zise, văzînd că ea se uita, surprinsă, la el. Speram şi eu să-ţi descopăr o latură sălbatică, rebelă, şi cînd-colo, văd că mica noastră aventură riscă să se transforme într-o croazieră pe un vas de plăcere.

Îi aruncă o privire indignată.

– Am o viaţă plină, Nick Jordan. Dacă credeai că-mi petrec timpul în baruri, căutînd „prospături", să şti că te-ai înşelat. Aşa că, dacă te plictiseşti, asta este. Natalie sorbi din pahar, conştientă că era privită. Cîteva picături de vin îi rămaseră pe buza de sus. Le şterse cu limba.

Ea nu-l putea plictisi niciodată, gîndi el.

– Pun pariu că la şcoală aveai numai zece. Premiantă, nu?

– Da, aşa e. Am absolvit colegiul a doua, cu diplomă de merit. Eşti mulţumit? Ştiam exact ce vreau să fac în viaţă. Ridică paharul de vin, cu mîini tremurînde. De ce oare simţea nevoia ca Nick s-o aprobe? În fond, ea ajunsese mai departe decît el, care locuia într-o casă prăfuită, la kilometri întregi de civilizaţie.

Nick îşi sorbi vinul în linişte.

– Nu pot să cred că nu-ţi doreşti copii, zise el, schimbînd subiectul. Cum ţi-am spus şi mai devreme, cred că ai fi o mamă minunată. De ce-ţi refuzi această plăcere?

– Credeam că e evident, îi răspunse ea, zîmbind. Întîi, pentru că nu sînt măritată şi nici n-am de gînd să mă mărit. Apoi, pentru că aş fi o exagerată, întotdeauna îngrozită să nu i se întîmple ceva copilului.

– Cum i s-a întîmplat lui Bobby?

Era foarte ager. Ea coborî privirea.

– Da. Şi atunci ar trebui să învăţ din nou să trăiesc singură. Îşi termină paharul, dar îl refuză pe al doilea. Unul singur era suficient ca s-o facă să-şi reamintească lucrurile neplăcute din viaţa ei, ca să spună ceea ce altfel n-ar fi spus.

– Şi tatăl tău?

– Între noi nu există mai nimic. În nici un caz o relaţie strînsă. S-a schimbat mult după plecarea mamei. Într-un fel, se răzbuna pe noi doi. Cred că de-asta, eu şi Bobby am crescut atît de apropiaţi. Cînd eram în liceu, profesorii aveau grijă să fim în clase diferite.

– Spuneai că avea şaptesprezece ani cînd a

fost omorît? o întrebă Nick cu blîndeţe, încercînd să afle cît mai multe de la ea. Erau atîtea lucruri pe care le ţinea ferecate în ea.

În ochii lui Natalie se putea citi durerea.

– Da, eu şi cu Bobby făceam totul împreună. Aveam aceleaşi preferinţe, aceiaşi prieteni. „Faţă de prună", adică mătuşa noastră Meg care stătea cu noi şi pe care mai tîrziu am poreclit-o „Attila", nu credea că între noi există o relaţie *sănătoasă.* Nu ştiu dacă femeia era perversă sau pur şi simplu nu putea suporta să ne vadă fericiţi. Trebuia să mergem eu, Bobby şi prietenii noştri, la film. Dar eu aveam gripă, şi nu m-am mai dus cu ei în seara aceea. Tata nu mi-a spus pînă a doua zi dimineaţă. Cred că asta m-a determinat să urmez Dreptul. Cu toate că eu şi Bobby aşa plănuisem de mult, eu mă simţeam întotdeauna intimidată. Pe atunci nu existau atîtea femei avocat. Mai tîrziu însă, am simţit că, dacă supravieţuisem morţii fratelui meu, era capabilă de orice. Zîmbi, arătînd spre paharul gol: Vezi ce-mi face un pahar de vin? Spun tot.

Nick rîse.

– Ei, eu care speram la o altă reacţie...

Cu toate acestea, era mulţumit că Natalie avea

încredere în el. Acum, cel puţin, ştia cîteva din gîndurile ei.

Ea îşi dădu seama că el glumea. Nu credea că Nick era genul de bărbat care să îmbete o femeie şi apoi să profite de ea. Bineînţeles, însă, că aparenţele uneori înşeală. Dădu paharul deoparte.

Nick se duse la frigider, de unde scoase două fripturi. Aduse un grătar. După ce aranjă cu grijă lemnele în şemineu, se întoarse în bucătărie după fripturi.

– Cum vrei friptura?

– În sînge, te rog.

În timp ce el pregătea, ea puse masa. O aranjă corect şi cu mult gust.

Cînd Nick se întoarse, spuse:

– Iată un lucru pe care nu-l fac niciodată.

– Ce anume?

– Nu mă obosesc să aranjez masa. Mănînc în faţa televizorului, cu Daisy la picioare. Simţi un uşor regret la gîndul că se va întoarce negreşit la vechile lui obiceiuri, după plecarea ei. Îşi mai turnă un pahar cu vin. Mai vrei?

– Nu, mulţumesc.

– Ţi-e teamă să nu te transformi într-o femeie

sălbatică? o întrebă, amuzat. Cred că eşti foarte pasională, numai să ştie omul cum să te ia.

– Nu-i treaba ta.

– Haide, Natalie. Locuim de trei zile sub acelaşi acoperiş. Sînt sigur că şi tu ţii puţin la mine.

Dacă ar fi ştiut. Simţea mult mai mult decît atît, şi asta o speria. Şi era sigură că Nick ar fi ştiut cum s-o ia. Nick o luă prin surprindere. Veni în spatele ei şi o cuprinse în braţe.

Îşi apăsă buzele pe gîtul ei.

– Te doresc, Natalie, îi zise el, simplu.

– Ai băut prea mult vin; încercă să se tragă înapoi, dar fără succes.

– Pentru că încerc să-mi temperez dorinţele. Ce-ai vrea să fac? Te învîrţi pe aici îmbrăcată prea tentant, chiar şi pentru un bărbat care e hotărît să rămînă celibatar.

Ea rîse.

– Nici tu nu crezi asta.

– Iar parfumul tău mă înnebuneşte.

– Nick...

O luă în braţe.

– Te doresc, Natalie Courtland. Şi te voi avea. Te previn, pentru că nici unul din noi nu se va mai

putea împotrivi. Gura lui se apropie, posesivă, de a ei. Braţele lui o mîngîiau, trăgînd-o tot mai aproape. Nu avea scăpare. Sărutul era din ce în ce mai adînc, mai intim, îi ştergea orice gînd. Încă o dată, trupul ei îi răspunse cu o grabă care venea din plăcere. Nick îşi prelungi sărutul pe fruntea ei, pe pleoape şi pe tîmple, făcînd ca pielea să-i ardă de dorinţă, în aşteptare.

Îşi îngropă fruntea între sînii ei, respirîndu-i parfumul. Mirosul ei îi era întipărit în minte; îi apărea chiar şi în vise, uneori.

Natalie încerca să i se împotrivească, dar se simţea neajutorată în braţele lui. Acum, el avea puterea de a face ce voia cu ea. Ar fi putut s-o aibă chiar acolo, pe podea, în bucătărie. Ar fi *încercat* măcar să-l oprească?se gîndi ea.

Spre surprinderea ei, Nick se dădu înapoi.

– Am băut prea mult, îi mărturisi. Cred că din cauză că nu sînt obişnuit cu inactivitatea. Scuză-mă că nu m-am purtat ca un gentleman. Cînd am să fac dragoste cu tine, vreau ca a doua zi de dimineaţă, să-mi pot reaminti totul, fiecare amănunt în parte. E adevărat că, dacă zăpada asta blestemată nu se mai topeşte odată, nu mai răspund de mine. Mai ales dacă ai să mai porţi

cămăşi de noapte din care să ţi se vadă sfîrcurile, adăugă el.

– Cred că e timpul să mîncăm, zise Natalie deschizînd cuptorul. În cinci minute, totul era gata. Dădu sticla la o parte şi turnă fiecăruia cîte o ceaşcă de cafea.

Luară masa în linşte. Natalie însă îl urmărea pe Nick cu atenţie. Cînd el îşi termină cafeaua, ea îi mai turnă o ceaşcă. Mormăi un „mulţumesc" fără s-o privească.

După masă, Natalie îi sugeră să facă un duş, în timp ce ea va strînge. El nu comentă. Părea o idee bună.

Pe cînd Nick ieşea din baie, curat şi proaspăt, îmbrăcat în pijama, Natalie făcuse deja curat în bucătărie şi făcuse patul.

– Obosit?

Dădu din cap.

– Trebuie să fac focul.

Natalie intră în baie ca să-şi şteargă machiajul. Ştia că Nick consumase probabil toată apa caldă, aşa că o baie fierbinte ieşea din discuţie. Se îmbrăcă în cămaşa de noapte, avînd grijă să-şi pună halatul lui Nick pe deasupra. El adormise deja cînd ea se întoarse. Stinse lumina şi se lungi

lîngă el. Automat, trupul lui îl căută pe al ei; o trase lîngă el.

Natalie nu era nici pe departe şocată. Îi făcea chiar plăcere.

Zgomotul nu voia să înceteze. Un sunet monoton îi ajunse la urechi, ca prin vis. Deschise ochii. Se strecură din pat, păşind cu grijă ca să nu-l trezească pe Nick. Se uită pe geam. Pluguri! Erau două. Natalie se întoarse şi-l trezi pe Nick.

– Au venit!

– Vietnamezii? întrebă el, ridicîndu-se imediat, pregătit de luptă. Visase că, împreună cu alţi doi camarazi, stătea la pîndă, în tranşee. Cine-a venit?

– Plugurile! îi răspunse ea, agitată. Au ajuns, în sfîrşit.

– De-aia m-ai trezit? Îşi înfundă capul în pernă şi adormi la loc.

Dar Natalie nu pierdu timpul. Făcu cafeaua şi căută cartea de telefon. Găsi ce căuta.

– Service Ned Towing?

– Aşa scrie-n carte, nu? îi răspunse o voce la celălalt capăt al liniei. Ce trebuie remorcat?

– Maşina mea. E într-un şanţ, cam la un kilometru de casa lui Nick Jordan. Am derapat în timpul furtunii.

– De atunci dormi în maşină? o întrebă bărbatul cu neîncredere.

– Nu... Domnul Jordan a fost amabil şi m-a invitat să stau la el.

– A-ha.

– Efectiv nu aveam unde să mă duc.

– Da, da...

– Poţi să-mi scoţi maşina din şanţ sau nu? îl întrebă, iritată că trebuia să se justifice în faţa unui străin.

– Aş putea în după-amiaza asta, dacă plugurile ajung pînă acolo. Mai sînt însă şase maşini înainte.

– Bine. Sună-mă cînd eşti gata. Îi dădu numărul lui Nick. Chiar în timp ce închidea se auzi un ciocănit în uşă. Pe Natalie o izbi faptul că era foarte strident machiată. Era evident surprinsă de prezenţa lui Natalie acolo.

– Cu ce vă pot fi de folos? o întrebă politicos,

crezînd că e vorba de un accident. Era cam devreme pentru musafiri.

– Vreau să-l văd pe Nick.

– Îmi pare rău, doarme.

– Atunci scoală-l. N-am bătut atîta drum degeaba.

– Îmi puteţi spune cum vă numiţi?

– Da ce, faci recensământul? Femeia zîmbi şi intră, fără să mai aştepte o invitaţie. Mă cheamă Irma. Ştie Nick.

Capitolul 6

Natalie îngheţă. Un moment mai tîrziu, zîmbea.

– Ah, Irma! păru ea încîntată, aducîndu-şi aminte că Nick îi povestise despre temperamentul ei. Sînt bucuroasă să te cunosc, continuă ea, strîngîndu-i mîna, ca din inimă. Nick mi-a povestit atîtea despre tine.

Femeia se holba la halatul lui.

– În schimb, eu nu ştiu nimic despre tine.

Cînd Nick îi auzi vocea, se cuibări mai adînc între pături şi-şi puse o pernă pe cap.

– Dă-mi te rog haina, zise Natalie, conştientă că Irma se uita la felul în care era îmbrăcată. Slavă Domnului că nu ieşise numai în cămaşa de satin. Hai în bucătărie. Îţi fac o cafea.

Femeia zări patul improvizat în faţa şemineului, şi conturul corpului lui Nick.

– Nick e acolo, sub pături?

– Ah, nu ţi-a spus? S-a stricat soba. Am închis majoritatea camerelor, ca să menţinem căldura, dar a trebuit să ne îmbrăcăm cu o grămadă de haine, ca să nu îngheţăm de tot, adăugă ea, accentuînd cuvîntul „grămadă".

Nick hotărî că era cazul să facă faţă situaţiei, aşa că se ridică din pat, frecîndu-se la ochi.

– Irma! Ce bine-mi pare că te văd! Înţeleg că drumurile sînt libere acum, dacă ai condus pînă aici.

– Am venit în urma plugurilor. Vrei să-mi spui te rog cine-i femeia aceasta, îmbrăcată în halatul tău? îl întrebă ea direct, ca şi cum Natalie nici n-ar fi fost în cameră.

Nick şi Natalie se uitară unul la altul. Ea vorbi prima.

– Îmi pare rău. Credeam că ţi-a spus Nick că sînt aici. Se uită spre Nick. Nu i-ai spus lui Irma că stau la tine?

– Nu... N-am avut cînd.

Natalie îi zîmbi Irmei.

– Sînt Natalie Courtland, sora lui Nick din Dakota de Sud. Îşi ţinu respiraţia. Nick îi povestise foarte puţin despre sora lui. Ştia doar că e măritată şi că are trei copii. Dar nu-i spusese niciodată dacă ele două se cunosc.

Irma păru mulţumită de explicaţie. Nick însă se uita neîncrezător la Natalie.

– Vrei să-mi aduci o cafea, soră dragă?

Se aşeză la masă, lîngă Irma, părînd că nu observă privirea pe care i-o arunca Natalie. În timp ce turna cafeaua, Irma îi povesti lui Nick ultimele noutăţi.

– Dar unde ţi-e familia? o întrebă Irma. Parcă Nick îmi spusese că ai copii.

– Trei, zise Natalie, uitîndu-se repede la Nick, sperînd să fi nimerit. El dădu uşor din cap, gest care-i scăpă lui Irma. Natalie îşi trase un scaun şi se aşeză între ei.

– Vrei să ştii adevărul, Irma?

Nick aproape că se înecă cu cafeaua.

Irma păru însă foarte interesată.

– Mi-am părăsit soţul. M-am plictisit să tot fac pe dădaca şi pe menajera în timp ce el se duce numai la serviciu. Nu mă duce nicăieri, niciodată. Poate să-ţi confirme şi Nick. Spune-i, Nick!

– N-o duce nicăieri, spuse Nick, docil.

– Aşa că i-am spus să aibă el grijă de toate, pentru că eu plec în vacanţă. Primul lucru pe care l-a făcut a fost s-o sune pe maică-sa. Bineînţeles, habar n-aveam că am să nimeresc în mijlocul unei furtuni. Se ridică. Mă duc să-mi fac un duş. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Irma.

– Şi mie. Nici una nu observă expresia de uşurare de pe faţa lui Nick.

Natalie dispăru în baie şi aprinse focul. Aşteptînd ca apa să se încălzească, se gîndea dacă Irma „înghiţise" povestea.

– Dacă ea e sora ta, eu înghit roţile maşinii, zise Irma, odată rămaşi singuri.

Nick nu-şi ridică privirea de la ceaşca de cafea.

– Ştiam eu că n-o să te putem păcăli. S-a rătăcit în timpul furtunii, iar eu am găsit-o. Era îngheţată. Putea să moară. Se întreba de ce-i dădea atîtea explicaţii. Irma nu avea nici un drept asupra lui şi nici asupra lui Natalie.

– Cînd pleacă?

– Probabil că în clipa cînd va reuşi să-şi scoată maşina din şanţ. Urăşte locul ăsta.

– De unde e?

– Ce-i asta? „O sută de întrebări şi răspunsuri?"

– Mă gîndeam numai la fericirea ta. Ştii asta. Îi luă mîna. E foarte drăguţă. Ai avut noroc de o femeie clasa-întîia.

Era surprins de cele spuse.

– Lasă, Irma. E avocat. N-avem nimic în comun şi nu ne-am înţeles deloc.

Irma zîmbi.

– Uneori, astea sînt cele mai reuşite relaţii. Se ridică. Trebuie să plec. Îl bătu uşor pe obraz.

– Stai puţin. Data trecută cînd ai fost aici ţi-ai uitat nişte cărţi. Le-am citit pe toate. Să ţi le aduc. Urcă scara spre dormitor. Natalie ieşi din baie, îmbrăcată în halatul lui Nick, cu părul acoperit

de un prosop. Roşi, văzînd că Irma era încă acolo.

– Unde e Nick?

– S-a dus pînă sus să-mi aducă nişte cărţi. Îl puteau auzi deja coborînd. Îmi placi, Natalie. Numai să nu-i faci rău, te rog.

Natalie n-a mai avut cînd să răspundă. Nick intră pe uşă cu braţele pline de cărţi.

– Am mai găsit cîteva, pe care mi le-ai dat mai demult, zise el.

– Nick şi cu mine citim în special romane de groază, îi explică Irma. Cu cît sînt mai înspăimîntătoare, cu atît mai bine, nu-i aşa, Nick? Ai grijă de tine, Nick. Şi sper să-ţi rezolvi problemele de familie, Natalie.

Natalie nu mai ştia ce să creadă despre Irma. Înţelesese un singur lucru. Faptul că Nick era încă întreg şi nu i se scoseseră ochii, însemna că femeia crezuse într-adevăr că Natalie va pleca în curînd acasă, iar acum îşi făcea planuri pentru ea şi Nick. Dar atunci de ce-i spusese să nu-i facă rău lui Nick? Oftă. Lumea asta e atît de complicată.

Era trecut bine de ora cinci, cînd Jaguarul lui Natalie fu scos în sfîrşit din şanţ. Se simţea deja

mai bine ştiind că maşina era parcată în faţa casei lui Nick. Din cauza zăpezii, nu fusese deloc avariată.

– E prea tîrziu ca să mai pleci, zise Nick. Drumurile sînt înşelătoare. Zîmbi. Şi nici măcar nu mai trebuie să dormi în acelaşi pat cu mine, acum că soba funcţionează. După plecarea Irmei, Nick începuse să dea telefoane. Era dispus să plătească oricît, numai să i se repare soba în aceeaşi zi.

– Sînt destul de mare ca să mă descurc şi singură, zise Natalie, cu răceală, convinsă fiind că Nick şi Irma aveau deja un program pentru seara aceea. De ce oare nu-i îngrămădea Nick în maşină toate lucrurile, dacă tot plănuise o noapte fierbinte cu prietena lui? Iar avertismentul dat de Irma îi rămăsese în minte întreaga zi. Dacă voiseră s-o alunge, provocînd confuzie, ei bine, reuşiseră. Natalie începu să-şi strîngă lucrurile din baie.

– De ce nu vrei să mă asculţi? Drumul e foarte alunecos. Zăpada ar fi fost mai puţin periculoasă. Aşteaptă pînă mîine după-amiază. Pînă atunci se mai topeşte.

Natalie s-ar fi lăsat îmbunată, chiar şi numai

ca întîlnirea secretă între Irma şi Nick, de care era ferm convinsă, să nu mai aibă loc. S-ar fi putut duce, însă, la ea acasă. Cînd l-a văzut intrînd, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni noi, de catifea reiată, şi un pulover, tot nou, ea înţelese că el aştepta cu nerăbdare venirea serii.

Natalie pregătise o cină deosebită. Nick nu-şi putea crede ochilor.

– Cînd ţi-ai găsit timp să înveţi să găteşti şi să mergi şi la facultate?

Natalie refuză să-l privească. Îi simţea însă mirosul pătrunzător al after-shave-ului.

– Am învăţat să gătesc de mică, cînd mama ne-a părăsit. Ieşi undeva diseară? îl întrebă, direct.

– Şi să ratez masa delicioasă pe care mi-ai pregătit-o?

– Deci nu mănînci întîi şi apoi pleci?

– N-am nici cea mai mică intenţie să ies din casă pe o vreme ca asta. Sperai să scapi de mine?

– Nu, mă gîndeam doar... Făcu o pauză. N-are importanţă. Începu să aşeze masa, gîndindu-se de ce oare se simţea atît de uşurată că Nick

rămîne acasă.

În timpul mesei, Nick o complimentă de atîtea ori, încît o făcu pe Natalie să roşească. Se aşezară apoi pe canapea cu cîte o ceaşcă de cafea.

Nick părea amuzat.

– Bănuiesc că aşa fac cuplurile căsătorite.

Natalie dădu din cap.

– Nu şi acelea cu care lucrez eu. Ţipă şi se bat. Nu pot să încheie nici o dispută fără luptă. Ai fi surprins să vezi cîte căsnicii se destramă în fiecare zi.

– Deci, asta te-a determinat să fii împotrivă?

– Faptul că mă ocup de divorţuri a avut probabil un efect asupra felului în care eu privesc o căsnicie. Ca să nu mai vorbesc de divorţul propriilor mei părinţi. Nu-i o imagine prea îmbietoare, nu? Amîndoi izbucniră în rîs.

– Incredibil.

– Incredibil este faptul că unii oameni ajung să se placă atît de mult, încît ajung la căsătorie.

Nick îşi puse ceaşca de cafea pe măsuţa din faţa canapelei.

– Nu, eu mă refeream la tenul tău. E perfect. Nici o pată, nici un defect cît de mic.

Natalie roşi.

– Acneea mi-a dispărut din clasa a şaptea.

– Eşti frumoasă.

– Nu spune asta, Nick. Natalie se depărtă de el. Plec mîine. Ne-am simţit bine împreună... majoritatea timpului. Hai să nu ne stricăm prietenia.

– Prietenie? Rîse. Ultimul lucru pe care mi l-aş dori ar fi să fiu prietenul tău. Cred că „iubit" e un cuvînt mai potrivit.

– Plec mîine, repetă ea, mai hotărîtă. N-ar trebui să-mi spui toate astea.

– Să ignor faptul că te doresc?

Expresia feţei lui era foarte serioasă. Natalie se întreba cîte nopţi de aici încolo va adormi cu acest chip în minte. Nu va uita niciodată săruturile lui.

El veni lîngă ea.

– Întotdeauna obţin ce vreau, pînă la urmă.

Cuvintele lui o înfuriară. Îi aruncă o privire rece.

– De ce eşti atît de sigur că am să ajung în patul tău, Nick Jordan? Numai pentru că vrei tu

asta? Ai să fii dezamăgit. Încercă să se ridice din canapea, dar Nick o opri.

– Atunci de ce? Înseamnă că mai există cineva.

– Cum ţi-am mai spus, nu e treaba ta.

– Dar a existat *vreodată* cineva?

– Viaţa mea personală nu te priveşte.

Deodată, o apucă de braţ şi o zgîlţîi.

– Ba mă priveşte, pentru că m-am îndrăgostit de tine.

Natalie rămase fără glas. Nick Jordan îndrăgostit? După patru zile? Se eliberă din barţele lui.

– E cel mai caraghios lucru pe care l-am auzit vreodată. Confunzi patima cu dragostea.

– N-aş putea numai să mă culc cu tine, şi atît, Natalie, zise el, timbrul vocii coborîndu-i, seducător. Dar eşti făcută pentru dragoste. Chiar din noaptea în care te-am găsit în zăpadă şi a trebuit să te dezbrac, mi-am spus că n-am mai văzut ceva atît de perfect ca trupul tău.

– Şi eu care credeam că încercai să-mi salvezi viaţa, murmură ea.

– Încercam într-adevăr să te salvez. Sînt totuşi bărbat. Doream să-ţi sărut semnul de pe

coapsă.

Natalie tresări, surprinsă.

– Mi-ai văzut semnul din naştere?

– Am văzut tot, zise el, savurînd roşeaţa delicioasă din obrajii ei.

– Eşti bolnav, Nick Jordan.

Rîzînd, o apucă de braţ şi o atrase în barţele lui, în ciuda încercărilor ei de a se elibera.

– Nu, sînt doar un bărbat fermecat de o femeie blondă, cu ochi albaştri, care m-a scos din minţi.

– Nu cred un cuvînt. N-or să treacă nici cinci minute după plecarea mea şi tu o să te întorci alergînd la Irma.

– Nici tu nu crezi asta.

– Dă-mi drumul, Nick. E ultima oară cînd îţi mai spun, aşa că ascultă-mă cu atenţie.

Nick o urmărea cu privirea.

– Te ascult, însă gîndurile îi rătăceau. Blugii ei erau comozi şi lăsau să i se vadă gleznele fine. Bluza pe care o purta abia dacă-i acoperea talia; de fiecare dată cînd ridica braţul, lăsa să i se vadă o porţiune de piele delicată. Dar ce-l atrăgea mai mult era felul în care blugii ei urmăreau liniile senzuale ale pulpelor, modelîndu-se perfect

pe fundul rotund.

– Mai întîi ţi-am spus deja cît de diferite sînt vieţile noastre. Am muncit din greu să devin avocat, şi am practicat şapte ani înainte să-mi fac loc în tribunal. Am făcut mai mult decît să-mi dovedesc mie însămi. Mi-am făcut un nume. Clienţii mei aŭ bani, şi sînt bine plătită pentru serviciile mele. Am un apartament luxos, mănînc la cele mai bune restaurante şi...

– Ai vorbit destul, Natalie, spuse el cu voce coborîtă. Nu mai e nevoie să continui. Eşti o femeie ambiţioasă.

– Nu trebuie să mă urăşti pentru asta, Nick. Cred că acesta a fost modul de a-mi clădi o viaţă sigură. Cînd îţi pierzi pe cei dragi, simţi nevoia să umpli golul lăsat cu altceva.

– Nu te urăsc. Îmi pare rău pentru tine.

Natalie se ridică.

– Mila este ultimul lucru pe care l-aş fi aşteptat din partea ta. Tu retrăieşti războiul. Nu mă îndoiesc că ai suferit, dar nu încerci deloc să uiţi. De aceea îţi convine relaţia cu Irma. Este ca un recipient gol, pe care-l umpli cu frustrările tale.

– Ajunge, Natalie.

– Da? Îşi puse mîinile în şolduri. Durerea care i se citea în priviri o copleşea. Nu crezi că a venit timpul să încetezi să dai vina pe rasa umană pentru problemele tale? E posibil ca eu să fi găsit un alt gen de remediu pentru singurătate, dar sînt mulţumită cu viaţa mea. Se întoarse pe călcîie şi intră în dormitor, trîntind uşa.

Nick era prea supărat ca să mai poată gîndi. Mintea i se rotea în jurul spuselor lui Natalie. Era deci materialistă şi ambiţioasă, nu? Se înconjurase de mobile şi lucruri frumoase, şi, probabil, numai faptul că putea vedea ce realizase singură o făcea să se simtă mai bine. Îi ştergea din mintea amintirile urîte. Dar dacă fusese destul de puternică ca să-şi clădească o carieră strălucită, era în mod sigur destul de puternică să facă faţă durerilor şi dezamăgirilor pe care viaţa i le scosese în cale.

La naiba! Muncise din greu ca să-şi făurească o viaţă plină de succes, şi fusese mulţumită... pînă cînd Nick Jordan îi pusese cîteva întrebări. Dar ce ştia el, care trăia îngropat într-o fermă de piersici, într-un loc uitat de lume? I-o fi salvat el viaţa, dar nu o să-i spună acum şi cum să şi-o trăiască.

Va pleca mîine dimineaţă, devreme. Cinci nopţi petrecute sub acelaşi acoperiş cu Nick Jordan erau mai mult decît putea ea să suporte.

Capitolul 7

– Domnule judecător, spuse Natalie hotărîtă, clientului meu nu i s-a permis să-şi vadă copiii timp de şase luni; cu toate acestea, el continuă să plătească o sumă generoasă, în fiecare lună, fostei sale soţii. Am aici cecurile care dovedesc că n-a întîrziat niciodată cu plata. Actele din urma divorţului arată că domnul Davis îşi poate vizita copiii în fiecare weekend, şi-i poate ţine la el o zi

pe săptămînă. Natalie se ridică de la masa lungă, la care stătea împreună cu clientul ei, un bărbat de aproape patruzeci de ani, care încerca să rămînă indiferent la privirile duşmănoase pe care i le arunca fosta lui soţie. Îţi faci o grămadă de duşmani în meseria asta, se gîndi ea.

Guy Ressman se ridică.

– Domnule judecător, pot veni la bară?

Judecătorul aprobă.

– Aş dori să mă consult cu apărarea şi acuzarea. Dacă vreţi să vă apropiaţi.

Natalie şi Guy înaintară. Judecătorul nu părea prea bine dispus. Natalie îl înţelegea. Nici ea nu fusese într-o dispoziţie prea grozavă în ultimile săptămîni. *De cînd Nick Jordan îi încărcase valizele în maşină şi rămăsese pe loc, privind-o cum se îndepărta.*

Judecătorul Morgan se uită fioros la cei doi avocaţi.

– Ce se petrece aici? şuieră el printre dinţi. Am văzut perechea asta la judecată de cel puţin şase ori. Irosiţi timpul meu şi banii contribuabililor. Chiar nu mai aveţi alţi clienţi?

Natalie vorbi prima.

– Înălţimea voastră, clientul meu şi-a pierdut

toate drepturile parentale după divorţ. Chiar dumneavoastră aţi garantat custodie dublă pînă la majorat, însă clientului meu nu i s-a permis să-i vadă. Soţia lui refuză cu încăpăţînare să respecte hotărîrea judecătorească.

– Îmi place teribil cînd te înflăcărezi, Natalie, şopti Guy Pressman. Ochii îţi scapără scîntei.

Judecătorul Morgan părea că ar fi vrut să-şi folosească ciocănelul pe capul tînărului avocat. Natalie se uita la el.

– Las-o baltă, Pressman, murmură ea, ştiind că el făcea asta pe de-o parte din distracţie, pe de altă parte ca să vadă unde poate ajunge cu Morgan, care, absolut întîmplător, îi era unchi. Nu sîntem la cinema, sîntem în tribunal, adăugă ea.

Judecătorul se uită la ceas şi oftă uşurat.

– Slavă Domnului că s-a făcut cinci. Nu mai suport. Bătu cu ciocănelul de cîteva ori pînă cînd în sală se făcu linişte.

– Din cauza orei tîrzii, procesul se amînă pe luni dimineaţa la ora nouă. În acest răstimp, aş vrea să constat puţină cooperare între părţi. Altfel, voi trimite un anchetator în ambele case, ca să văd care din dumneavoastră e capabil să-şi

crească copiii. Toată această tevatură nu poate fi sănătoasă pentru ei. Aş putea hotărî să fie duşi într-o casă de copii pînă cînd veţi pune capăt neînţelegerilor. Ambii clienţi păliră instantaneu. Judecătorul se ridică şi intră în biroul lui, trîntind uşa.

– Ce l-a apucat? o întrebă Guy pe Natalie.

– Probabil îl supără din nou fierea. Se duse la masă, unde o aştepta clientul, şi începu să-şi strîngă hîrtiile într-un dosar.

– L-ai auzit pe judecător. Să fii aici la ora nouă fix, luni.

– Dar, domnişoară Courtland...

– Ai încredere în mine, domnule Davis. Găsim noi ceva. Ameninţarea cu casa de copii e doar un bluff. Instinctul îmi spune că judecătorul Morgan de fapt încerca să-ţi sperie nevasta. Ai s-o vezi că o să-ţi dea voie să-ţi vizitezi copii weekend-ul acesta. Bărbatul o privea încrezător. Acum du-te acasă şi linişteşte-te. Natalie ştia că acest lucru era imposibil bărbatului care părăsea acum încăperea, cu umerii lăsaţi.

– Mergi cu mine să bem ceva? o întreb Guy, venind spre Natalie, cu servieta în mînă.

Rămase aşezată, numai ca să nu fie nevoită

să-l privească.

– Astă-seară, nu. Mă duc acasă. Apropo, ce-ai zice să încetezi cu glumele în faţa judecătorului? Dă şi tu dovadă de puţin profesionalism, Pressman.

– Femeie fără inimă. Într-una din aceste zile am să mă satur să te tot invit în oraş.

– Ce pierdere, îl ironiză ea, închizînd servieta. Îşi scoase ochelarii şi-i puse într-un suport, în geantă. Ne vedem luni, îi zise ea lui Guy, în timp ce se pregătea să iasă din sală. Se opri un moment, să vorbească cu stenodactilografa. Liniştea de acum era o adevărată uşurare, după o zi agitată. Cîteodată îşi petrecea întreaga zi în tribunal, cu dosarele îngrămădite în servietă, alergînd din sală în sală. Încercă să-şi alunge tenisunea, făcînd mişcări lente cu capul, înainte-înapoi şi masîndu-şi gîtul. Fusese foarte încordată în ultimele zile, iar faptul că avea de-a face cu familia Davis nu era în nici un caz o uşurare.

Natalie se întreba de unde-i vine nervozitatea. Să fi fost deprimată? Faptul că nu mai ştia nimic de Nick o întrista pe zi ce trece. Tatăl ei îi spusese că e anemică. Oftă din greu, îşi luă servieta şi se îndreptă spre uşa batantă care-i despărţea pe

avocaţi şi pe clienţi de asistenţă.

Şi ce dacă Guy o considera o păpuşică bună numai de peteceri, se gîndi ea. N-o fi avînd viaţă socială, dar în schimb muncea din greu. Nu-şi ameţea jumătate din cazuri cum făcea el după un weekend „aglomerat". Muncise din greu, pînă noaptea tîrziu, dacă nu la birou, atunci acasă. Nu voia să recunoască că nu dorea să se gîndească la Nick Jordan. Cu toate că nu fusese în stare să şi-l scoată din minte, indiferent cît de tare se străduise.

Natalie se îndreptă spre ieşire.

Cu colţul ochiului, surprinse o mişcare în dreptul ultimului rînd de scaune.

Nick Jordan părea la el acasă rezemat de maşină şi mîncînd floricele.

Natalie se opri brusc, uitîndu-se spre el, neîncrezătoare. Clipi de cîteva ori, vrînd parcă să se asigure că era el. N-ar fi putut însă să confunde acei ochi adînci, negri, faţa aceea frumoasă.

– Nick! Făcu o pauză, pentru că nu mai ştia ce să spună. El arboră un zîmbet mulţumit, semn că se distra pe seama reacţiei ei de mirare. Ce cauţi aici?

– Am nevoie de un avocat.

Rîse, nervoasă.

– Cred că n-ai prea nimerit. Cowpens, Carolina de Sud, nu intră în perimetrul meu de activitate.

– Atunci să-ţi spun altfel. Nu doresc să-ţi solicit... calităţile profesionale. Ochii lui rătăceau pe trupul ei. Vrei floricele?

Ea clătină din cap. Nu uitase cît era de înalt, cît de largi îi erau umerii. Haina de catifea reiată stătea întinsă pe muşchii puternici, iar blugii îi stăteau ficşi, mulîndu-i-se pe coapse.

– Ce-ţi face recolta de piersici? întrebă ea, încercînd să-şi mute gîndurile de la trupul lui.

– Mă crezi sau nu, mare parte din ea va rezista. Binînţeles, n-o să fie chiar cel mai grozav an al meu în privinţa piersicilor, adăugă el. Recolta lui trecuse pe planul al doilea în gîndurile sale, după Natalie. Îşi amintea încă ziua în care îi încărcase bagajele în maşină şi o privise plecînd. Nu schimbase cearşafurile din patul în care dormise ea şi căpătase obiceiul să intre din cînd în cînd în cameră, să-şi lipească faţa de perna ei, înhalînd-i parfumul.

Natalie încerca din greu să rămînă pe loc, cînd

de fapt, tot ce-şi dorea era să se arunce în braţele lui Nick.

– Deci, ce te aduce la Atlanta? Vorbea cu uşurinţă, ca şi cum sosirea lui nu avea o importanţă prea mare. N-ar fi vrut ca el să ghicească cît de fericită era, cît de mult îi dusese dorul. Din cîte bănuia ea, el şi Irma îşi continuaseră relaţia, aşa cum se desfăşurase ea, înainte de furtună. Se gîndea la ei în fiecare seară, cînd se preagătea de culcare; în ultimul timp suferise groaznic de insomnie. Spera ca el să nu-i vadă cearcănele.

– Am venit pentru nişte afaceri ale fratelui meu.

– Investitorul? Încercă să nu-şi arate dezamăgirea. Deci nu venise special pentru ea. Inima ei se frînse. Cu toate acestea, arăta şi mirosea minunat. Îşi tunsese părul, nu mai arăta ciufulit, ca şi cum tocmai s-ar fi dat jos din patul unei femei.

– Da, de fiecare dată cînd strîng un ban, vrea să investesc în ceva. Ultima oară era vorba de nişte peşte. Izbucniră amîndoi în rîs. Dar Nick era conştient de tensiunea dintre ei şi se întreba deja dacă făcuse bine că venise. Ţii minte

că ţi-am spus că mi-ar plăcea să te văd pledînd, în tribunal?

– Da, cu toate că nu-mi pot imagina de ce.

– Voiam să te văd aşa cum eşti. Te-am căutat la birou, dar mi s-a spus că vei fi aici întreaga după-amiază, aşa că am venit. A fost groaznic să încerc să te urmăresc din sală în sală, fără ca tu să mă vezi.

Natalie izbucni în rîs.

– Nu pot să cred că ţi-ai pierdut o după-amiază întreagă într-un tribunal, ascultînd argumentele meschine ale cuplurilor care se despart.

– Te-am privit pe tine.

Felul în care o spuse, precum şi strălucirea din ochii lui, îi tăiară respiraţia.

– Oh?

– Voiam să văd cum eşti îmbrăcată, cum te comporţi. Am avut dreptate în legătură cu un lucru.

– Da?

– Eşti tot o tigroaică şi la tribunal. Îşi coborî vocea şi-i şopti: Dacă eşti numai pe jumătate la fel de dată naibii şi în pat, eşti o femeie pe cinste.

– Nick... Se uită în jur, nervoasă, mulţumită că

nu era nimeni prin preajmă.

– Eşti un avocat bun, Natalie Courtland. După ce te-am văzut la lucru, nici nu mi te pot imagina făcînd altceva. Rîse. Nu ştiu de ce, dar nu prea puteam să mi te imaginez într-un tribunal cînd erai la mine, îmbrăcată în halatul meu. Acum, cu costumul ăsta de trei sute de dolari, cu ochelari, arăţi altfel. Era surprinsă că încă n-o abordase vreun client mai îndrăzneţ. Probabil din cauza atitudinii ei detaşate, strict profesionale.

Ea zîmbi. Dintr-un motiv oarecare, părerea lui Nick conta foarte mult pentru ea.

– Vei să bem o cafea, sau o bere? îl întrebă Nathalie.

– Mi-era teamă că n-o să-mi propui niciodată. Îi adresă acelaşi zîmbet care făcea ca pulsul să i se accelereze. Cînd era în preajma lui Nick, avea nişte simptome care pe alţii i-ar fi făcut să dea buzna la doctor. Uitase cum i se strîngea stomacul ori de cîte ori el îi zîmbea, sau cum îi bătea inima cînd el era aproape. Dar de ce n-o căutase? Verificase iar şi iar robotul, sperînd să-i audă vocea.

– E un local aici aproape, zise ea. Şi nu e pretenţios deloc.

– Bine. Nu-mi plac localurile pretenţioase. Nick îi luă servieta, şi o invită s-o ia înainte. După dumneavoastră, doamnă avocat. Îndesă punga goală de floricele într-un coş.

Zece minute mai tîrziu, erau aşezaţi la o masă mică a barului aglomerat. Natalie îşi şterse palmele umezite de fustă, pe sub masă. Inima-i bătea la fel de nebuneşte ca în clipa în care-l văzuse acolo, aşezat pe ultimul rînd în sală. Şi deodată totul îi reveni în minte: săruturile, căldura trupului lui, atunci cînd o ţinuse în braţe, în noaptea cînd se stricase soba.

– La ce te gîndeşti?

Natalie ridică privirea.

– La nimic. Cred că sînt numai mirată de sosirea ta.

– Am făcut vreo greşeală venind?

– Nu, bineînţeles că nu. Cînd chelneriţa ajunse şi la masa lor, Natalie nu comandă vin, aşa cum făcea de obicei. Comandă o băutură mai tare, sperînd că astfel se va relaxa.

– Deci, aici ies avocaţii? întrebă Nick cînd plecă chelneriţa. Se uită în jur, la bărbaţii îmbrăcaţi în costume din trei piese. Nu-i de mirare că se uitau pieziş la el, care făcea notă discor-

dantă cu blugii şi haina de catifea uzată. *Făcuse* o greşeală venind după ea. Dar dorise foarte mult s-o vadă. Dacă s-ar fi gîndit vreun moment c-o va face să se simtă încurcată...

– E ieftin şi e aproape de tribunal. Iar mîncarea e destul de bună. Îi sesizase imediat neliniştea şi încercă să susţină o conversaţie. Cine are grijă de Daisy şi de puii ei?

– O cunoştinţă, răspunse el evaziv. Ar trebui să-i vezi. Au crescut.

Natalie se întreba dacă nu cumva era vorba de Irma, dar nu întrebă. Chelneriţa veni cu băuturile, iar ei îi vnea s-o strîngă de gît pentru că le stricase momentul de intimitate. Sorbi lung din pahar, apoi îşi dădu deodată seama că Nick îi vorbea.

– ...şi mă gîndeam dacă n-ai vrea să iei masa cu noi.

– Îmi pare rău. N-am auzit tot ce mi-ai spus.

– Te simţi bine, Natalie? Ce întrebare prostească, se gîndi el. Probabil că aici ea se întîlnea cu colegii ei, avocaţii, iar acum era văzută cu omul pădurilor.

Era oare atît de evident? se întrebă ea. Îi fusese atît de dor de el, încît abia se stăpînea să

nu-l mîngîie, să nu-i ia mîna într-a ei. Dar el nu făcuse nici o mişcare de apropiere, aşa că ea nu prea ştia ce să facă.

– Am avut o săptămînă grea. Vreau să mă relaxez.

– Ştiu eu o metodă garantată.

– Da, parc-am avuzit ceva. M-ai invitat la cină, nu?

– Da. Vine şi fratele meu, Arthur. Sper că nu te dereanjează.

– Bineînţeles că nu, zise ea, puţin dezamăgită. Sperase să petreacă seara singuri.

Mai stătură puţin de vorbă. După ce trecuseră două săptămîni în care nu primise nici o veste de la el, ea se împăcase cu gîndul că el ieşise din viaţa ei pentru totdeauna.

– Revino pe pămînt, Natalie.

Ea clipi.

– Ai spus ceva?

– Ţi-am cerut adresa. Aici nu sîntem în Cowpens. Nu pot rătăci pe străzi căutînd locul unde ţi-ai parcat maşina.

Natlaie îi spuse adresa pe care el şi-o notă pe un şerveţel, cu litere mari, apăsate. Mîinile lui, Doamne, n-o să uite niciodată mărimea lor, felul

în care o atingeau.

Nick se uită spre ea şi-i surprinse privirea.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu, mă gîndeam. Ştia că şi el se gîndea la tipul petrecut împreună. În ciuda tuturor neajunsurilor, cele cinci zile şi nopţi pe care le trăiseră împreună fuseseră cele mai frumoase din viaţa ei. Izbucni în rîs. Ţi-aduci aminte de dimineaţa în care am rămas blocată la duş, cu apa rece şiroind pe mine?

Nick zîmbi aducîndu-şi aminte; prefera însă să-şi amintească momentul în care o scosese din cadă şi o sărutase. Era mai dulce ca nectarul. Un sîn i se zărise din prosop. Voise să-l cuprindă cu mîna, să-i sărute sfîrcul de coral pînă ce s-ar fi întărit. Da, îşi amintea. Ce bărbat ar putea uita?

Nick era dus pe gînduri, iar Natalie ştia că se gîndea la sărutul lor. Se vedea în ochii lui. Se sărutaseră de cîteva ori – fusese o senzaţie delicioasă, care-o făcuse să se înfierbînte mai tare decît dac-ar fi băut un coniac bun.

– Cred că ar trebui să plec, zise Natalie, ezitînd, temîndu-se că Nick i-ar ptuea citi emoţiile. Poate era mai bine că venea şi fratele lui la masă.

Vrei să ne întîlnim la restaurant?

– Să ratezi o plimbare cu „Gîsca albastră"?

Ea clătină uşor din cap, rîzînd.

– Cu ce?

– Cu camioneta mea cea albastră.

– Oh! Vine şi Arthur cu noi?

– Glumeşti? El e om de Mercedes. Nu s-ar urca nici mort în altceva. Îmi place teribil să-mi parchez camioneta în faţa apartamentului său cu grădină şi să claxonez. Ies toţi vecinii. Numai Arthur nu apare. Stă în prag şi-mi face semne disperate să intru. Bineînţeles, nu înainte de a-mi găsi un loc de parcare mai ferit, lîngă gunoi.

– Nu-mi spune că e snob.

– Te las să deşcoperi singură.

Natalie rîse cu atîta poftă, încît avea lacrimi în ochi.

– Parcă-l descrii pe tata. Poate ar trebui să le facem cunoştinţă. Joacă golf?

– De cîte ori are ocazia. Este membru al clubului Atlanta Athletic. Şi tatăl tău? De fapt lui Arthur nici nu-i place jocul, dar zice că e o modalitate de a întîlni potenţiali investitori.

– Cum de n-ai devenit şi tu un snob?

Privirea lui Nick era aţintită pe buzele ei, în timp ce vorbea. Îşi aducea aminte cu uşurinţă cît de moi erau, cum se contopeau cu ale lui. Încercă să se concnetreze asupra conversaţiei.

– Părinţii mei au fost fermieri, şi nu erau cît de puţin snobi. La fel şi sora mea. Banii şi hainele scumpe n-o impresionează. Cred că, atunci cînd ştii că nu le poţi avea, nici nu ţi le mai doreşti. Arthur a fost totdeauna altfel. Mama mea a ipotecat ferma ca să-l poată trimite la colegiu.

– De ce s-a mutat sora ta?

– S-a căsătorit, iar soţul ei a fost transferat. De altfel, nici ei, nici lui Arthur, nu le-a prea păsat de fermă. Arthur chiar voia s-o vîndă şi să împartă banii. Aşa că le-am cumpărat eu şi partea lor.

Natalie aruncă o privire fugară spre ceas.

– Uite ce tîrziu s-a făcut! Trebuie neapărat să merg acasă să-mi fac un duş.

– Vrei să te ajut? Din cîte-mi aduc aminte, în ceea ce priveşte duşul, cam ai probleme.

– Duşul meu nu-mi toarnă apă rece în cap, dacă vrei să ştii.

– Nici al meu n-ar fi făcut-o, dacă nu ţi-ai fi

pierdut timpul sub el.

– Nu mi-am... pierdut timpul niciodată. Se simţea róşind. Cum putea el oare să transforme un simplu cuvînt în ceva atît de senzual? Pentru că, în minte, i se înfăţişa deja imaginea lor, făcînd duş împreună. Pieptul lui Nick este probabil lat şi puternic, acoperit de păr, stomacul plat, cu buricul înconjurat de păr închis la culoare, care se încreţeşte în jurul sexului... *Opreşte-te!* îşi impuse ea.

Natalie se ridică atît de repede de la masă, încît simţi cum scaunul era gata-gata să cadă. Nick îl prinse însă la timp.

– Trebuie să plec.

– Da, văd. Cînd eşti gata de plecare, nu te încurci deloc, nu? Luă hîrtia de pe masă pe care avea notată adresa ei.

– Crezi că o să nimereşti?

– Găsesc eu.

Nick plăti şi o conduse pînă la maşină. Aşteptă pînă o descuie şi intră. Ea coboră geamul.

– La ce oră să fiu gata?

– E bine la opt? Încuie bine uşa şi ridică geamul.

Natalie strînse.

– Sînt fată mare, Nick.

El zîmbi şi păru dintr-odată mai tînăr; ridurile din jurul gurii nu mai erau atît de aspre.

– Cred că tocmai asta-mi place cel mai mult la tine.

Capitolul 8

Natalie se simţea euforică în timp ce se uita în oglindă. Se îmbrăcase cu o rochie neagră, din crep, care avea o curea lată ce-i marca talia subţire. Singurele bijuterii erau un şirag de perle. Se uită în jurul ei. Apartamentul era visul oricărui decorator. Mobilierul elegant ar fi putu fi prezentat pe coperta unei reviste. Colecţia de cutii muzicale vechi era răspîndită prin cameră.

O sticlă de vin alb se răcea într-o frapieră. Tresări. Nick ar fi preferat, probabil, o bere. Ar fi trebuit să se gîndească la asta.

Cînd auzi soneria, la cîteva minute după ora opt, Natalie sări de pe fotoliu. Îşi puse mîna dreaptă în dreptul inimii, ca şi cînd aceasta ar fi încercat să-i sară din piept. Respiră adînc şi, după ce-şi trecu o mînă grăbită prin păr se uită pe vizor. Văzu faţa frumoasă a lui Nick.

Natalie deschise uşa. Nu era însă deloc pregătită pentru ce vedea. Gata cu blugii şi haina de catifea reiată. În locul lor, Nick avea acum o pereche de pantaloni cafenii, o cămaşă bleu cu dungi fine, maronii, şi o haină sport, tot maronie. Se uitară unul la altul un lung moment, pînă ce Natalie reuşi să se adune şi să-l invite înăuntru.

– Arăţi foarte bine, zise ea.

– Tu eşti frumoasă; dar, de fapt, întotdeauna eşti aşa.

În clipa în care trecu pragul, el îi întinse lui Natalie o cutie. Se uită surprinsă.

– Bomboane? Ce drăguţ. Şi romantic. Îi zîmbi. Vrei să mă îngraş?

– E în regulă, zise el. Am mîncat eu deja jumătate din ele, pe drum. E prima masă pe care

am luat-o pe ziua de azi, cu excepţia floricelelor.

Natalie rîse.

– Nu sînt sigură atunci dacă ar trebui să-ţi ofer un pahar cu vin alb.

– Fă-o. Sînt băiat mare.

Natalie era recunoscătoare faptului că nu-i ceruse bere.

– Am observat. Şi îi întinse tirbuşonul.

Arthur Jordan era cu siguranţă unul din cei mai plicticoşi şi îngîmfaţi bărbaţi din cîţi cunoscuse Natalie. Bărbia dublă şi burta proeminentă îi spuneau că-i place băutura. Pe de altă parte, dacă ar fi fost nevoită să-şi petreacă prea mult timp cu el, probabil că şi ea ar fi devenit o mare băutoare. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani şi era expert în orice domeniu. Nu-i de mirare că e divorţat, se gîndi ea. N-avea nevoie de o nevastă, avea nevoie numai de un auditoriu permanent.

– Sper că n-ai venit cu „Gîsca albastră", îşi întrebă Arthur fratele ca şi cum ar fi fost vorba de un scandal inimaginabil. Aici este restaurantul

„Anthonys" din Atlanta, nu cine ştie ce speluncă din Cowpens.

Nick şi Natalie schimbară zîmbete.

– De fapt, a fost chiar nostim, zise ea. Nick i-a spus valetului că este o relicvă care va fi expusă la viitoarea Expoziţie mondială. Cred că bietului puşti i s-a făcut frică s-o mai conducă.

– De ce nu-ţi cumperi o maşină decentă, Nick? zise Arthur, sorbind din cel de-al treilea Martini. Nu se pune problema că nu ţi-ai putea permite.

– Între a-ţi permite şi a-ţi dori este o mare diferenţă, zise Nick cu simplitate. Se uită în jur. Ai putea să-mi spui unde este toaleta? Arthur îi arătă, iar Nick se scuză, adresîndu-i un zîmbet lui Natalie.

Arthur îşi mai comandă o băutură.

– Deci, Natalie, eşti avocat specializat în divorţuri.

– Aşa este.

– Îmi amintesc că am citit un articol despre tine. Erai printre cele mai realizate femei din Atlanta. Înţeleg că eşti foarte afurisită la tribunal.

– Dacă e nevoie.

– Aş fi vrut să te cunosc pe vremea cînd aveam nevoie de un avocat bun. Soţia mea a

obţinut totul, cu excepţia hainelor de pe mine. I-a convins pe copii să se ducă la Harvard, după terminarea liceului. Cred că a făcut-o numai în necazul meu. Am făcut şi ulcer. Cumpăr cutii întregi de Maalox. Puse o mînă pe genunchiul lui Natalie. Sînt femei care-ţi sug şi sîngele. Înţelegi ce vreau să spun?

Îi adresă un zîmbet dulce.

– Din fericire nu cunosc prea multe. Arthur, ştii ce-i aia Mace?

Era evident confuz din cauza schimbării bruşte a firului conversaţiei.

– E o substanţă chimică care arde ca naiba atunci cînd e pulverizată spre faţa cuiva, zise el, pe un ton dezinteresat.

Natalie dădu din cap aprobator.

– Aşa e. Şi dacă nu-ţi iei mîna de pe genunchiul meu imediat, îţi dau cu ea în ochi.

Îi dădu drumul imediat.

– Îmi pare rău, Natalie. Încercam numai să fiu prietenos. I se adusese băutura, aşa că luă o înghiţitură. Văd că-ţi plac băieţii de la ţară, aşa ca Nick. Joci tare, văd.

– Ce vrei să spui? Natalie se întreba dacă Arthur ştia măcar despre ce era vorba. Era sigură

însă că el băuse prea mult.

– Nick e bogat. Şi, cu toată modestia, unele din investiţiile lui eu le-am făcut. Probabil are cam jumătate din pământul de la Cowpens, ca să nu mai vorbim de fabrica de conserve.

– Ce fabrică de conserve? întrebă ea, dorindu-şi ca Nick să se întoarcă mai repede.

– *Fabrica.* Cea mai mare din sud-est. Jumătate din cei ce locuiesc la Cowpens lucrează aici. Se fac conserve din cele mai bune piersici din Sud, zise Arthur, ţinînd paharul ridicat. Îl duse la gură şi-l bău pe tot.

Nick se întoarse la masă şi îi zîmbi lui Natalie.

– Îmi pare rău, dar era coadă.

Chelnerul le aduse meniul şi dădu să se îndepărteze.

– Mai adu-mi o băutură te rog, îi zise Arthur, dîndu-i paharul gol.

– Nu crezi că ai băut destul? îl întrebă Nick.

Arthur îl ignoră.

– Nick n-a fost întotdeauna aşa, Natalie. Răsturnam casa cu fundul în sus, cînd eram mici. Se uită spre Nick. Nu-i aşa?

– Mda, aşa e, aprobă Nick.

– Apoi bătrînul Nick a plecat în Vietnam, eu la

colegiu, şi s-a sfîrşit. Nici nu a apucat să stea acolo şase luni, c-a făcut o pasiune pentru o fată – la naiba! – nici nu-mi mai amintesc cum o chema!

– Sînt sigur că pe Natalie n-o interesează toate astea, zise Nick, stînjenit.

Arthur continuă, imperturbabil.

– Şi ai avut şi un fiu, nu?

Natalie parcă îngheţase pe scaun. Nu ştia ce să spună. Faţa lui Nick părea cioplită în marmură. Respiră uşurată cînd chelnerul aduse salatele.

Cina a durat mult. Arthur, care pretindea că mînca la Anthony's în fiecare săptămînă, insistă să comande el. Pe Natalie o durea capul. Nu voia decît să plece acasă, iar Nick n-o mai privise deloc de cînd Arthur vorbise de trecut.

– Nu-ţi place mîncarea, Natalie? întrebă Arthur.

Se forţă să zîmbească.

– Nu mi-e foame.

Arthur se întoarse spre Nick.

– Am încercat şi eu să-ţi impresionez prietena, invitîndu-vă în cel mai şic local din oraş. Dacă ştiam că nu-i e foame, vă duceam să mîncaţi cîte un hamburger, zise el, iar sunetul reverberă în

sală, atrăgînd priviri.

– Arthur, nu-ţi mai comanda de băut, zise Nick, aspru.

Restul mesei decurse la fel. Natalie nu se mai simţise niciodată atît de prost. În primul rînd, din cauza lui Arthur, care se străduia să se facă de rîs. Apoi, datorită faptului că descoperise în acelaşi timp că Nick avusese un copil şi că era un om bogat. Nu prea părea. Dar de ce nu-i spusese? Mintea îi era asaltată de o mulţime de întrebări.

Odată farfuriile luate, Natalie şi Nick şi-au comandat cîte o cafea, iar Arthur un whisky irlandez.

– Vrea cineva desert? îi întrebă el.

– Nu, mulţumesc, răspunse Natalie. Aş vrea să merg acasă. Se uită rugător la Nick. Am avut o zi grea. Ca să nu amintesc de seară, se gîndi ea.

Cînd i se aduse nota lui Arthur, Nick i-o smulse din mînă. El păru surprins.

– Păstrează banii pentru taxi, îi zise Nick întinzîndu-i ospătarului cartea lui de credit. Vrei te rog să-i chemi un taxi fratelui meu?

Cînd ospătarul se întoarse cu cartea de credit, Nick se ridică.

– Ai grijă să ia un taxi. Căută o hîrtie şi notă

ceva. Ai aici adresa, în caz că nu-şi mai aminteşte. Şi, încă ceva... Ai aici bani pentru maşină şi pentru bacşiş. Spune-i şoferului să-l ducă pînă sus, dacă e nevoie.

Chelnerul clătină din cap, în semn de înţelegere.

– Voi face cum mi-aţi spus, domnule.

Natalie şi Nick aşteptară să le fie adusă camioneta. Nick răsuflă uşurat văzînd că taxiul sosise deja. Merseră în linişte.

– Îmi pare rău că s-a întîmplat aşa, se scuză el. Nu ştiam că Arthur a început să bea în asemenea hal. Vreau să zic că de băut a băut întotdeauna, dar nu atît de mult.

– Eu m-am bucurat că am putut petrece o seară cu tine, Nick, zise Natalie cu simplitate.

Se uită la ea, surprins. Fusese sigur că după scena cu Arthur, n-o să mai vrea să-l vadă vreodată.

Ajunşi acasă la Natalie, ea îl invită la o cafea. În timp ce o pregătea, Nick studie puţin apartamentul. Deschise uşile de sticlă ce dădeau pe terasă şi ieşi să privească luminile oraşului. El şi Natalie aparţineau unor lumi diferite, se gîndi. O bănuise de mult, iar acum, văzînd lucrurile care o

înconjurau, era tot mai sigur.

Dar asta nu-l împiedica să o dorească.

– Ah, aici eşti! Natalie i se alătură. Nu-i aşa că e frumos? întrebă ea, arătînd spre lumini. Cîteodată, cînd nu pot dormi sau cînd mă gîndesc la cîte un caz, vin aici.

– Chestie de gust.

– Cum adică?

– Unii preferă să privească stelele, alţii luminile oraşului.

– Iar tu?

Chiar şi în întuneric, îl putu vedea zîmbind.

– Cred că ştii deja răspunsul.

Natalie îi întinse o ceaşcă. Cu toate că pe balcon exista o măsuţă într-un colţ, au preferat să stea sprijiniţi de balustradă, sorbind din cafea.

– Cu toate că e o schimbare plăcută faţă de singurătatea de la ţară, zise Nick, încercînd să-şi mai îndulcească răspunsul anterior. Se gîndea că o jignise şi era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă.

– Ce s-a întîmplat în Vietnam, Nick? izbucni ea, după ce-şi formulase de zeci de ori în minte întrebarea.

Se uită la ea, surprins.

– A fost un război între sudul şi nordul Vietnamului. Am încercat să-i împiedicăm pe comunişti să preia puterea. Vorbea fără emoţie, ca şi cum ar fi repetat aceste cuvinte de nenumărate ori.

– Ştiu pentru ce s-a dus războiul. Pe mine mă interesează războiul lui Nick Jordan. Şi ce ţi s-a întîmplat acolo.

– Vrei să spui, în afară de a vedea oameni ucişi sau schilodiţi? Ea nu-i răspunse. Aştepta să afle adevărul şi nu avea de gînd să renunţe prea uşor.

– Eram doar un copil, continuă el. Te-ai întrebat vreodată de ce sînt trimişi pe front puşti de optsprezece ani? Cum nu-i răspunse imediat, urmă: Cînd ai optsprezece ani, eşti atît de prost, încît nu-ţi dai seama de riscurile de a fi împuşcat în orice moment. Încearcă să trimţi o echipă de oameni de treizeci de ani şi ei îţi vor spune că-i trimiţi la o moarte sigură. N-or să stea ore întregi în cine ştie ce vizuini sau să-şi croiască drum printre ierburi în căutarea inamicului, atunci cînd, de fapt, nu au nici cea mai mică idee cine este duşmanul. La naiba! Treaba asta s-o facă nişte copii.

Nick puse ceaşca pe măsuţa de lîngă el şi strînse cu putere balustrada, în timp ce se uita, fără să vadă cu adevărat, la panorama ce i se întindea în faţa ochilor. Simţi cum Natalie îi pune o mînă pe umăr şi, surprinzător, frustrarea şi furia pe care le simţea clocotind în el, se domoliră. Se întoarse spre ea şi o prinse de mijloc.

– Eşti frumoasă, îi şopti el, punînd deoparte ceaşca ei cu cafea. Frumoasă, dulce şi neatinsă de amărăciune.

Ea izbucni într-un rîs nervos.

– Am şi eu fantomele mele, Nick. Dar de ce eşti cuprins de amărăciune? De ce ai ales să te izolezi de restul lumii?

– S-a întîmplat de mult, Natalie.

– Dar mai suferi încă. De ce?

El nu-i răspunse imediat. Îşi întoarse faţa de la ea şi, pentru o clipă, Natalie se tremu că nu-i va răspunde.

– Povestea mea nu e diferită de a multora, sînt sigur. M-am îndrăgostit de o tînără sud-vietnameză.

– Me Lin? şopti ea.

El dădu din cap.

– Am avut un fiu. Un băieţel frumos, robust, de

care orice tată ar fi fost mîndru. Cu toate că nu prea ştiam ce înseamnă să fi tată. Eram doar un copil. Ziua în care am fost anunţaţi că plecăm acasă a fost una din cele mai fericite din viaţa mea. Făceam planuri împreună cu Me Lin, cum să ajungă, ea şi copilul, în America. Voiam să ne căsătorim în bisericuţa din Cowpens. Se opri.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Natalie cu blîndeţe.

– Satul lui Me Lin a fost atacat imediat după căderea Saigonului. Au fost ucişi amîndoi.

Natalie simţea cum i se strîngea stomacul de durere şi de milă. Pentru moment, nu putu face altceva decît să se uite la silueta înaltă a bărbatului de lîngă ea. Deodată simţi cum lacrimile încep să-i curgă pe obraji. Plîngea pentru bărbatul a cărui durere dura de atîţia ani.

– Îmi pare atît de rău, Nick, zise ea.

– Îi promisesem lui Me Lin că o să o iau de acolo. Şi pe ea, şi pe copil. I-am promis. Şi a avut încredere în mine. Iar eu am abandonat-o.

– Nick, nu puteai şti ce se va întîmpla.

– Dar am dezamăgit-o.

– Cum, pentru numele lui Dumnezeu?

Întoarse capul spre ea.

– Îndrăgostindu-mă de tine

Şocul pe care îl resimţi acum nu se putea compara cu niciunul avut vreodată.

– Nu ştiu ce să spun, admise ea într-un tîrziu.

El se întoarse spre ea.

– Puteai măcar să spui că sentimentul e reciproc.

Ar fi putut. Ar fi vrut chiar. Dar la ce ar fi servit?

– Nick...

– N-o spune decît dacă e adevărat, Natalie. N-am nevoie de vreo minciună drăgălaşă, spusă de buzele tale dulci.

Ea încerca să-şi înfrîneze lacrimile.

– Nu înţelegi nimic.

Îi ridică bărbia cu un deget, pînă ce privirile li se întîlniră.

– Cred că înţeleg, doamnă avocat. Te-ai înconjurat de lucruri frumoase. Apartamentul, hainele pe care le porţi, maşina pe care o conduci. De ce ai mai avea oare nevoie? Semeni puţin cu Arthur. Cu toate că nu credea asta, dorea s-o rănească, aşa cum şi ea îl rănise, nerăspunzîndu-i.

Natalie schiţă gestul de a-l lovi peste obraz.

Mîna i se opri însă în dreptul bărbiei.

– Nu mă cunoşti deloc, murmură ea.

– Ştiu doar că nici nu-mi vine să mă aşez în casa ta. Arată mai degrabă a sală de expoziţii decît a casă. Ştiu că vreau să te sărut, dar mi-e teamă să nu-ţi stric coafura perfectă sau machiajul impecabil. Sorbi din ceaşca de cafea, apoi o puse la loc. Cred că e timpul să plec, zise el, îndreptîndu-se spre uşă.

– Dar nu e drept! strigă Natalie. Ochii îi ardeau din cauza durerii, dar şi a furiei. Ascultă-mă, Nick. Poate m-am înconjurat de lucruri frumoase. Dar am muncit din greu. Le merit. Merit să mă îmbrac cu haine create special pentru mine, să mănînc la cele mai bune restaurante. Este tot ce am, Nick, nu înţelegi? Nici nu-şi dădea seama dacă el o mai asculta. Bineînţeles că am în jurul meu numai lucruri drăguţe. I-am pierdut pe toţi cei pe care i-am iubit. Măcar lucrurile pot fi înlocuite.

Deodată, Natalie simţi cum el o lua în braţe, cum îi săruta părul, liniştind-o cu o voce blîndă. Izbucni în lacrimi şi se lipi de el, ca şi cînd întreaga ei viaţă depindea de această îmbrăţişare. Nick îi sorbi lacrimile, iar cînd gura lui o găsi pe a ei, o sărută cu blîndeţe.

– Nu mă urî pentru felul meu de a fi, Nick, zise ea.

– Nu te urăsc. Te iubesc. Eşti frumoasă. Şi am de gînd să-ţi stric coafura. De data aceasta, gura lui era fierbinte şi dornică. Limba îşi căuta drum printre buzele ei; gemu de plăcere cînd gustă dulceaţa dinăuntru.

– Dă-l încolo de păr, reuşi ea să spună. Ţine-mă în braţe şi sărută-mă. Natalie era parcă ameţită de plăcere. Gura lui Nick era peste tot. Mîinile lui îi alunecau prin păr. Stomacul îi era cuprins de flăcări, ce răspîndeau căldură în tot corpul. Nick se lipi de ea, iar dorinţa o invadă, fiindcă simţi cît de tare o dorea Nick. El îi desfăcu cureaua care căzu cu zgomot. Degetele ei îi desfăceau nasturii cămăşii, în timp ce el îi cobora uşor fermoarul rochiei. Nick îi trase cu blîndeţe rochia de pe umeri, sărutînd fiecare porţiune de piele dulce. Îşi scoase haina şi o aruncă deoparte.

Cînd rochia alunecă pe podea, lîngă haina lui, Nick se uită la Natalie, plin de dorinţă. Sutienul negru şi slipul acţionau ca un afrodisiac asupra simţurilor lui. O ridică în braţe şi se îndreptă spre una din uşi, cu buzele lipite de ale ei.

– Debara, murmură ea, apoi îl arătă direcţia spre dormitor.

Cînd ajunseră acolo, Nick aruncă o privire fugară la patul acoperit cu o cuvertură albă în ton cu perdelele. Pe pat erau pernuţe din dantelă, ovale sau în formă de inimioare, pe care le mătură jos cu o mînă, în timp ce o aşeza uşor pe Natalie.

Încă o dată, buzele lui le atraseră pe ale ei într-un sărut adînc, cercetător. Mîinile lui nerăbdătoare se chinuiau cu sutienul şi îi blestemă printre dinţi pe fabricanţii de lenjerie. Natalie izbucni în rîs şi-l desfăcu cu uşurinţă. Nick îşi ţinu respiraţia la vederea sînilor ei albi, perfecţi. Îi cuprinse în palme şi se jucă puţin cu sfîrcurile înainte de a-i săruta.

Natalie îşi trecu mîinile prin părul lui, trăgîndu-l mai aproape. Inima ei era plină de dragoste. Atingerile, sărutul, toate fuseseră parcă create anume pentru ea. Nick îşi scoase nerăbdător cămaşa. Natalie se juca cu părul cîrlionţat care-i acoperea pieptul, degetele ei mîngîindu-l uşor. Era un gest pe care-l dorise din momentul în care îl văzuse pentru prima dată în bluza de pijama la el acasă. Nick îi sărută sfîrcurile sînilor, pînă

ce aceştia se întărîră; coborî apoi, încet, pe abdomen. Ochii îi erau plini de dorinţă. Aproape că-i rupse slipul de dantelă neagră. Limba lui era atît de aţîţătoare, de chinuitor de dulce, încît Natalie se gîndi că-şi va pierde minţile. Scoase un ţipăt cînd o senzaţie delicioasă o cuprinse. Nick continua încă să o facă să treacă prin valuri de pasiune.

Începu să-i caute cureaua, dar Nick se ridică şi-şi desfăcu pantalonii cu o încetineală voită, în timp ce ea îl privea cu ochi plini de dorinţă. Cînd fu complet dezbrăcat i se alătură.

Salteaua pufoasă se lăsă sub greuatea lui, iar Natalie alunecă spre el. Îi săruta pieptul, umerii puternici, gîtul. Ezitînd, îi atinse sexul. Gemu la atingera ei.

– Te iubesc, Nick. Cuvintele îi scăpaseră fără voia ei.

Un licăr de emoţie i se putea citi pe faţă cînd îi desfăcu pulpele şi o pătrunse. În dulcea agonie a pasiunii, închise ochi. Nick o săruta; limba lui îi înflăcăra trupul. Mîinile îi mîngîiau sînii. Natalie scoase un ţipăt de plăcere cînd ajunse la apogeu. Îl auzi pe Nick gemînd în timp ce-o strîngea mai tare spre el, umplînd-o de o căldură delicioasă.

După cîteva minute, cînd bătăile nebuneşti ale inimilor li se potoliseră, iar respiraţia le revenise la normal, Nick o cuprinse pe Natalie în braţe.

– Aş putea să mă obişnuiesc foarte mult cu toate astea.

– Şi eu, îi zîmbi Natalie, pe jumătate adormită.

– Îţi mulţumesc. O sărută tandru.

Păru surprinsă.

– Pentru ce?

– Pentru că m-ai învăţat că a face dragoste poate fi minunat, indiferent de vîrstă.

– Dar nu eşti chiar atît de bătrîn!

– Suficient încît să-mi dau seama că am descoperit dragostea adevărată.

Capitolul 9

În dimineaţa următoare, Natalie îl privea pe Nick pe deasupra ceştii de cafea. Era în pat, proptită între perne.

– Sper că eşti măcar tot atît de obosit ca mine, zise ea.

– Deloc. Şi nici n-am putut dormi deloc azi-noapte.

– Am observat. Am nevoie de o baie fierbinte, lungă, de cel puţin o oră.

– Ţi-am făcut vreun rău?

Ea se ridică şi-l bătu uşor pe obraz; îşi dădea seama că-l iubea din ce în ce mai mult, cu fiecare minut care trecea.

– Mi-e bine. Numai că...

– Ce?

– Lasă.

– Nu-mi place să mi se spună aşa.

Ea se depărtă uşor de el.

– A trecut mult timp.

– Cît de mult?

Natalie simţi cum faţa îi ia foc.

– Nick!

– Spune-mi.

– Din facultate.

– Erai îndrăgostită de el?

– Aşa credeam. Acum nu mai cred.

– Şi noi? Despre noi ce crezi?

– E cu totul altceva. Altfel n-aş fi făcut toate năzdrăvăniile acelea azi-noapte. Tu m-ai învăţat.

– Ştii ceva?

– Hmm?

Îi luă ceaşca din mînă şi o puse deoparte.

– A fost numai începutul. O strînse aproape. Gura lui o întîlni pe a ei, iar barba care-i crescuse

peste noapte avea un efect minunat, sexy, asupra obrazului ei.

O pătrunse încet.

– Te doare?

Natalie îşi încolăci mîinile în jurul gîtului lui şi-i zîmbi.

– Acum nu.

Iar Nick o iubi cu blîndeţe. Căzură apoi amîndoi într-un somn adînc.

Cînd Natalie deschise ochii, văzu că era trecut de amiază. Se uită lîngă ea. Locul era gol. Îngrijorată, se ridică, ţinînd cearşaful în dreptul sînilor.

– Nick?

El ieşi din baie. Avea numai un prosop înfăşurat în talie.

– Te-ai hotărît să te trezeşti, în sfîrşit? Îi surprinse privirea speriată. Ce s-a întîmplat?

– Nimic, minţi ea. Numai că n-aş fi vrut să dorm atît. N-avea de gînd să recunoască că-i fusese teamă că el plecase.

– Mor de foame. N-ai nimic de mîncare în frigider.

– Nu-i adevărat. Am iaurt, lapte degresat şi fulgi de cereale.

– Cum îţi spuneam: nimic de mîncat. Hai intră repede sub duş şi îmbracă-te, înainte să mor de inaniţie.

– Poţi să-mi dai halatul? E pe scaun.

El îşi încrucişă mîinile peste piept.

– Nu.

– Nick!

– Bine. Dar numai de data asta. I-l întinse. Ai douăzeci de minute să fii gata. Şi nu mai încuia uşa de la baie. Dacă vreau să intru, nimic nu mă poate opri.

– Şi intimitatea mea?

– Ai pierdut-o azi-noapte.

– Eşti indecent.

– Mulţumesc. Mai ai optsprezece minute. Dacă ai nevoie de ajutor...

– Nu, nu. Deja se îmbrăcase cu halatul.

– Recomand oricui cu căldură acest restaurant, zise Natalie, conducîndu-l pe Nick prin localul modern, plin de plante agăţătoare.

Nick privi meniul în treacăt.

– Au fripturi la grătar?

– Nu, însă au ouă Benedict şi piept de pui marinat. Privirile li se întîlniră; Nick îşi coborî apoi privirea pe sînii ei, vrînd parcă să spună „ştiu cum arăţi dezbrăcată". Simţi cum se îmbujorează.

– Nu ştiam că femeile mai roşesc încă.

– Numai cînd sînt în compania unor bărbaţi decadenţi, cu gînduri murdare.

– Cred că înţeleg exact. Ce-mi recomanzi?

– Tratament.

– De mîncare.

– Supa şi salata sînt foarte bune.

– Şi dacă îmi este foarte foame?

– Sandvişul restaurantului.

Chelnerul apăru.

– Doriţi cîte un cocktail?

Natalie negă.

– Două „Bloody Mary", zise Nick. Se uită la Natalie. Haide, fă-mi pe plac. De cîte ori vin la Atlanta?

Se întrebase şi ea acelaşi lucru, toată dimineaţa.

Natalie îşi sorbi încet băutura. Chelnerul servi salatele şi dispăru.

– Ce-i asta? întrebă Nick, arătînd spre salată.

– Ce este ce? Natalie se uită în castronul lui.

– Chestia asta. Arată ca şi cum cineva şi-ar fi plivit grădina şi mi le-ar fi aruncat în salată.

– E făcut din păstăi de fasole. N-ai mai mîncat pînă acum.

– Atîta timp cît am fost treaz, nu. Altfel sînt sigur că mi-aş fi amintit. E numai de decor, sau trebuie s-o mănînc?

– N-ar fi trebuit să te aduc aici. Trebuia să mergem la o terasă, undeva. Data viitoare mergem acolo?

– Data viitoare?

Natalie nu-şi mai găsea cuvintele.

– Mă gîndeam că ai să mai vii să-ţi vizitezi fratele, cîndva. Spera ca el să nu se întoarcă pur şi simplu la Cowpens, uitînd tot ce se petrecuse între ei. Cum rămînea cu declaraţia de dragoste pe care i-o făcuse? Natalie simţi cum i se ume-

zeau palmele. Gîndul că va pleca, îi producea o durere surdă.

– La ce te gîndeşti de pari atît de serioasă?

– Mă întrebam cît de curînd trebuie să pleci înapoi. Am fost invitată la o petrecere. Unul din judecători iese la pensie. Un grup de avocaţi s-au gîndit să-l trimită pe el şi pe nevasta lui într-o croazieră de şapte zile în insulele Caraibe.

– Drăguţ cadou de pensionare.

– Trebuie să iau parte la petrecere. Am ajutat şi eu la organizarea ei. Mi-ar place să mergi cu mine... dacă vrei, bineînţeles. N-o să trebuiască să stăm foarte mult. Îţi pot spăla eu cămaşa, la mine acasă. Luă o înghiţitură de salată. Nu se mai simţise atît de încurcată de cînd îl invitase la un bal pe Don Banks, în clasa a zecea.

Nick zîmbi.

– Merg. Îmi place ideea că o să-mi speli cămaşa şi o să-mi calci hainele.

Natalie îi întoarse zîmbetul.

– Dacă ar fi fost timp, ţi-aş fi trimis hainele la curăţătorie.

– Şi eu care credeam că ai devenit dintr-o dată

foarte domestică.

– Fii serios. Plătesc o femeie pentru astfel de îndeletniciri.

Îşi petrecură după-amiaza hoinărind şi hotărîră să bea ceva exotic la *Peachtree Plaza.* Nick alese liftul de sticlă care urca de-a lungul exterioruui clădrii, cu o viteză ameţitoare, spre spaima lui Natalie.

– Acolo ce e? Noul magazin Marriot? Ce faci acolo, Natalie?

– Mă rog, murmură ea, cu faţa spre uşa metalică, sperînd cu disperare ca aceasta să se deschidă şi să poată ieşi.

– Nu te uiţi la privelişte? o întrebă Nick, bătînd-o uşurel pe umăr.

Era mulţumită că în lift nu se mai afla decît o singură pereche.

– Nu. Şi dacă scap cu viaţă de aici, am să-ţi sucesc gîtul. Nu-mi vine să cred că te-am lăsat să mă aduci aici. Am ajuns?

– Mai avem numai vreo patruzeci de metri.

– Doamne, cum mai ajung eu jos?

– Cred că mai au un lift interior, pentru cei mai fricoşi, ca tine. Dacă nu, am să mă asigur că eşti beată-turtă, înainte de a te urca din nou în acesta.

– Nici moartă nu mă mai urc în aşa ceva, Nick Jordan. Natalie oftă uşurată cînd liftul se opri şi uşile se deschiseră cu un zgomot abia perceptibil. A fost prima care a ieşit. Apucă o bară de metal de care se sprijini.

– Sînt ameţită.

Nick văzu că-i apăruseră broboane de sudoare deasupra buzei superioare. Un chelner se îndreptă rapid spre ei şi-i invită să ia loc.

– Nu ţinem morţiş să stăm lîngă fereastră, zise Nick. E bine aici? o întrebă el pe Natalie, arătînd spre o masă aşezată în colţ, lîngă perete.

– E perfect.

– Ce vrei să bei?

– Ceva tare. Ce-mi sugerezi?

– Credeam că am venit să bem ceva exotic, îi reaminti el.

– Aşteaptă numai să mi se oprească genunchii din tremurat.

– Două *piña coladas,* comandă Nick. Cu două

felii mari de ananas. Ca să putem zice că sîntem în Bahamas.

Chelnerul zîmbi în timp ce-şi nota comanda.

– Şi atunci de ce sînteţi îmbrăcaţi?

Nick răspunse fără ezitare.

– Ne-au pierdut bagajele la aeroport.

Chelnerul îi aruncă o privire compătimitoare în timp ce se îndepărta.

– Eşti cam verde la faţă, îi spuse Nick lui Natalie.

– Nu-i adevărat. Natalie îşi deschise geanta din care scoase pudriera. Poate aşa, puţin, admise ea, uitîndu-se în oglindă.

– Mi s-a spus că etajul este rotativ, astfel încît să poţi admira întreaga panoramă a oraşului Atlanta. Uite, se vede stadionul.

– Ce interesant!

– Natalie, dacă reuşeşti să te relaxezi, ai putea să te bucuri de ceea ce vezi.

– Data viitoare să vii cu un vultur.

– De fapt, începe să-mi placă. Tocmai eram pe punctul de a crede că lui Natalie Courtland nu-i e frică de nimic.

– Nu-mi place zăpada mare, îţi aminteşti?

– Sau duşurile reci.

Privirile li se întîlniră. Era evident că se gîndeau amîndoi la primul lor sărut.

Natalie îşi bău paharul dintr-o singură înghiţitură. În final, reuşi să se destindă.

– Deci, spuse ea după un moment, cînd se simţi mai relaxată, nu cred că aveţi prea mulţi zgîrie-nori în Cowpens. Cum Nick dădu din cap, ea continuă. Oare de ce s-o fi numind Cowpens?

– Pentru că existau multe ţarcuri de animale, îi răspunse el, zîmbind. Dar Atlanta de ce se numeşte aşa?

– Pentru că Margaret Mitchell s-a gîndit că ar suna bine în „Pe aripile vîntului". Începuse să se simtă mai bine, atîta timp cît nu se uita pe geam. Continua să-l privească numai pe Nick.

– Ia-o mai încet cu băutura aia, o preveni el. Pare destul de slabă, dar te asigur că are mult alcool.

– De ce crezi c-o beau? Încerc să-mi fac curaj pentru drumul de înapoiere. Cred că după vreo trei-patru...

– Mai este un lift, vizavi de bar.

Lăsă paharul pe masă.

– Slavă Domnului! Mergem?

După ce Nick a plătit nota s-au îndreptat spre liftul interior. Cînd au ajuns jos, ea oftă uşurată.

– Data viitoare, cînd vei mai vrea să stai între stele, ia avionul.

Nick rîse şi-o trase lîngă el.

– Stelele-mi joacă în ochi ori de cîte ori eşti cu mine.

Au ajuns repede la apartamentul lui Natalie, iar ea-i luă imediat cămaşa şi i-o băgă în maşina de spălat. O porni în căutarea lui şi îl găsi întins pe pat. Se lungi alături şi-i îndepărtă o şuviţă de păr de pe frunte.

– Eşti obosit?

– Hmm.

– Asta înseamnă da sau nu?

O trase spre el. Unul cîte unul, îi desfăcu nasturii bluzei albe, zîmbind. Ea simţea cum pulsul i se accelerează. Nick îi scoase sutienul dantelat cu o încentineală voită.

– Nu sînt chiar atît de obosit.

Nick o dezbrăcă încet, atingînd cu buzele lui fierbinţi fiecare porţiune de piele dezgolită. Cînd fu goală, lîngă el, privirea din ochii lui aproape că-i tăie respiraţia.

– Dezbracă-mă tu.

Natalie ezita. Nu mai dezbrăcase în viaţa ei vreun bărbat şi era ziua în amiaza-mare.

Ca şi cînd i-ar fi ghicit gîndurile, Nick îi ridică bărbia cu un deget, făcînd-o să-l privească în ochi.

– Nu avem nimic de ascuns. Şi n-am să te las să te acoperi cu pătura. Te iubesc toată, chiar şi semnul pe care-l ai din naştere pe coapsă.

Natalie roşi.

– E urît. Chiar mă gîndeam cum să-l fac să dispară.

– E foarte sexy. Numai gîndul la el mă face să te doresc. Şi, ca să-i dovedească, îi luă mîna şi i-o apăsă de fermoarul pantalonilor, iar zîmbetul pe care-l arbora era plin de promisiuni. Înţelegi?

Degetele lui Natalie tremurară uşor în timp ce-i descheia cămaşa, dar fu răsplătită la vederea pieptului lui puternic. Îşi lipi faţa de pieptul lui inhalîndu-i parfumul. Nick o ajută, dezbrăcîndu-şi cămaşa fără s-o piardă din ochi.

Urmară cureaua şi fermoarul. Neîndemînatică, Natalie pufni în rîs. Cînd a reuşit în sfîrşit să le desfacă, Nick se ridică, ca ea să-i poată trage pantalonii. Natalie îi aşeză pe un scaun, îi scoase

ciorapii şi rămase uitîndu-se la el.

– Eşti frumos, Nick, îi zise ea, fără ezitare. N-am crezut niciodată că un bărbat poate fi atît de frumos. Încet, îi îndepărtă şi ultimul obiect de îmbrăcăminte; îl atinse uşor, tentant, şi-l auzi gemînd de plăcere.

Nick îşi ţinu răsuflarea cînd Natalie începu să-l sărute. Cînd n-a mai putut răbda, a împins-o uşor, începînd s-o mîngîie, să-i provoace tot atîta plăcere. Au făcut dragoste cu tandreţe, fiecare conturînd cu degetele corpul celuilalt, găsind punctele erogene. Cînd o pătrunse, Natalie simţi că va muri de atîta plăcere. El începu apoi să-şi mişte senzual coapsele, ajungînd pînă în centrul dorinţei ei. Natalie tremură în braţele lui şi-i strigă numele. El o urmă imediat.

– Ştiam eu că eşti ca o tigroaică în pat. Poate le dai altora senzaţia de inaccesibilitate, însă eu am ştiut că voi descoperi şi o altă faţă a ta.

Natalie îi zîmbi leneş.

– Sper că e un compliment.

– Sigur că e.

Nick rămase pe gînduri. Nu-i venea să creadă că avusese norocul să găsească pe cineva atît de frumos, de adevărat. Se încruntă întrebîndu-se ce

va fi mai departe. Natalie nu va renunţa niciodată la o carieră construită cu greutate, mulţumindu-se să fie nevastă de fermier. Iar el nu-i putea cere asta. Pe de altă parte, nu se vedea ca partener al lui Arthur. Viaţa lui era ferma, la fel cum Natalie trăia pentru „bătăliile" ei din tribunal.

Oftă adînc, din suflet. Mai suferise din dragoste, dar a o pierde pe Natalie era mai mult decît ar fi putut suporta. Nu şi-o putea imagina în braţele altui bărbat. Ceva primitiv dinlăuntrul lui îi spunea că ea era femeia lui. Dorea să-şi împartă cu ea zilele însorite şi nopţile reci. Dorea să fie tatăl copiilor ei. Ştia însă că o astfel de viaţa ar plictisi-o, iar ea va sfîrşi prin a-l urî.

Natalie se răsuci în braţele lui.

– Eşti obosit? îl întrebă ea.

– Nu. Vreau să stau aşa şi să te ţin în braţe.

Ea îl sărută uşor.

– Te iubesc, Nick Jordan. Nu numai pentru că mi-ai salvat viaţa, ci şi pentru că mi-ai oferit alta.

– Cum adică?

Ea îşi puse capul pe umărul lui şi-i zise, mîngîindu-i pieptul.

– Nu credeam că voi mai putea să fiu atît de

apropiată de cineva. Şi, cu siguranţă, nu credeam să mă mai îndrăgostesc.

Era curios.

– De ce?

Trebuia să-l facă să înţeleagă cum îi schimbase viaţa într-un timp atît de scurt.

– Ei bine, cînd mama ne-a părăsit, am crezut că e din vina mea. Apoi, cînd a murit Bobby... Nu mai continuă fraza.

– Îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea, zise Nick cu blîndeţe.

– La început, am fost furioasă. Simţeam că ar fi trebuit să mor odată cu Bobby. Simţeam că nu mai am dreptul să trăiesc.

– Se mai întîmplă. Cînd eram în Vietnam, trebuia să-mi car camarazii morţi în spate, pînă la unitate, pentru ca aceştia să fie trimişi acasă. După un timp, am început să mă întreb de ce *eu* eram în viaţă. Şi mă simţeam teribil de vinovat.

– Cîteodată îl uram pe Bobby pentru ce mi-a făcut. El nu mai suferea, iar eu nu mai puteam suporta atîta durere. Şi am început să mă întreb ce era mai rău.

Se priviră în ochi. El se uita la ea cu tandreţe. Înţelegea.

– Ei, acum că ne-am eliberat de poveri e timpul să ne pregătim de petrecere. Izbucniră în rîs. Natalie simţea din nou bucuria de a trăi. Începea să vadă lucrurile cu alţi ochi, datorită lui Nick. Ştia cît trebuie să fi suferit Nick după Me Lin, dar nu voia să-l întrebe. Cînd va dori să-i povestească, ea îl va asculta. Îi venea greu să ştie că Nick iubise o altă femeie şi avusese un copil cu ea, dar trebuia să se obişnuiască cu gîndul acesta.

Au făcut duş împreună, fiecare bucurîndu-se de trupul celuilalt. Natalie se întreba dacă se va plictisi vreodată să-i privească corpul lui Nick. El îi şamponă părul, iar Natalie simţi că i se taie picioarele. Închise ochii.

– Cred că am reuşit, în sfîrşit, să-mi îmblînzesc mica tigroaică. În curînd ai să torci ca o pisică, la cea mai mică atingere.

– Şi ce se întîmplă dacă te ating eu? îl întrebă ea, zîmbind.

O sărută.

– Depinde *unde* mă atingi.

Au hotărît să meargă cu Jaguarul lui Natalie la petrecere. Ea îi întinse cheile.

– Te şi testezi cu ocazia asta. Într-o bună zi, „Gîsca Albastră" o să dea în primire, iar tu vei fi nevoit să-ţi cumperi o maşină din acest secol.

Maşina avea clasă. Aluneca de parcă nîci n-ar fi atins pămîntul. Poate că era timpul să-şi cumpere o maşină nouă, se gîndi el. Oricum, dădea mai mult pe reparaţii decît ar fi dat pe rate. Cu toate că n-ar fi optat pentru un Mercedes sau un Jaguar. Poate şi-ar lua un Blazer sau un Jeep.

Cînd Nick zări vila de pe deal se felicită că nu veniseră cu „Gîsca". N-ar fi vrut pentru nimic în lume să o facă pe Natalie să se simtă prost în faţa colegilor ei.

Nick scoase un fluierat admirativ în timp ce se apropiau de casa albă, cu coloane înalte de marmură.

– Nu ştiam că judecătorii cîştigă atîta. Lua mită?

Natalie rîse.

– Nu, soţia lui are bani. E dintr-o familie foarte veche.

Nick căută un loc de parcare. Oprind motorul

o întrebă pe Natalie.

– Trebuie să stăm mult?

Ea păru surprinsă.

– Nu, dacă nu vrei. De ce?

– Pentru că arăţi atît de bine astă-seară, încît nu vreau să te împart cu nimeni. Şi nu vreau ca bărbaţii să se uite la tine îmbrăcată în chestia asta pe care tu o numeşti rochie.

– Dar e foarte modernă. Era albastră, scurtă şi foarte strîmtă. O cumpărase într-o doară şi o pusese în dulap, sigură de faptul că n-o va îmbrăca niciodată. Dar Nick îi oferise şansa de a o purta.

Nick o luă de mînă pe Natalie şi urcară împreună treptele spre casa luminată feeric. Din cînd în cînd, o boare de parfum ajungea la el, înnebunindu-l. Şi dacă n-ar fi făcut-o parfumul, sigur ar fi făcut-o rochia. Cînd se îmbrăcase cu ea, lui aproape că-i ieşiseră ochii din orbite. Materialul se mula pe corp ca o a doua piele. Părul ei era uşor în neorînduială ca şi cum tocmai s-ar fi dat jos din patul unui bărbat, ceea ce nu era prea departe de adevăr. Culoare rochiei se potrivea cu cea a ochilor ei. Îi plăcea. Îl făcea aproape să zică „La naiba cu petrecerea!", să

găsească un loc intim şi să-i dea veşmintele jos. Încercă să şi-o imagineze purtînd o asemenea rochie la una din petrecerile din Cowpens.

Natalie se opri în faţa casei elegante şi-şi duse mîna la gură, ca şi cînd se întîmplase ceva groaznic.

– Ce e? întrebă Nick.

– Oh, Nick, să ai grijă să nu mă aplec prea tare, şopti ea, încurcată.

– De ce?

Natalie se uită în jurul ei ca să fie singură că nimeni altcineva n-o mai aude.

– M-am grăbit atît de tare, încît am uitat să-mi pun chiloţii!

– Nu-i ai? înghiţi Nick cu greutate. Dar n-ai dresul?

– Ba da, dar este de mătase. E transparent. El păli, iar Natalie trebui să se abţină să nu rîdă. Reuşise să-l păcălească. Nick Jordan n-avea să se mai gîndească la nimic altceva toată seara.

– Vrei să plecăm?

Natalie dădu din cap.

– E prea tîrziu. Trebuie numai să fiu foarte atentă.

Nick mormăi. Atentă, pe naiba! Rochia era oricum prea scurtă. Şi-o putea imagina pe Natalie aplecîndu-se. Nici nu mai era în stare să judece ca lumea. Îi urmărea mişcările unduitoare ale coapselor în timp ce ea urca scările în faţa lui. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte şi deasupra buzei superioare.

Va fi o noapte lungă.

Petrecera era în toi cînd au intrat în hol. Natalie se opri de cîteva ori pentru a-i face cunoştinţă lui Nick cu diferite persoane, dar nu se puteau face înţeleşi din pricina zgomotului. Nick, care nu-şi putea lua gîndul de la Natalie, se îndreptă direct spre bar.

– Un *Southern Comfort*, te rog. Dublu.

Natalie stătea lîngă el, atît de aproape, încît sînii îl atingeau cămaşa.

– Eu vreau numai apă minerală, zise ea, observînd abia acum expresia de panică de pe chipul lui. Se simţea puţin vinovată pentru festa pe care i-o jucase.

După ce au fost serviţi, Natalie l-a condus pe Nick spre piscină, unde se cînta jazz. Îl prezentă pe Nick tuturor cunoscuţilor ei, încercînd astfel să-l facă să se simtă cît mai bine.

– Uite-l pe tata, zise ea.

Nick aproape că se înecă cu băutura.

– Tatăl tău?

– Da. Hai să-l cunoşti. Îşi strecură mîna pe sub braţul lui şi-l duse spre un bărbat înalt, îmbrăcat într-un sacou „sare şi piper", de cel puţin şase sute de dolari.

– Tată! Natalie îl bătu uşor pe umăr. El se întoarse.

– Nat! Nu te-am văzut intrînd.

– Tocmai am sosit, tată. El este Nick Jordan, din Cowpens, Carolina de Sud. Nick, el este tatăl meu, Lamar Courtland.

– Nick Jordan? zise tatăl ei, strîngîndu-i mîna. Tu eşti cel care mi-a salvat fiica din nămeţi?

– Da, el e, zise Natalie, mîndră.

– Îmi face plăcere să te cunosc. Nu ştiu cum ţi-aş putea mulţumi pentru că mi-ai salvat fata. Firma mea nu s-ar descurca fără ea. Cred că ai aflat deja că e cea mai bună în materie de divorţuri, din Atlanta. Se uită la Natalie. Ce bine arăţi astă-seară! Îmi place cînd te îmbraci mai extravagant. Hainele pe care le porţi la tribunal, ca şi ochelarii, n-or să te ajute prea mult să-ţi găseşti un soţ. Nici nu observa că Natalie roşise.

Mă scuzaţi, vă rog. Tocmai am zărit un prieten vechi. Se îndepărtă în grabă.

– Ei, ăsta e tatăl meu, zise Natalie, încă stînjenită de remarca pe care o făcuse acesta.

Nick îl privea încă. Deci *el* era tatăl ei. Nu-i de mirare că fusese atît de apropiată de fratele ei.

– ...iar ei sînt Rick şi Julie Robbins, zise Natalie, prezentîndu-i un cuplu care tocmai trecea.

Nick dădu mîna cu amîndoi. Fusese prezentat atîtor oameni cărora nu le mai reţinea numele.

– Îmi pare bine de cunoştinţă, repetă el pentru a suta oară. Deja se plictisise; ar fi vrut să plece.

– Rick şi Julie au propria lor firmă de avocaţi, zise Natalie.

Nick se străduí să pară interesat.

– Într-adevăr?

– Ai procese la Atlanta, Nick? îl întrebă Rick.

– Nick nu e avocat.

– Cultiv piersici, delcară Nick, mîndru.

– Ce interesant, zise Julie pe un ton ce sugera tocmai contrariul. Nu cred că am mai întîlnit vreodată vreun fermier.

– De fapt, Nick e puţin cam prea modest, i-o

tăie Natalie. Nu numai că posedă jumătate din terenul oraşului Cowpens, dar are şi sute de angajaţi la fabrica lui de conserve.

Julie părea impresionată.

– Ai fabrica ta?

– Vreţi să mă scuzaţi? zise Nick plecînd brusc de lîngă ei, fără să-i pese de privirile şocate ale celor doi. Îşi făcu drum spre uşa din faţă şi coborî treptele. Se aşeză pe ultima şi-şi bău, încet, băutura din pahar. Cîteva minute mai tîrziu, auzi zgomotul unor tocuri înalte în spatele lui.

– Nick, ce s-a întîmplat? întrebă Natalie. Nu te distrezi?

– De unde ştii atîtea despre fermă şi despre fabrica de conserve, o întrebă el furios.

Întrebarea o surprinse.

– Mi-a spus fratele tău. De ce?

– Eram curios, zise el, întrebîndu-se în acelaşi timp de ce îl deranaja faptul că ea îi cunoştea situaţia materială. Cînd stăteai la mine, erai atît de rigidă de fiecare dată cînd te atingeam. Iar acum totul s-a schimbat. Se ridică spre ea. Banii mei ţi-au modificat oare purtarea în pat?

Natalie rămase înmărmurită. Nu-şi putea aduna gîndurile. Cînd reuşi, era furioasă.

– Mă acuzi că aş fi interesată de banii tăi? Nu uita, Nick Jordan, că mă descurc destul de bine şi singură. N-am nevoie de banii tăi. De fapt, n-am nevoie de nimic de la tine. Sînt în stare să-mi port singură de grijă.

– Am observat. Dacă mai continui mult în ritmul ăsta, vei fi copia fidelă a tatălui tău. De-abia aştepţi, nu?

Mînioasă, Natalie ridică mîna spre faţa lui. O apucă însă de încheietură şi i-o strînse cu putere.

– Nici să nu te gîndeşti. Nu sînt la fel de gentleman ca prietenii tăi de sus. S-ar putea să te pălmuiesc şi eu.

– Cred şi eu. N-ai deloc maniere.

Se uită la ea un moment, înainte de a-i elibera mîna.

– Ai dreptate. În timp ce ticăloşii ăştia luau lecţii de bună-purtare la Harvard, eu eram la război. Crezi că sînt al naibii de deştepţi. Du-te înapoi şi întreabă-i dacă ştiu ce s-a petrecut în Vietnam. Dădeau petreceri în timp ce noi ne tîram prin mlaştinile alea împuţite. Se întoarse pe călcîie şi porni pe alee.

– Unde te duci? întrebă Natalie.

– Te aştept în maşină.

Natalie rămase la petrecere pînă cînd judecătorului şi soţiei lui li se înmînă darul. Se simţea mizerabil. Ca să fie şi mai groaznic, cîţiva bărbaţi au încercat să flirteze cu ea. Şi-ar fi dat foc la rochie. Judecătorul a ţinut o cuvîntare scurtă; toată lumea l-a aplaudat. Natalie se strecură pe uşă şi căută din ochi maşina. Nick o aştepta, aşa cum promisese.

Au parcurs drumul de întoarcere în linişte. Nick era tensionat; privirea lui nu părăsea şoseaua. După ce a parcat maşina, a ajutat-o pe Natalie să iasă, apoi s-au îndreptat tăcuţi spre clădire. Odată ajunşi sus, el s-a îndreptat direct spre dormitor. Natalie l-a urmat şi l-a găsit îndesîndu-şi hainele în mica valiză pe care o adusese cu el.

– Ce faci?

N-o privi.

– Credeam că e evident. Plec.

– Nick, am încercat numai să te ridic în ochii snoabei ăleia de Julie Robbins.

Ochii lui erau reci şi distanţi.

– De ce să-mi iei apărarea în faţa oricui? Nu datorez nimănui nici o explicaţie, cu atît mai mult unei femei pe care n-am mai văzut-o în

viaţa mea.

– De ce te porţi ca un biet băiat de la ţară? Ce este atît de rău în a recunoaşte că eşti un om de afaceri prosper?

– Pentru că aşa eram cînd m-am întors din Vietnam. Sărac lipit. Părinţii mei erau înglodaţi în datorii. Am încercat să vînd pămîntul ca să pot plăti datoriile, dar nimeni n-avea ce face cu o fermă de piersici. Nici măcar fratele sau sora mea. Făcu o pauză, ca şi cum şi-ar fi reamintit. M-am spetit alergînd, luptînd cu boli ale recoltei de care nici măcar nu auzisem vreodată. Munca mea şi un dram de noroc au făcut să am succes. Dar nu s-a întîmplat peste noapte. Singurul motiv pentru care am construit fabrica de conserve a fost că am vrut să dau de lucru oamenilor care aveau nevoie disperată de o slujbă. N-am ştiut atunci că va deveni atît de profitabilă.

– Şi nu-ţi pasă, nu-i aşa?

– Nu, de fapt nu. Chestie de priorităţi. Sînt norocos că sînt în viaţă. Sînt sănătos şi am ce mînca. Asta contează. Lumea mă place aşa cum sînt. Nu mă laud, să ştii.

– Nici eu nu mă laud. Dar refuz să-mi fac cumpărăturile la „Armata Salvării" după ce muncesc

cel puţin douăsprezece ore pe zi.

Nick se uită la ea, încercînd să-şi întipărească pentru totdeauna în minte imaginea ei.

– Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Schimbarea sensului discuţiei o descumpăni.

– Pleci, îi zise ea, cu amărăciune. Ochii îi erau înlăcrimaţi.

– Trebuie. Nu putem schimba multe lucruri în ceea ce ne priveşte, Natalie. Eu nu pot duce o asemenea viaţă.

O singură lacrimă îi alunecă lui Natalie pe obraz, iar el simţi cum i se frînge inima. Voia s-o ia în braţe şi să-i alunge cu un sărut toată durerea pe care i-o pricinuise.

– Nu-i vina ta, Natalie, ci a mea. Cînd eram în Vietnam, am învăţat să fim singuri în faţa duşmanului. Dacă mergeam în grupuri, eram uşor de reperat, dar dacă mergeam singuri, aveam mai multe şanse de supravieţuire.

– Şi ce legătură are asta cu noi? întrebă ea, printre suspine.

– Cînd m-am întors acasă, nu puteam nici măcar să intru într-o băcănie sau să văd o piesă de teatru. Mulţimea mă speria. Singurul loc unde mă

simţeam în siguranţă era livada mea de piersici.

– Dar astă-seară ai fost într-un loc foarte aglomerat, iar aseară la restaurant.

– Mi-am depăşit multe din spaime. Dar n-aş putea trăi niciodată într-un oraş atît de mare. Traficul şi aglomeraţia m-ar sufoca. Şi uită-te la noi. N-am nimic în comun cu prietenii tăi. Nu ştiu nimic despre avocatură sau despre artă, iar politica mă plictiseşte. Nu conduc nici vreun Mercedes şi nu mă îmbrac cu costume de cinci sute de dolari.

– Dar îţi poţi permite.

– Aici e problema. Nu vreau. Şi văd că nu înţelegi asta.

– Eşti laş, Nick Jordan, zise Natalie punîndu-şi mîinile în şolduri. Nu-mi pasă că nu te pricepi la legi sau la artă, fiindcă nici eu nu ştiu absolut nimic despre piersici, şi, sinceră să fiu, mi-aş putea petrece tot restul vieţii în aceeaşi ignoranţă. Nu mă părăseşti pentru că sîntem diferiţi. Pleci pentru că ţi-e frică.

– Frică de ce?

– Încă mai ţii doliu după Me Lin şi după copil, nu-i aşa? Chiar şi după atîţia ani, încă te mai simţi răspunzător pentru moartea lor. Ei bine, nu ţi-ai

găsit omul. Şi eu i-am pierdut pe cei dragi. Dar zilele pe care le-am petrecut împreună mi-au arătat că pot fi din nou fericită. Şi ştiu că e nemaipomenit de bine să fii îndrăgostit.

Nick se simţea cumplit de trist, pentru amîndoi, în timp ce-şi închidea valiza şi se pregătea să iasă din dormitor. Se mai uită încă o dată la Natalie şi văzu cum durerea i se întipărise pe chip. Nu mai putea suporta.

– Te iubesc, Natalie. Fii fericită. Deschise uşa şi ieşi.

Natalie rămase împietrită, privind uşa, sperînd şi rugîndu-se ca Nick să se întoarcă. Bineînţeles că aveau vieţi diferite, dar totul se putea rezolva. De cîte ori nu le pusese ea clienţilor ei aceleaşi întrebări? Şi, cu toate acestea, nici ea, nici Nick, nu voiau să cedeze.

Întotdeauna îi pierzi pe cei pe care îi iubeşti. Se mişca ca în transă, stingînd luminile şi închizînd uşile. Ajunsă în dormitor, îşi scoase rochia pe care o lăsă să alunece pe jos. Dădu pătura deoparte şi se aşeză pe pat.

N-a izbucnit în plîns pînă cînd nu şi-a înfundat capul în pernă şi i-a simţit parfumul. A plîns pentru toţi: pentru mama ei, pentru Bobby, pentru

dragostea tatălui ei de care nu a avut niciodată parte.

Nick Jordan n-o făcuse numai să se îndrăgostească de el, o făcuse să se privească foarte atent. Şi nu-i plăcea deloc ceea ce vedea.

Capitolul 10

Natalie îşi bău prima ceaşcă de cafea a dimineţii pe terasă, privind în jos, la forfota mulţimii. Un măturător cu perii circulare îndepărta murdăria lăsată în timpul nopţii.

Cînd sună telefonul, Natalie tresări. Nu era încă pregătită să vorbească cu cineva, după o noapte de nesomn. Avea să fie iritată şi obosită tot restul zilei. Ultimul lucru de care avea nevoie

era un apel de la un client isteric, la ora şase şi jumătate dimineaţa. Aproape că-i scăpă ceaşca din mînă, auzind vocea lui Nick.

– Voiam doar să văd ce faci, îi zise el grăbit, temîndu-se că ea îi va închide telefonul în nas. Şi să-mi cer scuze pentru aseară. Am fost un ticălos.

– Nu trebuie să-ţi ceri scuze, spuse ea. Tot ce mi-ai spus este adevărat. Asta o durea cel mai tare. Nu numai faptul că Nick o părăsise, dar o forţase să se analizeze. Cel mai aprig avocat în divoţuri era de fapt o femeie singură, nesigură, care-şi cumpăra haine scumpe şi maşini luxoase.

– N-aveam nici un drept să-ţi spun toate acele lucruri, Natalie. Numai Dumnezeu ştie cîte probleme am deja. N-am vrut să te rănesc. Făcu o pauză. Vreau să-ţi fiu prieten. Vreau să-ţi fiu aproape cînd vei avea nevoie de mine.

– Prieten? întrebă ea. Aproape că izbucni în rîs. Cum putea fi prietenă cu un bărbat cu care făcuse dragoste, abandonîndu-i-se total? Nu-şi va putea alunga niciodată din minte acest lucru. Intimitatea dintre ei n-o va mai cunoaşte niciodată, cu nici un alt bărbat.

Iar el se aştepta să fie prieteni?

– A fost minunat totul între noi, Natalie. N-am să mai întîlnesc o femeie ca tine niciodată.

– Dar nu e suficient, îi zise ea. Simţi că i se pune un nod în gît. De ce-o sunase? De ce o forţa să-şi amintească lucruri pe care încerca să le uite, chiar dacă toate îi revenau în minte în fiecare seară, înainte de a adormi?

– Voi fi prietena, ta, Nick, spuse ea, cu tristeţe. Oricum, mi-ai salvat viaţa, nu?

– N-am nevoie de recunoştinţă, îi replică el, aspru.

– Atunci ce vrei? Ridicase tonul, dar nu-i mai păsa. La capătul celălalt al firului se lăsase liniştea. Ochii ei erau înlăcrimaţi. Trebuie să închid Nick.

– Aşteaptă! Făcu o pauză, neştiind ce să spună, dar dorind s-o mai audă. Îi lipseau vocea ei, rîsul, şoaptele de dragoste. Dacă ai nevoie de ceva, orice...

Simţea cum îi alunecă lacrimile pe obraji.

– Ştii că sînt rezistentă. Nu o să mi se întîmple nimic. Cînd a închis, a izbucnit în plîns. Să-l ia naiba! De ce o făcuse să se îndrăgostească de el?

În săptămînile următoare, Natalie a înţeles de ce Pinocchio tînjise atît de mult să fie un băieţel adevărat şi nu o biată păpuşă din lemn. Aşa se simţea ea: din lemn, fără viaţă. Şi, la fel ca o păpuşă, se mişca ca şi cînd cineva ar fi tras sforile. Mergea la lucru în fiecare zi, răspundea la telefon, se întîlnea cu clienţi, pleda, încerca să-şi dea tot interesul faţă de cei care îi solicitau ajutorul, dar era evident că inima îi era împietrită. Dacă lumea o considera rece şi distantă, nu era prea departe de adevăr.

Cînd ajungea seara acasă, după ce lucra pînă tîrziu, rămînea în prag, privind camera de zi, încercînd s-o vadă cu ochii lui Nick. Nu-i de mirare că nu voise să se aşeze pe canapea – mirosea efectiv a bani. Ea şi decoratorul munciseră ore întregi ca să facă încăperea să arate cum trebuie. Din nefericire, semăna mai mult cu holul unui hotel decît cu o cameră de zi.

Robotul îi indica că a primit apeluri, dar nimeni nu-i lăsase mesaje. Sunase oare Nick? Şi ce voia, pentru numele lui Dumnezeu? Se simţea vinovat, credea că ea e în stare să se arunce de la balcon după despărţirea lor? Încetează, îşi spuse. Nu te mai gîndi la el. Efor-

turile îi erau însă zadarnice; imaginea lui îi bîntuia visele, în fiecare noapte.

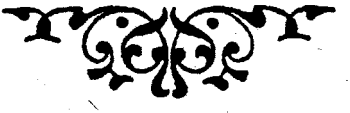

Într-una din zile, Guy Pressman intră neanunţat în biroul ei.

– Bună dimineaţa, frumoaso.

Natalie nu-şi ridică privirea.

– Pleacă, murmură ea. N-am chef de glume.

– Sînt profund mîhnit, Nat. Tocmai mă hotărîsem să te conduc pînă la tribunal, să te vrăjesc cu farmecul meu irezistibil şi...

Natalie îl privi plictisită.

– De ce să merg la tribunal?

Guy păru surprins.

– Numele Evelyn St. James contra Melvin St. James îţi spune ceva?

Natalie îngheţă.

– E azi?

Guy se uită la ceas.

– În mai puţin de o jumătate de oră, ca să fiu mai exact.

Natalie se uită la computer unde-şi listase

programul din ziua respectivă. Divorţul soţilor St. James era programat la ora nouă.

– Oh, nu! Se repezi la unul din cele trei sertare unde-şi ţinea dosarele. Nu m-am uitat pe dosarul lor de săptămîni! Se lovi la un genunchi şi-şi făcu o gaură în ciorap.

– La naiba, Carla, vino încoace!

Secretara ei, şocată de tonul lui Natalie, veni într-un suflet.

– Ce s-a întîmpat? întrebă ea, speriată, inspectînd cu ochii camera, ca şi cînd s-ar fi aşteptat să o găsească în flăcări.

– Nu găsesc dosarul St. James. Natalie era disperată. Trebuie să ajung la tribunal în douăzeci de minute, şi nu ştiu dacă am toate hîrtiile.

– Sînt sigură că sînt toate aici. Nu-mi amintesc să se fi întîmplat una ca asta pînă acum.

„Pînă acum nu fusesem îndrăgostită", se gîndi Natalie.

– Uite-l aici, zise Carla, întinzîndu-i dosarul.

– Unde era?

– Nu a fost pus la locul lui. Fata nou angajată le pune mereu unde nu trebuie. Noroc că i-am „prins" sistemul.

– Vreau să fie concediată imediat! strigă Na-

talie. Îşi dădea seama că începuse să tremure. Nu-mi pot permite ca cineva să-mi încurce dosarele. Sună la agenţie şi spune-le să-mi găsească o persoană calificată.

– Dar, Nat...

– N-am timp de discuţii, zise Natalie. Trebuie să mă uit pe dosar. Guy, du-te te rog în hol şi fă ceva, indiferent ce, pînă voi fi gata.

Guy o privi lung.

– M-am gîndit mai bine. Cred că am să te las să te duci singură la tribunal. Se ridică de la birou şi ieşi.

Natalie rămase perplexă.

– Ce-i cu el? o întrebă pe Carla.

– De unde să ştiu eu? Eu mă tot întreb ce e cu tine. Dacă ai nevoie de mine, ţipă, cum faci de cîtva timp încoace.

Închise uşa în urma ei.

Natalie rămase holbîndu-se la uşa închisă. Era oare atît de greu să se lucreze cu ea în ultimele săptămîni? Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era să-i rănească pe oamenii pe care îi respecta şi la care ţinea. Îl cunoştea pe Guy de cinci ani, iar Carla îi fusese secretară încă de la început.

– La naiba! murmură ea. Trebuia să le ceară scuze la amîndoi. Acum însă nu avea timp. Deschise dosarul St. James şi începu să-i întoarcă paginile.

Cinci minute mai tîrziu, se sprijini de spateaza scaunului, răsuflînd uşurată. Totul era în ordine. Totul, cu excepţia vieţii ei.

Nick se plimba printre rîndurile de piersici. Daisy era alături. El se trezise din zori. Ca de obicei, gîndurile din timpul nopţii se îndreptaseră spre Natalie. Se gîndea la ea, culcată în patul ei, în Atlanta, şi nu se putea abţine să n-o dorească.

Se opri să examineze frunzele unui copac. Nu vor înflori pînă la mijlocul lui martie, dar se părea că va avea, totuşi, ceva recoltă.

Ca şi cum i-ar mai fi păsat. Livada, ca şi fabrica de conserve, se puteau duce naibii. Fără s-o aibă pe Natalie alături, cu care să poată împărţi totul, nimic nu mai avea sens. Se întoarse spre casă, plictisit de livadă, de viaţă în general.

Odată ajuns înăuntru, bău o altă cafea şi se gîndi dacă să o sune pe Natalie înainte ca ea să plece la birou. La ce bun? Nu va reuşi decît să redeschidă vechile răni. Va aştepta să plece la serviciu, după care va suna, numai ca să-i audă vocea dulce, răspunzînd la robot. Apoi, ca de obicei, va închide.

Nick se gîndise foarte mult în cursul ultimelor două săptămîni. După Vietnam, nu-şi imaginase că va mai putea fi vreodată fericit. Se mulţumise să trăiască singur, angajînd temporar oameni care să-i strîngă recolta.

Pînă s-o cunoască pe Natalie.

De cînd o părăsise, nu se mai dusese la fabrică, nu-şi mai ocupase timpul cu vechile lui îndeletniciri.

O parte din el voia să plece la Atlanta, s-o ia cu el. Dar ştia că nu-i va merge cu tactica omului primitiv. Probabil că ea ar fi pus să fie arestat pentru răpire. Dar ştia că şi ea îl iubeşte. Iar el o adora. Trebuia să existe o soluţie.

Într-una din zile, Natalie termină mai devreme ca de obicei. Se pregătea de plecare cînd zări o femei cu doi copii, aşteptînd în hol. Cu toate că părea foarte fragilă, ea îi ţinea pe amîndoi în poală.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă Natalie, văzîndu-i privirea de om obosit.

– Mi s-a spus să aştept. Sînt aici de la prînz, însă nu cred că voi fi primită de cineva astăzi. Am auzit că aici sînt avocaţi buni, aşa că am luat autobuzul, şi iată-mă.

Natalie remarcă pantofii uzaţi ai femeii şi ai copiilor. Probabil că femeia nu-şi putea permite o masă decentă, cu atît mai puţin serviciile firmei Lamar Courtland.

– Cum vă numiţi? o întrebă Natalie, cu blîndeţe.

– Naomi. Naomi Patterson. Iar ei sînt copiii mei, Barton şi Cindy.

– Doamnă Patterson, vreţi să intraţi în biroul meu? Zări privirea nedumerită a secretarei, cînd au trecut împreună pe hol.

– Carla, dînsa este doamna Patterson. Vrem să discutăm ceva în birou. Vrei să fii bună să te ocupi puţin de copii? Vezi ce avem prin frigider.

– Bineînţeles, zise Carla, privind-o pe Natalie, transmiţîndu-i din ochi că a înţeles despre ce e vorba.

– James bea, zise Naomi, de îndată ce rămăseseră singure în birou. Bea de ani de zile. Apoi devine violent.

– Poţi dovedi?

Doamna Patterson îşi desfăcu rochia pînă la mijloc: era plină de vînătăi.

– Sînt plină, pe tot corpul.

– Va trebui să fac fotografii, dacă vrei ca eu să-ţi preiau cazul, zise Natalie, simţind cum o cuprinde mila pentru biata femeie.

– Nu am decît cincizeci de dolari, zise aceasta. Am economisit cîte un dolar, doi, din banii de mîncare.

– Ai unde să te duci?

Femeia dădu din cap.

– Familia mea m-ar primi, dar nu ar fi de nici un folos dacă nu divorţez. M-ar tîrî înapoi cu forţa.

Natalie îi întinse o foaie.

– Completează partea de sus ca să putem începe imediat. Am o prietenă care se ocupă de un fel de adăpost pentru femeile cu neca-

zuri, aşa, ca tine. Poţi sta acolo pînă vine familia să te ia.

După ce Naomi a completat formularul, Natalie o chemă pe secretară.

– Carla, vreau să-mi dactilografiezi o petiţie de divorţ. Cauza: cruzime fizică şi mentală, beţie. Vom cere un divorţ rapid pe această bază. Şi fă-mi rost de un ordin de interdicţie. Nu vreau ca acest bărbat să-şi mai poată atinge vreodată soţia. Să cerem judecătorului să-i refuze dreptul de vizitare al copiilor, pînă cînd va termina cu băutura. Şi voi recomanda un control psihic amănunţit. Naomi, hîrtiile vor fi gata mîine dimineaţă. Formă numărul prietenei ei, apoi o informă pe Naomi că va veni cineva s-o ia într-o jumătate de oră.

Naomi avea lacrimi în ochi în timp ce căuta în geantă. Scoase un teanc de bani, legaţi cu un elastic.

– Am numai atît, pentru moment, dar de îndată ce-mi voi găsi o slujbă...

– Păstrează-i pentru copii, zise Natalie. Am destui clienţi bogaţi.

– Dumnezeu să te binecuvînteze, domnişoară Courtland.

Natalie o tratã cu o cafea. Vãzu cã secretara le dãduse copiilor sã mãnînce. Asta îi va înviora puţin. Era gata de plecare cînd o chemã Carla:

– Natalie. Arthur Jordan pe linia doi.

– Cine?

– Zice cã e fratele lui Nick Jordan.

– Oh.

– Zice cã e foarte important.

Natalie tresãri; se ruga sã nu i se fi întîmpat lui Nick ceva rãu.

– Domnule Jordan, cu ce vã pot fi de folos? întrebã ea, pe un ton profesional.

– Mã bucur sã te aud din nou, domnişoarã Courtland. Avocaţii mai au de lucru în vremurile astea?

– Foarte mult. Ce doriţi, domnule Jordan?

– Spune-mi Arthur, insistã el. Voiam sã ştiu dacã te intreseazã o investiţie sigurã.

– Nu cred. Nu prea fac investiţii, iar cînd mã hotãrãsc, apelez la agentul de bursã al tatãlui meu.

– Aşteaptã înainte de a mã refuza. În ziua de azi se fac bani buni cu conservele. Mai ales dacã ai şi o reputaţie bunã.

– Ce fel de conserve?

– Cu piersici.

– Nu fabrica lui Nick. Ştia că el n-ar vinde-o niciodată.

– Ba da. Scapă de toate acareturile.

Natalie înţepeni pe scaun.

– Şi casa, şi livada? Le vinde pe toate?

– Aici nu mă bag, zise Arthur. Dar cred că şi-a angajat un agent. Eu am găsit însă cîţiva cumpărători pentru fabrică. Dacă tu crezi că vrei să participi...

– Şi unde pleacă?

– Nu ştiu. Eşti interesată să cumperi?

– Să mă mai gîndesc. Te sun eu, Arthur. Natalie închise telefonul şi sări de pe scaun. Îşi luă haina şi geanta şi ieşi. A plecat doamna Patterson? Carla aprobă, zîmbind. Am plecat la librărie, zise Natalie, grăbită.

– Unde?

– Nu mă aştepta. Nu mă mai întorc.

Natalie blestema traficul în timp ce încerca să ajungă la librăria oraşului. Era preocupată de ce avea de făcut. Drumul a durat foarte mult, aşa că a avut timp suficient să-şi aranjeze părul înainte de a intra în parcare. Odată ajunsă, îşi croi repede drum spre secţia de referinţe.

– Scuzaţi-mă.

O femeie cu păr portocaliu şi ochelari cu lentile groase se uită la ea, plictisită.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Aş dori cîteva date demografice despre o zonă anume.

Fără vreun cuvînt, femeia se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre un raft de cărţi.

– Ce vreţi să ştiţi?

Lamar Courtland cobora treptele cu sacul de golf pe un umăr. Trecu pe lîngă uşa lui Natalie, apoi se opri şi se întoarse.

– Ce se petrece aici?

– Bună, tată. Intră şi ia loc. Te rog, închide uşa. Înainte ca el să poată spune ceva, ea continuă. Doar nu ai de gînd să joci golf pe vremea asta. Nu mai poţi aştepta să se încălzească vremea

Tatăl ei îşi sprijini sacul de un perete, apoi închise uşa. Îşi trase unul din scaunele de piele lîngă biroul lui Natalie.

– Ce-i cu toate cutiile astea?

– Împachetez, zise ea cu simplitate.

Lamar Courtland se holbă la fiica lui.

– Împachetezi? De ce? Pleci undeva? Cum ea dădu din cap, continuă: Ţi-a făcut vreo firmă o ofertă mai bună?

Natalie continua să-şi aşeze cărţile de drept într-o cutie. Nu se putu împiedica să nu zîmbească, auzind întrebarea tatălui ei.

– Nu, tată. De fapt, mă gîndeam să-mi fac propria firmă. Dacă am să mă simt singură, poate am să-mi iau un partener, dar...

Lamar se ridică.

– Nu poţi face asta!

Natalie îl privi calmă.

– De ce?

– Pentru că am nevoie de tine. Eşti cea mai bună în materie de divorţuri.

Natalie îşi încrucişă braţele.

– Dar ce părere ai despre mine, ca fiică a ta?

– Ca fiică? Ai fost o fată minunată, nu mi-ai creat niciodată probleme. Şi ai luat numai calificative maxime. Orice tată ar fi fost mîndru de tine.

– Dar mă iubeşti?

– Nat, ce te-a apucat? Ai muncit prea mult, asta e. De ce nu te duci undeva o săptămînă, în Barbados de exemplu?

– Vreau să ştiu dacă mă iubeşti... dacă m-ai iubit vreodată.

– Bineînţeles că te-am iubit! Sînt tatăl tău, nu? Te-am hrănit, te-am îmbrăcat, te-am trimis la cele mai bune şcoli, ţi-am oferit o slujbă. Ce-aş mai fi putut face pentru tine?

Lacrimile îi alunecau pe obraji.

– Ai fi putut să-mi spui că mă iubeşti, măcar o dată, tată. Îşi căută batista. În toţi aceşti ani am aşteptat să aud asta de la tine. Măcar o dată. Întîi a plecat mama, apoi a murit Bobby. Nu ţi-ai dat seama că nu mai aveam pe nimeni?

Tatăl ei se cufundă mai adînc în scaun. Dură un timp pînă să-i răspundă. Cînd o făcu, vocea îi era spartă, iar ridurile i se accentuaseră.

– Dar eu pe cine naiba am avut? Cînd mama ta m-a părăsit, am crezut că n-am să supravieţuiesc. Apoi Bobby... A fost lovitura de graţie. Ştiam că avea nevoie de mine, dar nu mai aveam nimic de dăruit. Asta nu înseamnă că nu te iubeam... Eram însă golit pe dinăuntru. Se ridică de pe scaun şi ocoli biroul. Îi luă mîinile în mîinile

lui. Te iubesc, Natalie. Întotdeauna te-am iubit.

Natalie îl îmbrăţişă, zîmbindu-i printre lacrimi.

– Îţi mulţumesc. Sînt fericită că ne-am lămurit.

– Asta înseamnă că rămîi?

Clătină din cap.

– N-am nimic cu nimeni. Vreau numai să lucrez un timp pentru oameni reali. Pentru cei care nu-şi pot permite să intre pe uşile firmei Courtland dacă nu au măcar o mie de dolari pentru avans. Nu-ţi face griji, cazurile de care mă ocupam au fost date altor avocaţi.

– Şi unde vei profesa?

– Ai auzit vreodată de oraşul Spartanburg, din Carolina de Sud? E la şapte mile de Cowpens.

– Are vreo legătură cu... cu...

– Cu fermierul. Da, are. Numai că el nu ştie încă. Privi în jos. Sper să mă mai vrea.

– Dacă e deştept. Tatăl ei făcu o pauză. Te pot ajuta cu ceva?

– Numai să iei legătura cu agentul meu, din cînd în cînd. Îmi vînd apartamentul. Şi să preiei un singur caz de la mine. Îi întinse dosarul Naomi Patterson. Nu vei cîştiga prea mulţi bani, dar este foarte important pentru mine. Îmi promiţi? Tatăl ei aprobă.

– Dar nu te grăbeşti prea tare? Vreau să spun, dacă n-o să vă înţelegeţi? N-ai să mai ai unde locui cînd te vei întoarce.

Natalie zîmbi, încrezătoare.

– Tată, cînd simţi ce simt eu, ştii sigur că va dura.

Jaguarul lui Natalie înghiţea kilometru după kilometru. Stomacul ei se strînse atunci cînd depăşi linia interstatală, dar încercă să se liniştească, spunîndu-şi că totul va bine. Cînd a zărit casa lui Nick, a frînat brusc şi a rămas pe loc. Dacă nu o mai dorea? Dacă-şi părăsise slujba şi casa, luînd în portbagaj cît putuse, iar Nick o va respinge? O cuprinse panica.

Natalie inspiră adînc şi parcurse distanţa ce-o mai separa de casă. Parcă lîngă „Gîsca Albastră". Zîmbi. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Ba da, se gîndi ea. Sentimentele se schimbă. Îşi schimbase întreaga viaţă, sperînd că Nick o mai iubea încă. Deodată, se simţi ca o proastă. Bineînţeles că singura modalitate de a şti era să-l

întrebe pe el. Iar el trebuia să-i răspundă. Îi era dator măcar cu atît.

Natalie bătu la uşa din faţă, simţindu-se din ce în ce mai puţin curajoasă. După un minut, bătu din nou, amintindu-şi că Nick îşi petrecea majoritatea timpului în partea din spate a casei. Era gata să se îndrepte spre uşa din spate, cînd clanţa se mişcă, iar uşa se deschise.

Aproape că nu l-a recunoscut. Se holbă la ea, de parcă ar fi văzut o stafie. Nu se bărbierise de cel puţin o săptămînă. Cînd îi vorbi, vocea îi tremura.

– Pot să intru, Nick?

– Depinde de cît ai de gînd să rămîi de data aceasta.

– Am venit pentru totdeauna. Dacă mă mai vrei. Natalie îşi găsea cu greu cuvintele. Fu imediat aproape strivită la pieptul lui. Buzele lui Nick erau peste tot: pe tîmple, pe frunte, pe păr, iar în final, îi acoperi gura. O sărută înfocat. Era o senzaţie minunată.

– Iartă-mă, iubito, faţa mea trebuie să zgîrie destul de rău. O mîngîie pe obraz. Dar unde mi-o fi capul? Te ţin aici, în frig. O ridică în braţe, trînti uşa cu piciorul şi o duse în casă. O sorbea din

ochi, ca şi cum s-ar fi temut să nu-i scape din nou.

Natalie rîse.

– Pot să merg, Nick.

Se aşeză pe canapea, ţinînd-o pe Natalie în poală.

– Nu te mişca. Lasă-mă să te privesc. Eşti atît de frumoasă!

– Şi tu eşti. Mi-a fost dor de tine, Nick.

– Draga mea, dacă ai fi suferit numai pe jumătate din cît am suferit eu... De aceea te sunam în fiecare zi: numai ca să-ţi aud vocea.

– Dar de ce închideai întotdeauna?

– Nu voiam să-ţi produc o suferinţă şi mai mare. Dar ce ai pe sub haină, blugi?

– M-am gîndit că, de vreme ce am să locuiesc la o fermă, trebuie să mă îmbrac adecvat.

– Şi cariera ta, Natalie?

– Am făcut deja cîteva cercetări şi cred că am să-mi deschid un mic birou la Spartanburg. M-am săturat să mă ocup numai de divorţuri. Pot locui aici sau ai vîndut deja casa?

El se încruntă.

– Să vînd?

– Da. M-a sunat fratele tău şi mi-a spus că ai

angajat un agent care să-ţi vîndă casa şi proprietatea, şi voia să ştie dacă nu cumva vreau să mă alătur cîtorva investitori, ca să cumpărăm împreună fabrica de conserve. Cum crezi că m-am simţit?

– Te-a sunat Arthur?

– Să-mi spună că vinzi.

– Am fost dezamăgit de nenumărate ori pînă acum, dar niciodată nu mi-aş vinde casa.

Lui Natalie îi trebuiră cîteva secunde ca să înţeleagă.

– Înseamnă că fratele tău m-a păcălit ca să mă facă să vin aici.

– Să-mi aduci aminte să-i mulţumesc, zise Nick, jucîndu-se cu lobul urechii ei.

– Mă simt ca o proastă.

Nick se ridică şi o duse în braţe pînă în dormitor. Cînd ea era dezbrăcată, întinsă pe pat, îşi dădu şi el jos hainele şi i se alătură. Gura lui puse stăpînire pe a ei, în timp ce se mişcau în acelaşi ritm. Natalie îi şopti numele şi se cutremură de plăcere numai cu o clipă înaintea lui. Au rămas întinşi unul lîngă altul, savurînd clipa. Nick a vorbit primul.

– Natalie, tu nu poţi locui aici, zise el, cu

simplitate.

Simţi că i se opreşte inima.

– Nu mă vrei aici?

– Ba da, zise el, trăgînd-o mai aproape, dar nu poţi sta cu mine. Oamenii din această parte a locului sînt destul de demodaţi. Aici nu e Atlanta.

– Nick, ce vrei să spui? Că va trebui să-mi caut un apartament?

– Ştii, pentru cineva cu atîta şcoală ca tine, nu eşti prea ageră.

Era deja iritată.

– Ce vrei să spui?

– Te cer în căsătorie, Natalie, pentru numele lui Dumnezeu!

Începu să-l sărute, fericită.

– N-o să-ţi pară rău, Nick. Îţi promit.

– Sună de parcă aş cumpăra un porc. Ea îi dădu un brînci, în glumă, apoi se reîntoarse în braţele lui.

– Ne va fi atît de bine împreună... Şi vom face dragoste în fiecare seară, în faţa focului.

– Îmi place cum sună. Şi, ca rezultat al întîlnirii noastre lîngă un foc de tabără, vom avea copii?

– Îţi doreşti? îl întrebă ea, plină de speranţă. Cum el dădu din cap, ea se strînse şi mai aproa-

pe de el. Vom avea o întreagă grădiniţă. Drept cadou de nuntă, am de gînd să redecorez casa.

– Cumperi şi o canapea?

– Nu, *noi* vom alege mobila, împreună. Ceva pe care să se poată sta. Vreau să ne facem un cămin, nu o sală de expoziţie.

Inima lui Nick tresăltă de bucurie, văzîndu-i chipul radios.

– Hai să ne căsătorim imediat. Vreau să fii soţia mea, cît mai repede.

– Şi eu.

Telefonul sună. Nick răspunse.

– Burlă Arthur.

– Dă-mi mie telefonul! îi ceru Natalie. Am ceva să-i spun viermelui ăluia.

Nick ţinu receptorul departe de ea.

– Da, e aici. Trebuie să recunosc că ai făcut o treabă bună. Îţi rămîn dator, prietene. Nick închise, înainte ca Natalie să poată apuca receptorul.

– Ai complotat şi tu cu Arthur? El nu m-ar fi sunat din proprie iniţiativă. Tu i-ai spus să mă caute, nu-i aşa?

– Natalie, mă uimeşti, zise Nick, încercînd să pară foarte rănit. Chiar crezi că aş fi putut încerca

să te manipulez?

Natălie se gîndi o clipă. Faţa lui era inocenţa întruchipată.

– Nu, cred că nu, zise ea în final, reîntorcîndu-se în braţele lui. Îmi pare rău. Sînt avocat doar, ştii. Sînt suspicioasă prin natura meseriei.

– Te iert, draga mea. Nick închise ochii, mulţumit că se afla lîngă femeia pe care o iubea. Mîine îl va suna pe croitorul lui Arthur şi-şi va comanda cîteva costume noi. Măcar atît putea face.

Epilog

Nick o privea pe Natalie muşcînd dintr-o piersică zemoasă; o picătură de zeamă i se prelinse uşor pe bărbie. Îi zîmbi, dorind să-i şteargă cu buzele nectarul. Ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile, Natalie se întoarse de la fereastră.

– Nu-ţi mănînci mîncarea, zise ea. Învăţase să-l citească din priviri pe Nick, după cele cîteva luni de cînd erau căsătoriţi. Ochii lui îi spuneau că mintea nu-i era la şuncă şi la brînză. Ea se aplecă

s-o mîngîie pe Daisy, care devenise „santinela" ei presonală, ca şi cînd simţise că prezenţa lui Natalie va fi permanentă de aici încolo.

– Te privesc, zise Nick, uitîndu-se la soţia lui, la părul ei blond, care-i crescuse pînă la umeri, încreţindu-se la vîrfuri. Obrajii îi erau îmbujoraţi, iar braţele îi erau uşor bronzate în urma timpului petrecut în livadă. Era sezonul de cules şi echipe de oameni lucrau din zori şi pînă la asfinţit, strîngînd piersicile de pe hectare întregi. Cînd Natalie nu era la birou, îi privea cum recoltau. După ce erau culese, piersicile erau frumos ambalate, urcate în camioane şi transportate la fabrică, de unde erau trimise pe piaţă. Din fericire, furtuna de zăpadă nu pricinuise mari daune.

O adiere de vînt călduţ, de iunie, pătrunse prin fereastra deschisă, răvăşindu-i părul şi lipindu-i bluza de abdomenul proeminent. Nick îşi ţinu răsuflarea. Copilul lui. Ea îi purta *copilul*. De fiecare dată cînd se gîndea la asta, inima i se umplea de mîndrie. Cînd l-a anunţat Natalie, la numai o lună după căsătorie, n-a putut închide ochii toată noaptea. Nu se putea gîndi decît la pruncul pe care-l purta. Ar fi vrut să spună lumii întregi. Aşa că le-a spus tuturor celor din Cowpens. Cu

toate că nu discutaseră despre asta, el dorea să-i fie alături la naştere. Voia s-o ţină de mînă tot timpul şi voia să insiste ca doctorul să n-o lase să sufere. Nu va permite ca soţia lui să suporte durerea, indiferent ce va trebui să facă pentru asta. Şi apoi, era mult mai solid decît doctorul ei. Nu, nu mergea aşa. Natalie nu l-ar ierta niciodată dacă-l va lua pe doctor la bătaie în sala de naşteri.

– Ai dormit? o întrebă el, muşcînd din sandvişul pe care i-l pregătise ea.

Natalie rîse, aruncă sîmburele la gunoi şi se spălă pe mîini. Se aşeză la masă, lîngă Nick.

– Nu sînt obosită.

– Totuşi... Ai nevoie de odihnă. Aşa scrie în carte...

– Încetează să mai citeşti toate acele cărţi. Parc-ai fi doctorul meu.

– Munceşti prea mult.

– Trei zile pe săptămînă! În Atlanta lucram cel puţin şaizeci de ore pe săptămînă.

– Dar pe atunci nu erai însărcinată în trei luni. Primul trimestru este crucial.

– Ştiu asta, Nick. Mi-ai mai spus-o şi ieri. Şi alaltăieri. Dar vreau să rămîn în activitate, pînă va

apărea copilul. Mă simt utilă.

– Încerci să-mi spui că eşti inutilă aici?

– E o diferenţă. Cînd reprezint pe cineva care nu şi-ar putea permite un avocat, mă simt utilă. Ştiu că nu mai cîştig ca în Atlanta, dar nu mai contează. Sună prostesc?

Nick îşi dădu seama că, acum, părerea lui conta foarte mult. O luă în braţe.

– Nu, nu sună prostesc. Şi nici planul tău de a strînge bani pentru acel adăpost pentru femeile necăjite. Sînt foarte mîndru de tine. Numai că nu vreau să te oboseşti.

Ea începu să-l sărute, întîi pe bărbie, apoi mai sus, pe buze. Mîna lui alunecă sub bluză, mîngîindu-i sînii şi abdomenul.

– Sînii tăi s-au mărit. De-abia aştept să-ţi pot gusta laptele.

Ea izbucni în rîs.

– Sper să-i mai rămînă şi copilului ceva. Eşti tare pofticios, Nick Jordan.

– Sînt, în ceea ce te priveşte.

– Am început deja să fac cîteva din exerciţiile din carte, Nick, însă îmi dau seama că am să devin imensă, încet-încet. Probabil mă vor putea folosi la următorul tîrg, pe post de balon, dacă voi

putea înghiţi suficient heliu.

El zîmbi, citindu-i nesiguranţa din priviri.

– De aceea insist să dormi goală. Să pot simţi cum creşte copilul. În ceea ce mă priveşte, eşti cea mai frumoasă femeie din lume, Natalie. Nu-mi pasă nici dacă va trebui să te duc la doctor cu camioneta.

Îl pălmui uşor, în glumă.

– N-am de gînd să ajung *chiar* atît de mare.

– Eşti sigură că îţi doreşti acest copil? Mi-ai spus odată, demult, că nu voiai să ai copii.

– Aia era într-o altă viaţă. Înainte de a-mi da seama că a iubi înseamnă şi a-ţi asuma anumite riscuri. Şi acum sînt gata să mi le asum. M-a sunat tata azi-dimineaţă, îi zise ea, în timp ce el se juca cu unul din sînii ei, mîngîindu-l şi sărutîndu-l. Îi era imposibil să mai judece, cînd el îi făcea aşa ceva. La început, se temuse că, în timp ce fac dragoste, îşi va pierde controlul. Mai tîrziu şi-a dat seama că era exact ce-şi dorea Nick. Vrea să mobileze el camera copilului. Probabil că va căuta ceva din perioada iacobină, care costă o avere, aşa că i-am spus că sînt de acord, dacă mă lasă să aleg eu. Oricum, trebuie să merg în Atlanta luna viitoare, să lichidez cu apartamentul. Nick,

mă asculţi?

– Nu. Stai liniştită. Vreau să-ţi sărut şi celălalt sîn. Doamne, eşti minunată. Şi nu vei pleca la Atlanta fără mine. Nu mai pot risca o altă furtună de zăpadă.

– În iunie? îl întrebă ea, rîzînd. Însă grija lui o mişca. Îşi trecu mîinile prin părul lui: mirosea a săpun şi a soare. Nick, n-ar trebui.

– Ba da. Des.

– Dar dacă vreunul din oameni are nevoie de tine?

– De aceea am angajat un maistru.

– Dar nu vom mai putea să... ştii tu, cînd vom angaja o menajeră şi pe cineva să aibă grijă de copil.

– Crezi că am să renunţ? Le vom spune că sîntem proaspăt căsătoriţi, aşa că se vor aştepta să facem dragoste tot timpul. Cînd te iubesc, mă simt ca în rai.

– Sper să fie aşa tot timpul.

– Te asigur. Şi e din ce în ce mai bine. Fără s-o prevină, se ridică, ţinînd-o în braţe.

– Ce faci?

– Te duc sus şi am să te mîngîi pe burtă pînă ce vei adormi.

– Nick Jordan, ştii că nu ne iese niciodată. Pînă la urmă ajungem să... ştii tu.

– Ştiu.

Nick o duse sus, în dormitorul care fusese odată al părinţilor lui. Aşa cum promisese, Natalie redecorase casa de îndată ce se întorseseră din luna de miere petrecută în Barbados. Alesese totul în tonuri de albastru şi mov, chiar şi patul mare, Jacuzzi, în care Natalie jura că au conceput copilul.

Nick o aşeză uşor pe patul imens, care domina încăperea.

– Sper ca bebeluşul să-ţi semene. Aş vrea să fie blond, ca tine.

– Eu speram să moştenească părul tău. Ai firul mai gros.

– Ce nume o să-i punem?

– Mă gîndeam la Andrea.

– Ce zici de Joshua sau Samuel? Sau Micah?

– N-am crezut că voi apuca vreodată ziua în care Nick Jordan va răsfoi Biblia, căutînd un nume pentru copilul lui. Văzînd privirea lui întunecată, ea îi înlănţui gîtul cu braţele. Avem destul timp să ne hotărîm. Cu o mînă începu să-i descheie uşor cămaşa. Umerii îi erau bronzaţi, la fel şi

pieptul, în urma culesului. Pînă la sfîrşitul verii va fi negru-negru, se gîndi Natalie. Îşi lipi buzele de pieptul lui, inhalînd mirosul de săpun şi de bărbăţie. Îi învăţase gustul şi mirosul; chiar atunci cînd Nick muncea în livadă, şi le putea aminti exact.

Cînd Natalie se întinse goală, lîngă el, Nick o privi cu dragoste. Abdomenul ei nu mai era concav, era ca o moviliţă, care nu înceta să-l uimească. O sărută tandru.

– Cînd vei putea să simţi copilul mişcînd?

– Peste vreo două-trei luni. Lui Natalie îi venea greu să se concentreze, în timp ce Nick îi căuta punctele de pe trup care-i produceau plăcere. O cunoştea atît de bine. Ştia cum s-o aducă pe culmi de plăcere, ştia cum să prelungească aceste momente. Ştia că vorbele pe care i le şoptea în ureche o înfierbîntau, chiar dacă mai tîrziu, ar fi roşit aducîndu-şi-le aminte.

Natalie începu să-l dezbrace pe Nick; era gata, nerăbdător. Dar mai voia să aştepte. Îşi folosi limba, ca un artist. O aştepta întotdeauna pe soţia lui, înainte de momentul culminant. O sărută adînc, apoi trecu la pleoapele închise. Natalie se întreba adesea cum putea fi atît de

blînd un bărbat atît de puternic. Îi văzuse mîinile mari folosind unelte greoaie şi le simţise pe trupul ei, uşoare ca o aripă de fluture.

Cînd a fost gata să o pătrundă, Nick s-a mişcat deasupra ei cu grijă. Nu se mai grăbeau aşa cum făceau la început. Acum îşi foloseau toate cele cinci simţuri, cînd se iubeau. Numai atunci cînd Natalie era gata, Nick slăbea controlul. Natalie văzu semnele de plăcere de pe faţa lui. Îi murmură uşor numele. Rămaseră aşa, ţinîndu-se în braţe, pînă cînd Natalie începu să caşte.

– Ţi-am spus că am să te adorm, frumoaso, murmură Nick.

Natalie zîmbi şi închise ochii.

Nick ar fi vrut să se întoarcă în livadă, însă nu înainte ca ea se adoarmă.

– Tigroaica mea s-a transformat într-o pisicuţă, zise el, glumind, aşa cum făcea de obicei.

– Nu fi atît de sigur, Nick Jordan.

– Recunoaşte. Te-am îmblînzit, aşa cum ţi-am promis.

Natalie deschise ochii şi zîmbi.

– Te-am lăsat eu. Dar încă mă mai pot lua la întrecere cu orice avocat din oraş, iar pe tine te am la degetul meu mic.

Nick păru amuzat. Îşi ridică o sprînceană.

– Da? Şi cînd ai descoperit asta?

Natalie se uită la locul unde fusese tatuajul cu numele lui Me Lin. N-avea nici cea mai vagă idee cînd îl îndepărtase, ea nu-i spusese s-o facă. Ştia că Me Lin va face întotdeauna parte din trecutul lui şi nu o deranja. Poate că suferinţa îl transformase în bărbatul sensibil şi tandru care era acum.

– Revino pe pămînt, Natalie.

– Hmm?

– Te-am întrebat cînd ai descoperit prima oară că mă ai la degetul tău mic, aşa cum pretinzi.

– Cînd am ştiut că nu ai putea trăi fără mine şi că nu ai suporta gîndul că m-ai putea pierde.

– Dar n-am spus niciodată aşa ceva.

– Ţi se citeşte pe faţă. Ca avocat, am învăţat să descifrez chipurile. Natalie căzu deodată pe gînduri.

– Ce s-a întîmplat?

– Ce-o să facem cînd o să fiu *cu adevărat* însărcinată?

– Vrei să spui că a fost o glumă?

– Nu, prostuţule. Cînd am să fiu cu adevărat *mare.* Întinse mîinile ca şi cînd şi-ar fi imaginat cît

de mare se va face.

– Cum adică, ce-o să facem? Am să am grijă de tine. Şi, probabil, ai să mănînci enorm.

– Nu la asta mă gîndeam. Ce-o să facem cu... ştii tu ce?

– Te gîndeşti la sex?

– La a face dragoste, îl corectă ea. Spre sfîrşit, n-o să mai putem.

Îi zîmbi, atingîndu-i buza superioară cu arătătorul.

– Te pot iubi în feluri pe care nici nu le-ai visat. Nici nu e nevoie să-mi trag fermoarul de la blugi, că vei fi gata.

– Nick Jordan, eşti indecent, zise ea, roşind.

– Am observat că a început să-ţi placă, doamnă Jordan.

– Numai dacă vin din partea ta. N-aş mai putea nici măcar să mă gîndesc la un alt bărbat.

– Mă bucur că sîntem de acord în privinţa asta.

– Nick, ce faci? În timp ce vorbeau, degetele lui Nick se jucau cu sînii ei.

– Toată conversaţia asta mă face să...

– Cred că înţeleg.

Nick o trase deasupra lui.

– Vreau să-ţi simt unghiile rănindu-mi spatele. Vreau să-ţi pierzi controlul.

– Şi piersicile tale?

– La naiba cu piersicile. Vreau să văd cum renaşte tigroaica din tine.

SFÎRŞIT

Romane de dragoste, pe care nu le veţi uita niciodată, scrise de autori cunoscuţi ai genului

Loveswept

Surprinsă de o furtună de zăpadă în Carolina de Sud, Natalie Courtland era sigură că va muri îngheţată... pînă cînd a apărut Nick Jordan şi a salvat-o.

Alături de virilul Nick, stînd în faţa şemineului, furîndu-şi sărutări, Natalie simţea că va înnebuni dacă se va întoarce la viaţa ei de dinainte, la cariera de avocat.

Burlacul convins, care o considera o prinţesă de gheaţă, de neatins, era sfîşiat de dorinţa de a îmblînzi femeia pasională, tigroaică şi pisicuţă totodată, vulnerabilă dar şi tenace.

Tentată de trupul bine clădit al lui Nick, înfierbîntată de dorinţă, Natalie tînjea să fie alături de omul minunat, sălbatic, care îndrăznea acum să iubească din nou.

Li se vor potrivi oare perfect visurile, la fel cum şi-au alungat unul altuia temerile?

2059 lei
41 lei T.L.
2100 lei Total

Romane de dragoste, pe care nu le veţi uita niciodată, scrise de autori cunoscuţi ai genului

Loveswept

Surprinsă de o furtună de zăpadă în Carolina de Sud, Natalie Courtland era sigură că va muri îngheţată... pînă cînd a apărut Nick Jordan şi a salvat-o.

Alături de virilul Nick, stînd în faţa şemineului, furîndu-şi sărutări, Natalie simţea că va înnebuni dacă se va întoarce la viaţa ei de dinainte, la cariera de avocat.

Burlacul convins, care o considera o prinţesă de gheaţă, de neatins, era sfîşiat de dorinţa de a îmblînzi femeia pasională, tigroaică şi pisicuţă totodată, vulnerabilă dar şi tenace.

Tentată de trupul bine clădit al lui Nick, înfierbîntată de dorinţă, Natalie tînjea să fie alături de omul minunat, sălbatic, care îndrăznea acum să iubească din nou.

Li se vor potrivi oare perfect visurile, la fel cum şi-au alungat unul altuia temerile?

2059 lei
41 lei T.L.
2100 lei Total

TIGROAICA ◆ CHARLOTTE HUGHES

TIGROAICA

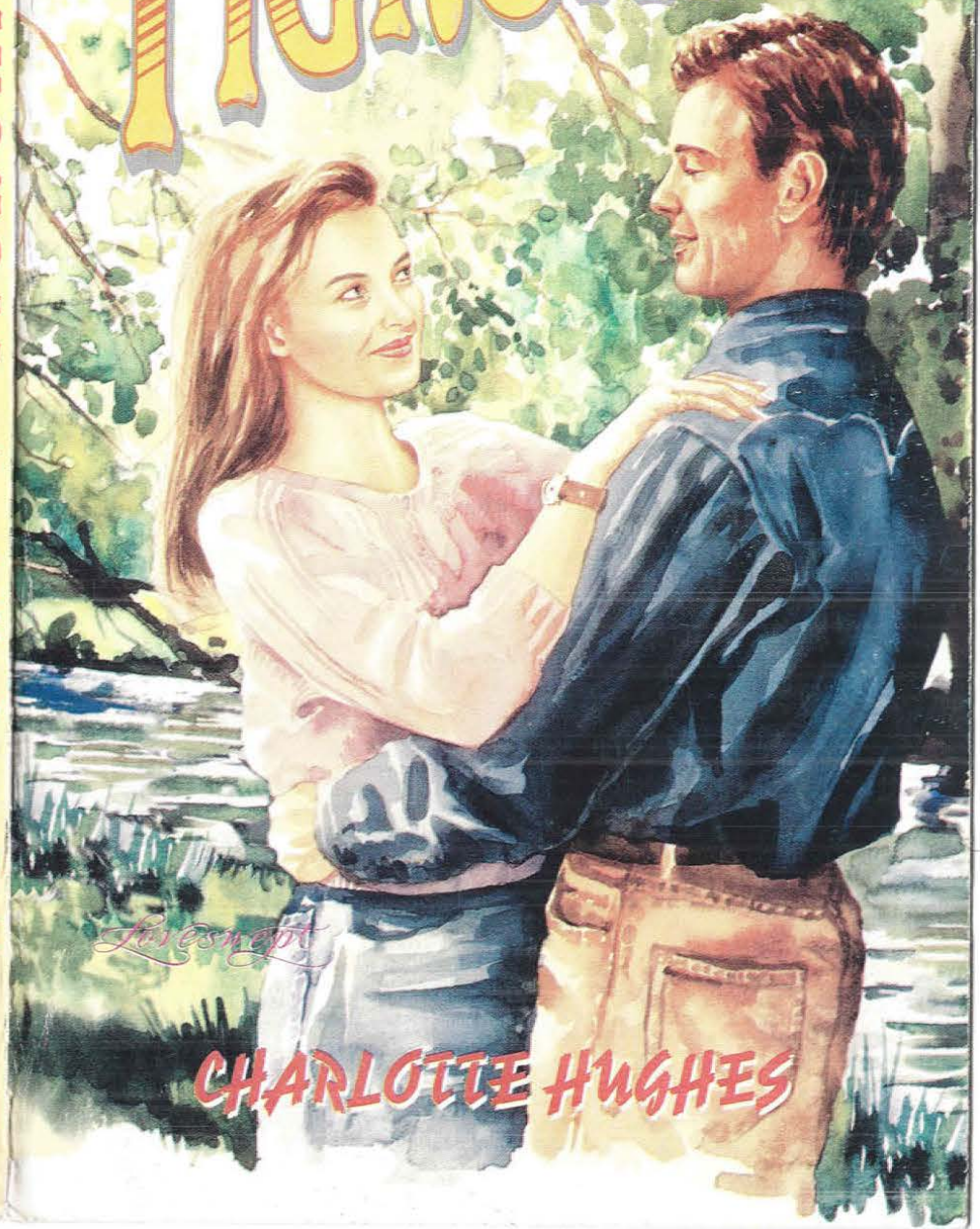

Loveswept

CHARLOTTE HUGHES